

KNIHA THOTHOVA
KRÁTKÝ ESEJ O TAROTU
EGYPTANŮ

THE EQUINOX Vol. III, No. V

napsal

MISTR THERION
(Aleister Crowley)

I xviii Slunce v 0° 0' 0" Skopce 21. března 1944 e.v., 17:59

Z anglického originálu The Book of Thoth (A Short Essay on the Tarot of the Egyptians) přeložil a doplňujícími poznámkami opatřil San. První vydání. V roce 1994 vydalo nakladatelství HORUS Brno. Náklad 1500 výtisků.

KOLO A – PRR!

Veliké Kolo Samsáry.

Kolo Zákona. (Dhamma.)

Kolo Taro.

Kolo Nebes. Kolo Života.

Všechna tato Kola ať jsou jedním; a přesto jen to jediné z nich, Kolo TARO, ti vědomě prospívá.

Medituj dlouze, široce a hluboce, ó člověče, o tomto Kole, přemítej o něm ve své mysli!

To ať je tvým úkolem, abys uzřel, jak každá karta nutně vychází z každé následující karty, v patřičném sledu od Blázna až po Desítku Pantáklů.

A potom, až budeš znát Kolo Osudu celé, budeš schopen postřehnout TU Vůli, která jej roztočila poprvé.
[Neexistuje žádný počátek nebo konec.]

A ejhle! tys prošel Aabysem.

Kniha Lží KEΦ.OH.

BIBLIOGRAFICKÁ POZNÁMKA

18.listopadu 1898 e.v. byl Aleister Crowley zasvěcen do Hermetického řádu Zlatý Úsvit; přijal jméno »Perdurabo« – »Vytrvám až do konce«¹.

V únoru následujícího roku dosáhl stupně Practicus, a byl proto obeznámen s tajemstvím atributů tarotu, především s atributy Atu. (Viz str. 5-10.) Na těchto manuskriptech pracoval denně, z velké části pod osobním vedením G.H. frátera 7°=4°, D.D.C.F. (S. Liddell Mathers) a V.H. Fratres 5°=6° Iehi Aour (Allan Bennett, později Sayadaw Ananda Metteya) a Volo Noscere (George Cecil Jones), střídavě jako hostitel nebo host obou těchto Adeptů.

V těchto studiích pokračoval sám během své první cesty okolo světa při hledání Tajné moudrosti.

Osmého, devátého a desátého dubna 1904 e.v. obdržel Knihu Zákona. Vyvolen Mistry, aby vykládal jejich vznešený plán, začal připravovat cestu k položení základů Nového Aeonu tak, jak mu k tomu dávali pokyny. (Viz úplné a detailní vyličení této nejdůležitější události jeho života v knize »The Equinox of the Gods«.) Proto také publikoval dříve tajné tarotové atributy v Knize 777

vel

Prolegomena symbolica ad systemam Sceptico-mysticae viae explicandae,
fundamentum hieroglyphicum sanctissimorum scientiae summae.

Pokračoval v tradici Eliphase Léviho, neboť mnoho z jeho magických děl je modelováno podle tarotu nebo odkazy na něj, což jim dodává na přitažlivosti. Za povšimnutí v této souvislosti stojí knihy:

Ambrosii Magi Hortus Rosarum (The Sword of Song, 1904 e.v.).

The Wake-World (Konx Om Pax, 1907 e.v.).

Liber XXX Aerum vel Saeculi sub figura CCCXVIII: being of the Angels of the 30 Aethyrs the Vision and the Voice (1911 e.v.).

The Book of Lies (1913 e.v.).

Magick in Theory and Practice (Book 4, Part III) 1929 e.v.

Publikoval také podrobnou studii o tarotu se vztahem k rukopisům Hermetického řádu Zlatý Úsvit v Equinoxu, sv.I, č.7-8 (1912 e.v.).

Během celé této doby mu byl tarot denním společníkem, průvodcem a předmětem výzkumu.

Tyto ideje se mu podařilo sjednotit prostřednictvím schémat svatých kabbaly, přičemž tarot, který k ní patří rovněž, je jejím největším a nejjednodušším elementem, a vůbec všech filosofických a magických systémů, ať už byly jakékoliv, počítaje v to i čínský.

Tarot a »Neapolské uspořádání« jsou bezpochyby jeho největšími počiny v okultním bádání.

Dlouhou dobu se trápil tím, že neexistuje žádný autentický text o tarotu. Středověké balíčky karet byly beznadějně zkromolené, protože je dávali dohromady fanatičtí stoupcí tehdejších politických systémů, nebo byly jinak na hony vzdáleny ztělesnění *starověké pravdy* této knihy, protože do nich nezavedli žádný souvislý systém, nebo proto, že se nevyznačovaly nějakou zvláštní krásou.

Od počátku studia bylo jeho přáním napsat hodnotný text.

Samotný Eliphaz Lévi si přál vykonat podobný úkol, ale uspěl jen v případě dvou Atu, která nám zanechal, a sice »Válečný vůz« a »Dábla«. Mnoho dalších se o toto dílo pokoušelo, avšak naprosto bez znalosti pravých atributů. Jejich pokusy byly nedokonalé, nesmyslné a žalostně groteskní.

Ale Mistři, kteří vedli, provázeli a trestali autora tohoto svazku, mu připravili odměnu za jeho námahu. Oni ho přivedli k vynikající umělkyni, Friedě Harrisové, která, ačkoli toho věděla o tarotu málo nebo vůbec nic, se zmocnila esenciálního Ducha této Knihy.

Společně napjali své síly na nelehký úkol připravit 78 karet Knihy Thothovy.

Jeho původní myšlenkou bylo zhotovit balíček karet v tradici středověkých umělců, opravených ve světle popisů, které jsou uvedeny v Equinoxu I, VII a VIII. Při práci však narazila na některé technické obtíže, např.

¹ Sledování pokroku v Řádu pomůže čtenáři následovat jeho dílo. V lednu 1900 e.v. dosáhl stupně Adeptus Minor 5° = 6° (Fra: R.R. et A.C.). Stupně Adeptus Major 6° = 5° dosáhl v dubnu 1904 e.v. a přijal jméno „OL SONUF VAORESAMI“. Stupně Adeptus Exemptus 7°=4° dosáhl v roce 1909 e.v. (Fra: A.:A.:) a osvojil si jméno OY MH. Stupně Magister Templi 8° = 3° dosáhl 3. prosince 1910 e.v. a ponechal si jméno, jež mu bylo propůjčeno již dříve (říjen, 1906 e.v.), Vi Veri Vniversum Vivus Vici. Viz Liber 418, str.73-76, a násl. Stupně Magus 9°=2° dosáhl 12. října 1915 e.v. a dal si jméno TO ΜΕΓΑ ΘΗΠΙΟΝ (תריין).

provedení »10 zářících andělských rukou«, jež se pnuly přes celou kartu a vyvolávaly tak groteskní efekt; zjistila také, že jeho učení zašlo v průběhu vysvětlování dál a hlouběji než kterýkoliv jiný dostupný model. Proto ho donutila – tohoto nejlínějšího muže na třech kontinentech! — k tomu, aby se dychtivě pustil do toho, co je v každém směru zcela původní dílo, včetně nejnovějších objevů v moderní vědě, matematice, filosofii a antropologii; slovem, aby prostřednictvím obrazů reprodukoval celou svoji magickou mysl na skelet středověké kabbalistické tradice. Přijal tento kolosální úkol; obnovilo to jeho energii a nadšení.

Avšak břímě bylo veliké: tříměsíční práce se protáhla na pět let. Úspěch, kterého dosáhla při interpretaci jeho návrhů, však přesáhl všechna očekávání. Musela pracovat podle velmi letmo nahozených skečů, často podle pouhých popisů, nebo musela číst mezi řádky starých karet. Oddala se svým géniem Dílu. S neuvěřitelnou rychlostí vytušila rytmus, a s nevyčerpatelnou trpělivostí se podrobovala opravám fanatického dozorce, kterého vzývala, často tak, že kreslila tu samou kartu až osmkrát, než to vyhovovalo jeho tvrdému »metru« z vanadiové ocele!

Možná to byla vášnivá »láska pod vůlí«, kterou vložila do této pokladnice pravdy a krásy, vylévající se z nádhery a síly jejího díla k osvícení tohoto světa; možná tento tarot poslouží jako mapa pro odvážné námořníky Nového Aeonu, aby je převedla přes Veliké Moře Porozumění do Města Pyramid!

Výše uvedené řádky vysypal z rukávu Aleister Crowley, a to bez pomoci rodičů. Není vůbec třeba je číst.

S.H. Soror I.W.E. 8°=3°A.:.A.:

ČÁST PRVNÍ

TEORIE TAROTU

I.

OBSAH TAROTU

TAROT je balíček sedmdesáti osmi karet. Jsou v něm čtyři barvy, tak jako i v moderních hrách, které jsou z něj odvozeny. Ale karty s figurou máme čtyři namísto tří. Navíc je tu dvaadvacet karet, jež se nazývají »trumfy«, každý z nich je symbolickým obrazem s příslušným názvem.

Na první pohled by člověk předpokládal, že toto pořadí je libovolné, ale není tomu tak. Vyžaduje to nutně, jak se ukáže později, struktura universa, a částečně i sluneční soustava, což symbolizuje svatá kabbala. Bude to vysvětleno dvojím způsobem.

PŮVOD TAROTU

Původ tohoto balíčku karet je velmi obskurní. Některé autority se pokusily jej doložit starodávnými egyptskými mystérii; další se snažili datovat jeho vznik až do patnáctého, nebo dokonce i šestnáctého století. Ale tarot už určitě existoval v té podobě, kterou lze nazývat klasická; ve čtrnáctém století, neboť karetní sady tohoto data dodnes existují, a od té doby se design v žádném pozorovatelném ohledu nezměnil.

Ve středověku se tyto karty používaly k vykládání osudu, a byly to zejména cikánky, takže se obvykle mluvilo o »tarotu Cikánů«, nebo »Egypt'anů«. Když se zjistilo, že cikánky, navzdory etymologii, jsou asijského původu, jevíli někteří lidé snahu nalézt jeho původ v indickém umění a literatuře.

Není třeba začínat jakoukoliv diskusi o těchto diskutabilních otázkách.²

TEORIE VZTAHŮ TAROTU

Pro náš účel je tradice a autorita bezvýznamná. Einsteinova teorie relativity se nespolehala na tento fakt; když byla jeho teorie podrobena zkoušce, potvrdila se. Jedinou teorií, vyplývající z důsledného zájmu o tarot, je to, že je podivuhodným symbolickým obrazem universa, který se zakládá na údajích svaté kabbaly.

Bude vhodné svatou kabbalu v tomto eseji později popsat nějak podrobněji, a objasnit závažné detaily. Její část, která zde nabývá důležitosti, se nazývá gematrie, je to věda, v níž numerická hodnota hebrejského slova, každého písmene, je také číslem, spojuje slovo s jinými slovy stejné hodnoty nebo násobku. Například, AChD, 'jednota' $(1+8+4) = 13$; a AHBH 'láska' $(1+5+2+5) = 13$. Tento fakt může naznačovat, že »podstatou jednoty je Láska«. Odtud IHVH je Jehovah: $(10+5+6+5) = 26 = 2 \times 13$. Proto: »Jehovah je jednotou manifestovanou v dualitě«. A tak dále. Jednou z důležitých interpretací tarotu je ta, že je to notariqon hebrejské Tóry, Zákona; a je to také ThROA, Brána. Pak tedy podle atributů Jeciry – viz tabulku na konci knihy – lze toto slovo přečíst jako universum – nově zrozené Slunce – nula. Je to pravá magická nauka Thelemy: nula rovná se dvěma. A také numerická hodnota ThROA činí podle gematrie $671 = 61 \times 11$. A teď, 61 je Ain, Nic nebo nula; a 11 je číslem magické expanze, proto také ThROA tímto způsobem oznamuje totéž dogma, jediné uspokojující filosofické vysvětlení vesmíru, jeho původ, modus, a cíl. Hotové mystérium obklopuje otázku po původu tohoto systému; každá teorie, která se vyrovná s fakty, vyžaduje domněnky, které jsou zcela absurdní. Aby se vůbec dala vysvětlit, musí člověk nutně předpokládat, že v obskurní minulosti se sešlo fantastické shromáždění nejučenějších rabínů, kteří s odpovědností sobě vlastní spočítali všechny druhy kombinací písmen a čísel, a vytvořili hebrejštinu podle těchto řad manipulací. Tato teorie se jasně přiči nejen selskému rozumu, ale i historickým skutečností, a všemu tomu, co víme o utváření řeči. Nicméně důkaz je dostatečně silný na to, že existuje cosi, nikoliv něco zanedbatelného, ale něco cosi hodně významného ve vztahu mezi slovy a čísly, něco, co vylučuje všechny rozumné teorie náhod.

---

² Někteří učenci předpokládají, že R.O.T.A. (Rota, kolo), jak se o tom mluvilo v Collegium ad Spiritum Sanctum – viz manifest »Fama Fraternitatis« Bratrstva Růže a Kříže – byl tarot.

Je nepopíratelným faktem, že kterékoli dané číslo není pouze o jednotku vyšší než předcházející číslo a o jednotku nižší než následující, ale že je to nezávislá individuální idea, věc sama o sobě; spirituální, morální a intelektuální substance, je nejen tím, čím je lidská bytost, ale o hodně víc než tato. Pouhé matematické vztahy jsou pro číslo opravdu zákony jeho bytí, ale nekonstituují takové číslo nějak více, než jak chemické a fyzické zákony, ovlivňující reakce v tělesné soustavě, poskytují ucelený obraz o člověku.

DŮKAZ O ZASVĚCENECKÉ TRADICI TAROTU

1. *Eliphas Lévi a tarot.*

Ačkoli jsou počátky tarotu dokonale zahaleny, existuje velmi zajímavá část moderní historie, historie, se kterou je současné lidstvo obeznáno, která je extrémně významná, a ukáže se, jak budeme toto tvrzení postupně rozvádět, že se velmi pozoruhodným způsobem potvrdí.

Uprostřed osmnáctého století se vynořil veliký kabbalista a učenec, který dodnes znepokojuje těžkopádné lidi tím, že měl ve zvyku bavit se na jejich účet, a to tak, že si z nich dělá blázny ještě i po smrti. Jeho jméno zní Alphonse Louis Constant, a byl to abbé římské církve. Svůj »nom-de-guerre«³ vytvořil tak, že své jméno přeložil do hebrejštiny – Eliphas Lévi Zahed, a je všeobecně znám jako Eliphas Lévi.

Eliphas Lévi byl filosof a umělec, kromě toho je velikým literárním stylistikem a kanadským vtipálem onoho druhu, který se nazývá »Pince sans rire«⁴; je umělcem a hlubokým symbolistou, a tarotem byl velice silně přitahován. Když byl v Anglii, navrhl Kennethu Mackenzie, slavnému okultnímu učenci a svobodnému zednáři vysokého stupně, aby zrekonstruovali a vydali precizně navržený balíček tarotových karet.

V jeho dílech jsou trumfy, nazvané Válečný vůz a Dábel, podány zcela nově. Zdá se, že pochopil, nakolik je tarot zároveň i obrazovou podobou kabbalistického Stromu Života, který je základem celé kabbaly, že založil svá díla právě na tomto základě. Přál si napsat o magii ucelené pojednání. Rozděлил svůj předmět do dvou částí – teorie a praxe – které nazval *Dogma a Rituál*. Každá část má dvaadvacet kapitol, ke každé jeden z dvaadvaceti trumfů; a každá kapitola pojednává o předmětu, který představuje obrázek předkládaného trumfu. Význam přesného vztahu bude zjeven dvojím způsobem.

Dochází tu k malé komplikaci. Kapitoly sice korespondují, ale korespondují špatně; a dá se to vysvětlit jen tím faktem, že se Lévi cítil být zavázán svojí prapůvodní přísahou mlčenlivosti Řádu Zsvěcenců, který mu sdělil tajemství tarotu.

2. *Tarot a šifrované rukopisy.*

V době francouzského obrození, v roce 1850, existovalo podobné hnutí v Anglii. Zájem tohoto hnutí se soustředil na starověká náboženství, jejich zsvěcenecké tradice a thaumaturgii. Byly založeny či obnoveny učené společnosti, některé tajné nebo polotajné. Mezi členy takové skupiny, Quatuor Coronati lóže svobodného zednářství, patřili tři muži: Dr. Wynn Westcott, londýnský ohledávač mrtvol; Dr. Woodford, a Dr. Woodman. Je tu malý spor o to, který z těchto mužů šel na Farrington Road, nebo zda-li to byl Farrington Road, ke kterému šli; ale není pochyb o tom, že jeden z nich koupil starou knihu, nebo kterýkoli ze tří, ať už od jakéhosi podivného knihkupce, nebo z příručního vozíku, nebo byla nalezena v knihovně. Stalo se to kolem roku 1884 nebo 1885. Je však jisté, že v této knize byly nějaké volné listy; a že tyto písemnosti, jak se ukázalo, byly popsány šifrou; tyto šifrované rukopisy obsahovaly materiály pro založení tajné společnosti, jejímž smyslem mělo být zsvěcování prostřednictvím rituálů; a že mezi těmito rukopisy byl nalezen klíč přiřazující tarotové trumfy písmenům hebrejské abecedy. Prošetříme-li zevrubně tuto záležitost, vysvitne, že Lévi se úmyslně dopouštěl chyb ohledně přisuzování písmen; že znal správné atributy a považoval za svoji povinnost je zjevit. (Dalo mu to hodně práce, aby to ve svých kapitolách zamaskoval!)

Šifrované rukopisy pocházely ze samého počátku XIX. století; a na jedné straně je poznámka, která – jak se zdá – je psána rukou Eliphase Léviho. Zdá se velice pravděpodobné, že k tomuto rukopisu měl přístup v době své návštěvy v Anglii u Bulwer-Lyttona. V každém případě, jak se už předtím ukázalo, Lévi neustále poukazoval na to, že přesné atributy zná (samozřejmě s výjimkou Cade – proč, to se ukáže později), a že se je snaží používat, aniž by přitom nevhodným způsobem zjevoval některá tajemství, k nimž se vázala přísaha je neodhalovat.

Jakmile se člověk dostane k pravým atributům těchto trumfů, vyskočí tarot jako živý. Je intelektuálně poražen jeho pravdivostí. Všechny obtíže, které vyvolávala tradiční atributace, jak ji chápal běžný učenec, v

³ Pseudonym pro útočné články. – San.

⁴ Potměšilec. – San.

okamžiku zmizí. Z tohoto důvodu je člověk nakloněn věřit tvrzení hlasatelů šifrovaného rukopisu, že byli strážci tradice Pravdy.

3. Tarot a Hermetický řád Zlatého Úsvitu.

Nyní bychom se měli zastavit u historie Hermetického řádu Zlatý Úsvit, společnosti znovuzřízené dr. Westcottom a jeho kolegy, abychom přidali další důkaz k hodnověrnosti nároku hlasatele šifrovaného rukopisu.

Tyto písemnosti obsahovaly vedle atributů tarotu jisté pečlivě skrývané rituály, jejichž účelem bylo dosáhnout tajemství zasvěcení; dále jméno (včetně německé adresy) madame Sprengelové, o níž se rukopis zmiňoval jako o původní autoritě. Dr. Westcott jí napsal, a s jejím dovolením založil v roce 1886 řád Zlatého Úsvitu⁵.

(G.:D.: je pouze název pro Vnější nebo Přípravný řád R.R. et A.C., který je svým založením vnější manifestací řádu A.:A.:, který je pravým Řádem Mistrů⁶ – viz knihu »Magick«, str.229-244.)

Génius, který to dokázal uskutečnit, se jmenoval Samuel Liddell Mathers. Po čase madame Sprengelová zemřela; v dopise, který jí byl adresován, se dožadoval dalšího vyššího poznání, odpověď však dostal od jednoho z jejích kolegů. V tomto dopise informoval dr. Westcotta o její smrti, a byl v něm dodatek, že pisatel tohoto dopisu a jeho společníci nikdy nesouhlasili s činností madame Sprengelové, která spočívala v tom, že schvalovala každou podobu skupinové práce, ale s ohledem na hlubokou úctu a vážnost, kterou požívala, se zdržovali otevřeného odporu. A pokračoval, aby nakonec řekl, že »tato korespondence teď musí přestat«, ale kdyby chtěli dosáhnout vyššího poznání, měli by k němu dojít tak, že budou správným způsobem používat to vědění, které již vlastní. Jinými slovy, musí použít své magické síly k tomu, aby navázali kontakt s Tajnými vůdci Řádu. (Je to, mimochodem, docela normální a tradiční způsob postupu.)

Krátce potom se Mathers obratným manévrem zmocnil faktického vedení Řádu a vyhlásil, že dokázal navázat spojení s Tajnými vůdci; že ho pověřili, aby pokračoval v díle Řádu jako jeho jediný vůdce. Neexistuje však jediný důkaz o tom, že to bylo pravdivé svědectví, neboť do Řádu nepřinesl žádné nové poznání nějakého zvláštního významu; takové poznání, jež by se jevilo být něčím více, než co by Mathers mohl získat normálními prostředky z běžně dostupných zdrojů, jakým je například i Britské muzeum. Tyto okolnosti, a velkým dílem i malicherné intriky, vedly k vážným neshodám mezi členy Řádu. Myšlenka madame Sprengelové, že skupinová práce v Řádu tohoto druhu je uskutečnitelná, se ukázala být v tomto případě mylná. V roce 1900 byl Řád ve své existující formě zničen.

Smyslem těchto údajů je prostě ukázat, že v té době bylo hlavním zájmem všech seriózních členů Řádu navázat kontakt se samotnými Tajnými vůdci. V roce 1904 dosáhl úspěchu jeden z nejmladších členů, Frater Perdurabo. Podrobnosti této události jsou podány v knize »The Equinox of the Gods«⁷.

Je zbytečné diskutovat na tomto místě o důkazu, na kterém se zakládá pravda tohoto nároku. Existuje v samotném rukopisu. Nemělo by záležet na tom, zda se tvrzení některé ze zúčastněných osob ukázalo být nepravdivé.

4. Povaha důkazu.

Tyto historické poklesky jsou zásadní pro pochopení podmínek, za nichž toto bádání probíhalo. Nyní by bylo vhodné, abychom začali uvažovat o nezvyklém číslování tarotu. Matematikům se jeví jako zcela normální začít řadu přirozených čísel nulou, ale pro myšlení v matematice netréňované je to velmi znepokojující. V tradičních esejích a knihách o tarotu se předpokládalo, že karta s číslem »0« leží mezi kartami XX a XXI. Tajemství zasvěcencové interpretace, která učiní veškerý význam trumfů lehce srozumitelným, spočívá jednoduše v tom, že se karta, označená »0«, položí na své přirozené místo, totiž tam, kam by ji umístil každý matematik – před jedničku. Existuje však ještě jedna zvláštnost, jeden nepořádek v přirozeném sledu karet. Totiž, že se karty VIII a XI musí vzájemně zaměnit, aby se zachovaly atributy. Protože XI. karta se nazývá »Síla«, objevuje se na ní Lev, a naprosto samozřejmě se vztahuje k zodiakálnímu znamení Lva, kdežto VIII. karta se nazývá »Spravedlnost«, a představuje tradiční symbolickou postavu, která sedí na trůnu, s mečem a váhami, takže se pochopitelně vztahuje k zodiakálnímu znamení Vah.

⁵ Anglicky: »The Order of the Golden Dawn«. – San.

⁶ Drzý efemérní podvod v podobě »Řádu skrytých Mistrů«, jak sami sebe nazvali, se právě objevil – a hned také zanikl.

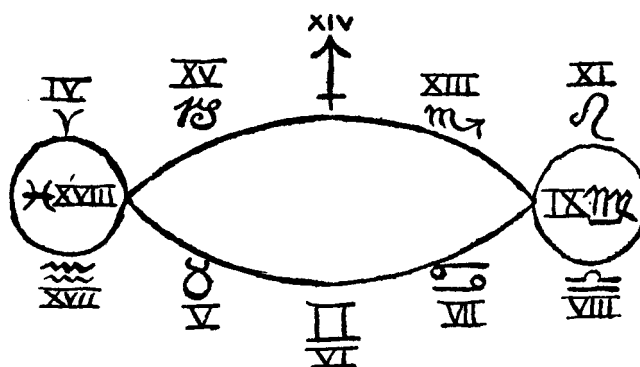
⁷ Všimněte si zvláště str.61-119. Poselství Tajných vůdců je uveřejněno v knize *Zákona*, která byla pro zasvěcené vydána soukromě, a poté zveřejněna v časopise »The Equinox«, sv.I, č.7 a č.10, s podrobnými detaily také v knize »The Equinox of the Gods«, str.13-38. V příhrádce na konci tohoto ročníku je fotolitografická reprodukce rukopisu. Existuje také laciné kapesní vydání textu *Knihy samotné*, jakož i četná americká vydání.

Frater Perdurabo od té doby, co se mu 18. listopadu 1898 dostalo zasvěcení a byl přijat do Řádu, studoval tarot velmi důkladně; neboť o tři měsíce později dosáhl stupně Practicus; jako takový měl právo poznat tajné atributy. Neustále je studoval, a rovněž výše uvedené rukopisy obsahující vysvětlení. Důkladně porovnával všechny tyto číselné atributy s přirozenými formami, neobjevil však nic podezřelého. Když mu pak byla (8.dubna 1904 e.v.) poslem Tajných vůdců nadiktována *Knih Zákona*, měl pocit, že mu byla položena vnitřní otázka, naznačená slovy I. kapitoly, 57.veršem: »zákon útočiště a velké mystérium Domu Božího«; («Dům Boží» je jeden z názvů tarotového trumfu pod číslem XVI) s tímto účinkem: »Jsou tyto atributy v pořádku?« A proto je zde připojena odpověď: »Všechna ta stará písmena z mé Knihy jsou správná; ale ♄ není Hvězda. Toto je také tajemství; můj prorok to zjeví moudrým«.

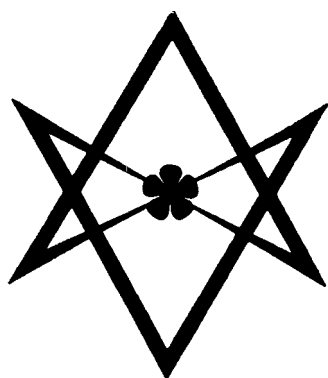
Bylo to neobyčejně znepokojující. Pokud Cade není »Hvězda«, čím tedy potom tato je? A co je Cade? Po mnoho let se snažil zaměnit tuto kartu, »Hvězdu«, která má číslo XVII, za nějakou jinou. Neměl úspěch. Teprve až o mnoho let později přišel na řešení. Cade je »Císař«, a musí se tedy vzájemně zaměnit pozice XVII a IV. Tyto atributy přinášejí mnoho uspokojení.

Ano, ale existuje ještě cosi víc než uspokojení; a tím je, abychom si to ujasnili, vůbec nejpřesvědčivější důkaz o tom, že *Knih Zákona* je nefalšovaným poselstvím Tajných vůdců.

Proto se »Hvězda« v zodiaku vztahuje k Vodnáři, a »Císař« ke Skopci. Skopec i Vodnář jsou pak sousedním znamením Ryb, podobně jako Lev a Váhy jsou sousedy Panny; dá se říci, že oprava v *Knize Zákona* vede k perfektní symetrii v zodiakálních atributech, jako by tu smyčka na jednom konci elipsy byla právě proto, aby přesně korespondovala se smyčkou, která je na druhém konci.

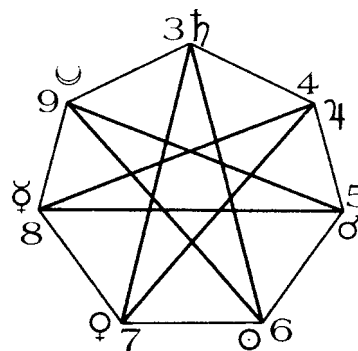

Dvojitá smyčka v zodiaku.

Unikursální hexagram.

Vždy se považovalo za nemožné nakreslit unikursální hexagram; nyní však byl dokončen. Přesto jsou linie striktně euklidovské; nemají žádnou plochu.

Dny týdne.

Přečti si něco o hexagonu, o (magickém) Řádu sedmi posvátných planet. Studuj i samotný hexagram, pořadí dnů v týdnu. (Má se za to, že tento jednoduchý a přesný objev náleží k pozdním pracím G. H. fratera D.D.C.F.)

Tyto záležitosti znějí snad poněkud formálně, a vskutku i takové jsou, ale čím více člověk tarot studuje, tím více vnímá podivuhodnou symetrii a dokonalý symbolismus. A navíc musí být dokonce i laikům zřejmé, že rovnováha a řád jsou pro dokonalost zásadní, a vysvětlení těchto dvou nejasností je nepochybně velmi pozoruhodným zjevem posledních 150 let.

SUMÁŘ OTÁZEK AŽ DOSUD DISKUTOVANÝCH.

1. Původ tarotu je zcela bezvýznamný, a to i tehdy, kdybychom ho znali. Jako systém musí stát nebo padat ve své skutkové podstatě.

2. Je to nade vší pochybnost rozvážný pokus, jak zobrazit nauky kabbaly.

3. Důkaz pro toto tvrzení se hodně podobá důkazu, který předkládá osoba, jež luští křížovku. Ve vodorovném klíči se nachází slovo »CHROU-mezera-T«; je tedy naprosto jisté, že na prázdném místě musí být písmeno »S«.

4. Uvedené atributy jsou z tohoto pohledu dohodnutou symbolickou mapou; něco takového by mohla vymyslet jedině osoba (nebo osoby) s velikou uměleckou představivostí a důmyslností, spojenou s téměř nemyslitelně velikou učeností a filosofickou jasností.

5. Takové osoby, i když musíme nutně předpokládat, že existují, nejsou vůbec schopny bez asistence Nadřazených, jejichž duchovní pochody patřily nebo patří do vyšší dimenze, vytvořit systém tak záhadný a přitom těžko pochopitelný v celé jeho šíři.

Analogicky si můžeme vzít na pomoc šachy. Šachy byly zpočátku velmi jednoduché. Byla to hra pro staré válečníky, kteří si hráli na válku; ale finesy moderní hry – které se dnes díky Richardu Réti zcela vymkly z původního rámce a patří světu estetické kreace – se nacházely již v původním návrhu. Tvůrci této hry »tvořili lépe než sami tušili«. Je samozřejmě možné argumentovat tím, že tyto finesy vznikly až v průběhu vývoje hry; a skutečně i z historie je zcela zřejmé, že tito primitivní šachisté, jejichž partie byly zaznamenány, neměli vůbec žádnou vědomou koncepci kromě široké palety víceméně hrubých a elementárních válečných lstí. Lze argumentovat tím, že se šachy – snad jakousi náhodou – jako jediné z mnoha her rozvíjely, zatímco jiné hry postupně zanikaly. Někdo může také namítnout, že je to jen pouhá náhoda, že se moderní šach ukrýval v původní hře.

Teorie o inspiraci je skutečně mnohem jednodušší, a vysvětluje tato fakta, aniž by byl přestoupen zákon o »ekonomii myšlení«⁸.

---

⁸ Pravidlo o zbytečném nerozšiřování počtu příčin nějakého jevu. – San.

II.

TAROT A SVATÁ KABBALA

DALŠÍ otázkou je svatá kabbala. Je to velmi jednoduchý předmět a pro průměrně inteligentního ducha nepředstavuje žádné těžkosti. V desítkové soustavě je deset čísel; a to je pravý důvod, proč by v numerickém systému, který není pouze matematickým, ale i filosofickým systémem, mělo existovat deset čísel, a právě jen deset. Zde je třeba se seznámit s »Neapolským uspořádáním«. Ale nejdříve ze všeho je nutné pochopit obrazové znázornění universa tak, jak ho předkládá svatá kabbala. (Viz obrázek.)

Tento obrázek představuje Strom Života, který je mapou universa. Musí se začít tak, jak by začal každý matematik, totiž ideou nuly, absolutní nuly, která, jak se při zkoušce prokáže, znamená jakékoliv množství, které si člověk zvolí, nikoliv však, jak se bude laik zpočátku domnívat, Nic, v obecném významu slov »nepřítomnost všeho«. (Viz »Berešit«, Paříž, 1902).

»NEAPOLSKÉ USPOŘÁDÁNÍ«

Kabbalisté tuto ideu Ničeho rozvinuli, a dobrali se tak dalšího druhu Ničeho, které nazvali »Ain-Sof«, »Nekonečno«. (Tato idea, jak se zdá; se neodlišuje od ideje prostoru.) Poté usoudili, že na to, aby interpretovali pouhou nepřítomnost něčeho prostřednictvím nějaké definice, bude nutné postulovat Ain-Sof Aur, »Nekonečné světlo«. Zdá se, že tím mysleli mnohé z toho, co si pod tím představovali viktoriánští vědci, nebo myšlenku, kterou měli na mysli: éter, který vyzářuje světlo. (Časoprostorové kontinuum?)

Všechno je to zjevně beztvaré a bezobsažné; jsou to abstraktní podmínky, nikoliv pozitivní ideje. Dalším krokem musí být idea polohy. Tuto tezi je třeba formulovat: pokud existuje něco mimo Nic, pak to musí existovat uvnitř tohoto Nekonečného světla; uvnitř tohoto Prostoru; uvnitř této nepochopitelné Prázdnoty, která jako Prázdnota nemůže existovat, nýbrž musí být formulována jako Prázdnota, vzniklá anihilací dvou imaginárních protikladů. Objevuje se tedy *bod*, který »nemá ani části, ani velikost; ale jen polohu«.

Poloha však neznamená vůbec nic, ledaže by existovalo něco jiného, nějaká jiná poloha, se kterou může být porovnávána. Je nutné ji popsat. Jediný způsob, jak to lze udělat, je získat další bod, a to znamená, že se musí zavést číslo Dvě, které vytvoří možnou *přímku*.

Avšak ani tato přímka opravdu moc neznamená, protože ještě neexistuje žádná délková míra. Limitujícím poznáním v tomto stádiu je to, že musí existovat dvě věci, aby se o nich vůbec dalo mluvit. Nelze však říci, že jsou blízko sebe, nebo že jsou od sebe daleko; člověk může říci jen to, že mezi nimi existuje vzdálenost. Aby je vůbec bylo možno rozlišit, musí existovat třetí věc. Musíme mít další bod. Je třeba zavést *plochu*. Je třeba vymyslet *trojúhelník*. Přitom se následně zjeví celá planimetrická geometrie. Teprve pak se může říci: »A je blíže k B, než je A k C«.

Žádná z těchto idejí však nemá jakoukoliv *podstatu*. Ve skutečnosti tu nemáme vůbec žádné ideje, vyjma vzdálenosti, a snad »toho, co je mezi«, včetně úhlového rozměru; takže planimetrická geometrie, která je nyní teoreticky přítomna, zde existuje teprve v zárodku a bez souvislosti. Nebyl tu vůbec žádný přístup ke koncepci reálně existující věci. Neudělalo se nic víc, než že se vytvořily definice; vše v čistě ideálním a imaginárním světě.

A najednou se objevuje *Abyss*. Dále ve směru ideálna již nelze postoupit. Příštím stupněm musí být skutečnost, nebo přinejmenším cesta k ní. Existují tři body, ale nelze si představit, kde se který z nich nachází. Čtvrtý bod je podstatný, a ten formuluje ideu hmoty.

Bod, přímka, rovina. Čtvrtý bod zobrazuje *těleso*, ledaže by se stalo, že by ležel v rovině. Pokud chceme znát pozici nějakého bodu, musíme ho definovat tak, že použijeme tři koordinační osy. Je to tolik a tolik metrů od severní zdi, tolik a tolik metrů od východní zdi, tolik a tolik metrů od podlahy.

Zde se tedy vyvinulo z Ničeho Něco, a můžeme o tom říct, že to existuje. Tak se dospělo až k ideji *podstaty*. Ale tato jsoucnost je neobyčejně prchavá, protože jedinou vlastností nějakého daného bodu je jeho pozice ve vztahu k určitým dalším bodům; žádná změna není možná; nic se nesmí stát. Jsme proto donuceni analyzováním známé skutečnosti postulovat pátou pozitivní ideu, kterou je tímto idea *pohybu*.

Implikuje to ideu *času*, protože jen prostřednictvím pohybu a času může dojít k nějaké události. Bez této změny a sekvence nemůže být nic předmětem vnímání. (Všimněme si, že toto číslo 5 je v hebrejské abecedě numerickou hodnotou písmene He. Je to písmeno tradičně zasvěcené Veliké Matce. Je to lúno, v němž Veliký

Otec, kterého zde zastupuje písmeno Jod, jež je zobrazením nejzazšího bodu, hýbá aktivní existenci a zplozují ji.)

Nyní možná existuje konkrétní představa bodu; a nakonec je to také bod, který si může být sám sebe vědom, neboť může mít minulost, přítomnost a budoucnost. Dokáže sám sebe definovat pojmy předcházejících idejí. Objevuje se zde číslo Šest, střed systému: vědomí o sobě, schopnost zakoušet.

V tomto stádiu je nutno se na chvíli odpoutat od striktně kabbalistického symbolismu. Nauka o dalších třech číslech není (přinejmenším pro někoho) příliš přesně vyjádřena. Musíme nahlédnout do systému Véd pro jasnější interpretaci čísel 7, 8 a 9, přestože souvisejí velmi úzce s kabbalistickými idejemi. V hinduistické analýze jsoucna postulovali Řišiové tři kvality: Sat, *esenci samotného Bytí*; Chit, *Myšlení* neboli *Intelekt*; a Ananda (obvykle se tento pojem překládá jako *Štěstí*), rozkoš, kterou zakouší Bytost v běhu událostí. Tato extáze je zjevně vzrušující příčinou hybnosti čiré existence. Vysvětluje to domněnku o nedokonalosti na úkor Dokonalosti. Absolutno by bylo Nicotou, kdyby zůstalo ve stavu Nicoty; proto tedy, aby si mohlo uvědomit své možnosti a radovat se z nich, musí tyto možnosti prozkoumat. Můžeme zde k této nauce připojit paralelní tvrzení z dokumentu, který se nazývá »*Kniha o velké alce*«, aby se studentovi umožnila zvážit pozice z hlediska dvou odlišných přístupů myšlení.

»Všechny elementy musí být odděleny najednou«. – To by mohlo nastat v případě velkého žáru. – Pak, když se atomy dostanou ke Slunci, obdržíme takový ohromný, extrémní žár, a všechny elementy se znovu osamostatní. Představme si, že každý atom každého elementu si pamatuje všechna svá dobrodružství ve sloučeninách. Mimochodem, tento atom, obohacen pamětí, by neměl být stejným atomem; nicméně tomu tak je, neboť odnikud nic, kromě této paměti, nezískal. Takže postupem doby a činností paměti se věc mohla stát něčím více, než sama je; reálný vývoj je tedy možný. Můžeme potom pochopit důvod, pro nějž se element rozhodne projít touto řadou inkarnací, protože tak, a jedině tak se může vyvíjet; a také trpí selháním paměti, kterou během těchto inkarnací má, ví však, že jimi projde beze změny.

»Proto můžeme mít nekonečný počet bohů, individuálních a rovnocenných, a přesto rozmanitých, každý je nejvyšší a naprosto nezničitelný. Je to také jediné vysvětlení toho, jak nějaká Bytost mohla stvořit svět, v němž existuje *válka, zlo* atd. Zlo je pouze zdáním, protože (podobně jako »*dobro*«) nemůže mít na samotnou substanci vliv, může jen rozmnožit její kombinace. Podobá se to trochu mystickému monoteismu; podmínkou této teorie je však to, že Bůh musel stvořit věci, které jsou všechny součástí Jeho samotného, takže jejich interakce je klamná. Pokud však předpokládáme mnohost elementů, je jejich souhra přirozená«.

Tyto ideje – *Bytí, Myšlení a Štěstí* – konstituují minimum možných kvalit, které musí bod vlastnit, má-li skutečně mít možnost sám sebe smyslově zakoušet. Tyto vlastnosti korespondují s čísly 9, 8 a 7. První ideou reality, kterou duch poznává, je tedy postřehování bodu, který se skládá z oněch devíti předcházejících, a po sobě jdoucích vývojových etap začínajících od nuly. A nakonec je tu číslo Deset.

Jinými slovy, abychom popsali *realitu* formou *poznání*, musíme postulovat těchto deset po sobě jdoucích idejí. V kabbale se nazývají »sefiroty«, což znamená »číselnosti«. Jak uvidíme později, každé číslo má svůj vlastní význam; každé koresponduje se všemi jevy takovým způsobem, že jejich uspořádání na Stromu Života, jak ukazuje obrázek (viz Dodatek B.), je mapou universa. Těchto deset čísel představuje v tarotu čtyřicet malých karet.

TAROT A FORMULE TETRAGRAMMATONU

C;o tedy jsou karty s figurou? Tato otázka obsahuje další aspekt vývoje systému. Co bylo prvním myšlenkovým procesem? Protože bylo třeba popsat Nic, jedinou možností, jak to udělat, aniž by se zničila jeho integrita, bylo vyjádřit ho jako sjednocení *plus něčeho* s ekvivalentem *minus něco*. Tyto dvě ideje můžeme nazvat jako aktivita a pasivita, *Otec* a *Matka*. Ale přestože *Otec* a *Matka* mohou vytvořit dokonalé spojení tak, že se vrátí k nule, která je zpětným vývojem, může jejich spojení rovněž nalézt vyústění v hmotě, takže vede ke zplození *Syna* a *Dcery*. Tato idea funguje v praxi jako metoda, která popisuje, jak spojením nějakých dvou věcí vznikne věc třetí, která není ani jednou z nich.

Nejjednodušší vysvětlení nalezneme v chemii. Jestliže vezmeme vodík a chlór, a necháme jimi projít elektrickou jiskru, nastane exploze a vznikne kyselina hydrochlórová. Máme tak zde pozitivní substanci, kterou můžeme nazvat *synovskou*, jež vznikla manželským spojením těchto elementů a v hmotě představuje pokrok. V extatickém spojení se však rovněž uvolní světlo a teplo; tyto jevy nejsou hmotou v témže smyslu, v jakém je jako hmota chápána kyselina hydrochlórová; takový produkt spojení je proto duchovní podstaty a koresponduje s *Dcerou*.

Jazykem alchymistů byly tyto jevy příhodně klasifikovány jako symboly »čtyř elementů«. Oheň, element nejčistší a nejaktivnější, koresponduje s *Otcem*; voda, element ještě čistý, ale již pasivní, je *Matkou*; jejich

spojení má za následek vznik elementu, na němž se podílejí obě podstaty, od obou dvou elementů se však odlišuje, a ten nazvali »Vzduch«.

Musíme neustále pamatovat na to, že tyto pojmy, které staří a středověcí filosofové užívali, neznamenaly vůbec to, co znamenají dnes. »Voda« pro ně není chemickou sloučeninou H₂O; je to silně abstraktní idea a setkáváme se s ní velmi často. Kujnost železa je vodní kvalitou⁹. Slovo »element« zde nemá význam chemického prvku; znamená řadu idejí; shrnuje určité kvality nebo vlastnosti.

Vypadá to, že je sotva možné definovat tyto pojmy takovým způsobem, aby se jejich významy studentovi vyjasnily. Sám pro sebe si musí neustálou praxí odkrývat, co pro něj znamenají. Nevyplývá z toho, že přijde na stejné ideje. A nemá to ani znamenat, že jeden uvažuje správně a ten druhý špatně, protože každý z nás má docela sám pro sebe své vlastní universum, a není jedno jako druhé. Měsíc, který vidí osoba A., není měsíc, který vidí rovněž osoba B., stojící blízko ní. V takovém případě je rozdíl tak nekonečně malý, že prakticky neexistuje; přece však tu rozdíl je. Ale pokud se osoby A. i B. dívají na obraz v galerii, není pro ně úplně stejný, protože duch osoby A. byl vytrénován pozorováním tisíce jiných obrazů, a ta tím získala osobitou zkušenost; osoba B. pravděpodobně viděla úplně odlišnou řadu obrazů. Jejich zkušenost se bude shodovat jen v případě několika dobře známých obrazů. Kromě toho jsou jejich myšlení podstatně odlišná v mnoha rysech. Tak pokud osoba A. nemá ráda van Gogha; osoba B. ho lituje; pokud osoba C. obdivuje Bougereaua, osoba D. pokrčí rameny. Co se týče této záležitosti, vůbec nic není špatné nebo správné. Platí to dokonce i v otázkách nejpřísnější vědy. Vědecký popis nějakého objektu je univerzálně pravdivý; přece však není pravdivý pro každého jednotlivého pozorovatele.

Fenomén nazývaný, *Dcera* je nejasný. Byl vysvětlen výše jako duchovní ingredience vzniklá následkem manželského spojení *Otce a Matky*; je to však jen jedna z mnoha interpretací.

TAROT A ELEMENTY

Staří si představovali *Oheň*, *Vodu* a *Vzduch* jako čisté elementy. Byly spojeny se třemi dříve uvedenými kvalitami: Bytím, Poznáním a Štěstím. Korespondují také s tím, co Hindové nazývali *tři guny* – *sattva*, *radžas* a *tamas*, které se dají přibližně přeložit jako »klid«, »činorodost« a »netečná temnota«. Alchymisté měli podobné tři principy energie, z nichž měly být sestaveny všechny existující jevy: Síru, Rtuť a Sal. Síra představuje *aktivitu*, *energii a chtění*; Rtuť je *fluiditou*, *inteligencí*, a *schopností předávat*; Sůl je *vehikulum* (tělo) těchto dvou forem energie, má však vlastní kvalitu, která na ně zpětně působí.

Student musí mít celé toto třídílné rozdělení neustále na paměti. V některých případech bude jedna řada pokládána za vhodnější než ty ostatní. Soustředíme se pro tuto chvíli na řadu *Oheň*, *Voda* a *Vzduch*. Tyto elementy představují v hebrejské abecedě písmena Šin, Mem a Alef. Kabbalisté je nazvali *tři matky písmen*. V této zvláštní skupině jsou tři elementy, o nichž se tu mluví, výlučně duchovními formami čisté energie; manifestovat se mohou smyslům pouze tak, že se jich dotýkají, a pak vykrystalizují ve čtvrtý element, kterému dali název »Země«, a zastupuje ho poslední písmeno abecedy, Tau. Je to tedy zcela odlišná interpretace ideje *Dcery*, která se zde považuje za protějšek trojúhelníku. Je to číslo deset, které je na obrázku zavěšeno na čísla 7, 8, 9.

Tyto dvě interpretace je třeba mít na mysli současně. Kabbalisté, kteří vymýšleli tarot, pak šli dál, až z těchto extrémně abstraktních idejí vytvořili obrazy *Otce*, *Matky*, *Syna* a *Dcery*, které nazvali *Král*, *Královna*, *Princ* a *Princezna*. Je to matoucí, ale říkali jim také *Rytíř*, *Královna*, *Král* a *Princezna*. Někdy se také *Princ* a *Princezna* nazývají »Císař« a »Císařovna«.

Důvod tohoto zmatku bývá spojován s naukou o Bláznovi tarotu, s legendárním Poutníkem, který získal Královu dceru; legenda, která souvisí se starým a výjimečně moudrým plánem, kdy se volba následníka trůnu odehrává tím způsobem, že musí dobyt Princeznu před ostatními nápadníky svými schopnostmi. (Frazerova *Zlatá ratolest* je na toto téma autoritou.)

Pro balíček karet, o němž se právě mluví, se pokládalo za lepší přijmout názvy »Rytíř«, »Královna«, »Princ« a »Princezna«, jež mají představovat řadu *Otec*, *Matka*, *Syn* a *Dcera*, protože si to vyžaduje zmíněná nauka, která je mimořádně spleťtá a obtížná. *Otec* je »Rytířem« proto, že je zobrazen, jak jede na koni. Bude to možná jasnější, popíšeme-li tyto dva hlavní systémy, hebrejský a pohanský, jako by byly (a opravdu vždy byly) konkrétní a oddělené.

⁹ Podobně je magnetická schopnost ohnivou kvalitou železa, jeho vodivost je kvalitou vzdušnou, a jeho hmotnost a tvrdost je kvalitou zemskou. Hmotnost je navíc jen funkcí křivky »časoprostorového kontinua«: »Země je trůnem Ducha«.

Hebrejský systém je jednoduchý a nevyvratitelný; postuluje Otce a Matku, z jejichž spojení vzniká Syn a Dcera. Zde končí. Je to jen pozdější filosofická spekulace odvozovat dvojici Otec–Matka z manifestované *jednoty*, a ještě později hledat zdroj této *jednoty* v Nicotě. Je to nepropracované, konkrétní a omezené schéma, se svým bezpříčinným *počátkem* a jalovým *koncem*.

Pohanský systém je kruhový, sebezplozující, sebezáchovný, sebeobrozující. Je to kolo, na jehož ráfku je Otec–Matka–Syn–Dcera; pohybují se kolem nehybné osy nuly; sjednocují se ve vůli; transformují se jeden v druhý; na tomto orbitu není ani počátku, ani konce; nikdo není výš nebo níž než druhý. Rovnice »Nula=Mnoho=Dva=Jedno=Vše=Nula« se mlčky předpokládá v každém módu existence tohoto systému.

Ať je to jakkoliv obtížné, bylo dosaženo přinejmenším jednoho žádoucího výsledku: vysvětlilo se, proč má tarot čtyři karty s figurou, a ne pouze tři. Vysvětluje to také, proč existují čtyři barvy. Tyto čtyři barvy jsou pojmenovány následovně: »Hole«, se přisuzují Ohni; »Poháry« Vodě; »Meče« Vzduchu; a »Disky« (»Peníze«, nebo »Pantáčky«) Zemi. Student si této souhry a vzájemné záměny čísla 4 povšimne. Je důležité, aby si také všimnul, že se číslo 4 účastní dokonce i desetinásobného uspořádání. Strom Života může být rozdělen do čtyř úrovní: číslo 1 odpovídá Ohni; čísla 2 a 3 Vodě; čísla 4 až 9 Vzduchu; a číslo 10 Zemi. Toto rozdělení je ve shodě s analýzou člověka. Číslo 1 je jeho duchovní esencí bez kvality či kvantity; čísla 2 a 3 představují jeho tvůrčí a dědivé síly, jeho plodnost a inteligenci; čísla 4 až 9 popisují jeho duševní a morální vlastnosti tak, jak se koncentrují v lidské osobnosti; číslo 6, abychom tak řekli, je hmatatelným provedením čísla 1, a číslo 10 se vztahuje k Zemi, která je ztělesněním předcházejících devíti čísel. Jména těchto částí duše jsou: 1 je Jechidah; 2 a 3 je Chiah a Nešamah; 4 až 9 je Ruach; a konečně 10 je Nefesh.

Tyto čtyři úrovně ještě navíc analogicky porovnáme s tak zvanými »čtyřmi světy«, abychom pochopili podstatu, na kterou bychom měli s veškerou potřebnou rezervovaností poukázat, totiž na podstatu platónského systému. Číslo 1 je Acilut, svět archetypů; číslo 2 však je dynamickým aspektem čísla 1, a je to praktický atribut. Číslo 3 je Briah, stvořitelství svět, v němž vůle Otce nabývá konečné podoby tak, že oplodní Matku právě tak, jako spermie tím, že oplodní vajíčko, umožní reprodukovat podobu svých rodičů. Čísla 4 až 9 zahrnují Jeciru, svět tvořivý, v němž se vytváří intelektuální podoba, jevová forma ideje; a tento duševní obraz se zviditelňuje a smyslově projevuje v čísle 10, je to Ašiah, hmotný svět.

To, že si projdeme všechny tyto matoucí (a někdy očividně protikladné) atributy s neúnavnou trpělivostí a nezdolnou energií, nakonec přispěje ke snadné srozumitelnosti, k porozumění, které je nekonečně jasnější než jakákoliv intelektuální interpretace. Je to základní cvičení na cestě k zasvěcení. Pokud je někdo mělkým racionalistou, může být docela snadné hledat chlupy v těchto atributech a semifilosofických hypotézách, nebo v něčem, co je hypotézám blízké; ale je právě tak snadné matematicky dokázat, že je nemožné odpálit golfový míček.

Až dosud byl hlavním tématem tohoto eseje Strom Života, v podstatě sefiroty. Teď je dobré začít uvažovat o vztazích sefirot mezi sebou. (Viz obrázek, Dodatek B.). Všimněme si, že na celé struktuře Stromu Života se podílí dvaadvacet linií. Ve vhodnou dobu vysvětlíme, jak korespondují s písmeny hebrejské abecedy. Zmíníme se i o tom, že v některých ohledech způsob, jakým jsou spojeny, se může jevit jako náhodný. Zvláště nápadný je rovnostranný trojúhelník, skládající se z čísel 1, 4 a 5, o kterém by si mohl člověk myslet, že bude přirozenou základnou pro filosofické úkony. Neexistují však žádné linie spojující čísla 1 a 4, nebo 1 a 5. Není to náhoda. Nikde na obrázku není vztyčen rovnostranný trojúhelník, ačkoliv tu jsou tři rovnostranné trojúhelníky s vrcholem směřujícím dolů. Důvodem je původní formule »Otec, Matka, Syn«, která se v sestupné škále jednoduchosti a spirituality opakuje třikrát. Číslo 1 je nad těmito trojúhelníky, neboť je integrací nuly a závisí na trojitěm závoji *negativna*.

Sefiroty, které, jak jsme již ukázali, jsou emanací čísla 1, jsou tedy věci samy o sobě, a to téměř v kantovském smyslu. Linie, které je spojují, jsou silami přírody druhu daleko méně dokonalého; jsou méně nesrozumitelné a méně abstraktní.

DVACET DVA KLÍČŮ, ATU, NEBOLI TRUMFŮ TAROTU

Teď tu máme vynikající příklad všudypřítomné nauky o rovnováze. Vždy platí rovnice $ax^2+bx+x=0$. Pokud se nerovná 0, není to rovnice. A tak pokaždé, když v kabbale nějaký symbol ztrácí význam na jednom místě, získává ho jinde. Karty s figurou a malé karty tvoří kostru stavby tarotu, který ve své základní podstatě funguje jako mapa universa. Ale vzhledem ke zvláštnímu významu balíčku, který je Klíčem k magické formuli, nabývá dvaadvacet trumfů obzvláštního významu.

Jaké symboly se jim připisují? Nemohou se identicky týkat některých základních idejí, neboť jejich místo již obsadily karty 1 až 10. Nemohou hlavně reprezentovat komplex Otce, Matky, Syna a Dcery v jeho celistvosti, protože toto místo již obsadily karty s figurou. Atribut, v jsou následující: tři matky písmen, Šin, Mem a Alef,

představují tři aktivní elementy; sedm tzv. dvojitých písmen: Bet, Gimel, Dalet, Kaf, Pe, Reš a Tau – představují sedm posvátných planet. Zbývajících dvanáct písmen: He, Vau, Zajin, Chet, Tet, Jod, Lamed, Nun, Samek, Ajin, Cade a Qof představují znamení zodiaku.

V tomto uspořádání najdeme nepatrné překrývání významů či bezvýznamnou zápletku. Písmeno Šin má povinnost jak vůči Ohni, tak i vůči Duchu, a velice podobně se číslo 2 účastní podstaty čísla 1; písmeno Tau zase představuje jak Saturn, tak i element Země. Tyto obtíže vysvětluje nauka.

Těchto dvaadvacet písmen však nemůžeme minout jen tak bezmyšlenkovitě. Kámen, který stavitelé vztyčili, se stává závěrem klenby. Dvaadvacet karet takto získává svůj vlastní charakter: má velmi zvláštní osobitost. Bylo by zcela chybné, kdybychom řekli, že představují celé universum. Spíše se zdá, že představují jisté zvláštní fáze universa. Nevypadá to na to, že by to byly podstatné faktory ve struktuře universa. Čas od času se promění ve svých vztazích k probíhajícím událostem. Letmý pohled na seznam jejich názvů naznačuje, že se již nevyznačují tak striktně filosofickým a vědeckým duchem strohého třídění, jaký se objevuje u ostatních karet. Tady k nám mluví řeč *umělce*. Jejich názvy znějí: Blázen, Kejklíč, Velekněžka, Císař, Císařovna, Hierofant, Milenci, Válečný vůz, Vyrovnání, Poustevník, Chtíč, Kolo Štěstěny, Viselec, Smrt, Umění, Ďábel, Dům Boží, Hvězda, Luna, Slunce, Aeon, Universum. Pochopitelně to nejsou jasně srozumitelné a jednoduché symbolické obrazy oněch znamení, elementů a planet, kterých se to týká. Jsou to spíše hieroglyfy zvláštních mystérií, s nimiž je každý spojen. Člověk začne pomalu tušit, že tarot není pouhým jednoduchým zobrazením universa, jak se to neosobním způsobem děje v systému I tingu. Tarot začíná vypadat jako propaganda. Vypadá to, jakoby si Tajní vůdci Velikého Řádu, který je strážcem osudů lidské rasy, přáli zjevit jisté zvláštní aspekty universa; položit základy jistých zvláštních nauk; vyhlásit jisté modely práce, které jsou příznačné pro existující politické situace. Je mezi nimi takový rozdíl, jako se liší literární kompozice od slovníku.

*

Bylo velmi nešťastné, ale naprosto nevyhnutelné, nechat se donutit k tomu, abychom zašli v argumentech až sem, a to proto, že tato argumentace, jakožto úvod, znamenala příliš mnoho odbočení od tématu, než jsme se dostali k přímému popisu balíčku. Doufejme, že to usnadní přechod ke shrnutí výše uvedených tvrzení.

Máme zde prostý přehled o osnově Stromu Života. Existuje deset čísel, jsou to *věci o sobě*; deset za sebou následujících emanací z trojitého závoje negativna. Malé karty, s čísly 1 až 10, se vztahují k sefirám. Tyto karty se objevují čtyřikrát, neboť nejsou čistě abstraktními čísly, ale zvláštními symboly těchto čísel v manifestovaném universu, které se kvůli potřebě třídí do symbolické skupiny čtyř elementů.

Karty s figurou představují samotné elementy, a každý element je rozdělen do čtyř subelementů. Je to vhodná příležitost k tomu, abychom uvedli seznam těchto karet:

Rytíř Holí,	Oheň Ohně	Rytíř Mečů,	Oheň Vzduchu
Královna Holí,	Voda Ohně	Královna Mečů,	Voda Vzduchu
Princ Holí,	Vzduch Ohně	Princ Mečů,	Vzduch Vzduchu
Princezna Holí,	Země Ohně	Princezna Mečů,	Země Vzduchu
Rytíř Pohárů,	Oheň Vody	Rytíř Disků,	Oheň Země
Královna Pohárů,	Voda Vody	Královna Disků,	Voda Země
Princ Pohárů,	Vzduch Vody	Princ Disků,	Vzduch Země
Princezna Pohárů,	Země Vody	Princezna Disků,	Země Země

Tarot má celkem dvaadvacet trumfů; mezi sefirami, což jsou *věci o sobě*, představují elementy, a proto je jejich pozice na Stromu Života tak důležitá. Máme tu jeden či dva příklady. Karta, která se nazývá »Milenci«, a jejíž tajný název je »Děti Hlasu, orákulum Mocných Bohů«, vede od čísla 3 k číslu 6. Číslo 6 je lidskou osobností člověka; číslo 3 je jeho duchovní intuicí. Je tedy přirozené a významné, že vliv 3 na 6 je vlivem intuitivního nebo inspirujícího hlasu. Je to osvětlení mysli a srdce Velikou Matkou.

Uvažujme nyní zase o kartě, která spojuje číslo 1 s číslem 6. Tato karta se nazývá »Velekněžka«, a je připisána Luně. Karta představuje nebeskou Isis. Je to symbol naprosté duchovní čistoty; je to zasvěcení do její nejtajnější a nejintimnější formy; do lidského vědomí se vylévá z prapůvodního božského vědomí. Při pohledu zezdola je to čisté a neochvějné úsilí člověka o božskou přirozenost, jeho zdroj. Bude lépe, když se do těchto záležitostí ponoříme hlouběji a kartami se budeme zabývat po pořádku.

*

Z předchozího bude zřejmé, že tarot především zobrazuje Strom Života v jeho universálním aspektu, a potom že je také svérázným komentářem, který ilustruje tu fázi Stromu Života, jež je mimořádně zajímavá pro

osoby pověřené ochranou lidské rasy ve zvláštní době, kdy se z pověření pracuje na nějakém daném balíčku karet. Tito strážci proto považují za správné pozměnit vzhled balíčku, pokud mají dojem, že je třeba to učinit. Tradiční sada byla sama o sobě podrobena četným úpravám, které, vzhledem k tomu, že se hodí, byly přijaty. Tak například: Císař a Císařovna se v karetních sadách z období středověku zcela jistě vztahovaly k posvátnému římskému císaři a jeho manželce. Karta, původně nazývaná »Hierofant«, zpodobňující Osirida (jak to naznačuje obrys tiáry), se stala v období renesance Papežem. Velekněžka se začala nazývat »Papežkou Johannou«, neboť vyjadřovala jistou symbolickou legendu, která kolovala mezi zasvěcenými a byla vulgarizována v bajce o ženské Papežce. Ještě důležitější karta »Anděl«, neboli »Poslední Soud«, představovala zkázu světa ohněm. Jeho hieroglyf je, svým způsobem, věštecký, neboť když *byl* svět 21.března 1904¹⁰ zničen ohněm, pozornost lidí se nevyhnutelně zaměřila na podobnost této karty se Stélou Zjevení. Toto datum představuje počátek Nového Aeonu, a zdálo se vhodnější poukázat na počátek tohoto aeonu, neboť vše, co je známo o příštím aeonu, který má nastat za 2000 let, je to, že jeho symbolem je »ten s dvojí holí«¹¹. Ale Nový Aeon způsobil v zaběhnutém řádu věcí tak fantastické změny, že by bylo zjevně absurdní pokoušet se udržovat přežití tradice: »rituály starých dob jsou černé«¹². Následným úsilím přítomného *písaře* bylo uchránit ty podstatné rysy tarotu, které jsou nezávislé na periodických změnách aeonu, a aby se přitom zmodernizovaly ty dogmatické a umělecké rysy tarotu, které se zatemnily. Umělecký vývoj se nesmí Věčnosti dotknout, kromě toho je třeba se postavit do pozice přední hlídky, někdy možná téměř revoluční, s ohledem na takové nepředvídatelné události, které podléhají říší Času.

---

¹⁰ Viz »*The Equinox of the Gods*«, loc.cit.

¹¹ Viz *AL*, III:34. Odkaz se týká Maaty, Themis, bohyně Rovnováhy.

¹² Viz *AL*, II:5.

III.

TAROT A UNIVERSUM

TAROT je obrazovým výkladem sil v přírodě, jak je Staří vnímali ve shodě s tradičním symbolismem. Slunce je hvězda. Okolo ní obíhá řada těles, které se nazývají planety, včetně Měsíce, který je satelitem Země.

Tato nebeská tělesa obíhají po svých dráhách jediným směrem. Sluneční soustava není sféra, nýbrž kolo. Planety nesetrvávají v jedné řadě, ale pohybují se v určité (poměrně malé) odchylce z jedné strany skutečné roviny ke druhé. Jejich orbity jsou eliptické.

Staří si toto kolo představovali mnohem jasněji, než je moderní duch zvyklý. Zvláštní pozornost věnovali pomyslnému okraji. Usoudili, že stálice umístěné uvnitř tohoto prostoru jsou nějakým zvláštním způsobem spojené se zdánlivým pohybem Slunce. Tento pás nebo ráfek kola nazvali zodiak. Nezdálo se jim, že by souhvězdí, která jsou mimo tento pás, byla pro lidstvo nějak zvlášť významná, protože nebyla v přímém vztahu s velikou vířící silou kola. (T.A.R.O. = R.O.T.A. = kolo.)

TEORIE STARÝCH NÁRODŮ

1. Za starých časů se předpokládalo, že Země je středem universa. Nebe bylo nad Zemí – nevědomovali si, že stejně tak může být i pod ní – a mělo se za to, že je božské povahy. A jak začali poznávat nedokonalost a odchylky světských záležitostí, vedlo je to k myšlenkám o tom, že pohyby nebeských těles, o nichž věděli, že jsou pravidelné, musejí být dokonalé.

Začali pak s jakýmsi *a priori* myšlením. Jejich matematici měli ideu, že kruh je *dokonalý* obrazec; proto (a řekli to s charakteristickým teologickým odůvodněním) se všechna tělesa musí pohybovat v kruzích¹³. Tato náboženská domněnka způsobila astronomům velké problémy. Čím byla jejich měření přesnější a častější, bylo pro ně stále obtížnější uvádět pozorování do souladu s teorií, nebo přinejmenším to udělat tak, aniž by se ve svých výpočtech vydali napospas velkým nepříjemnostem. Tak přišli na »cykly« a »epicykly«, jimiž vysvětlovali pozorované pohyby.

Konečně Koperník pobídla tato problematika k tomu, aby navrhl, že by bylo skutečně mnohem příhodnější (kež by ta myšlenka nebyla tak hanebná!) představit si, že Slunce, a nikoliv Země, je středem tohoto systému.

V matematice neexistují žádná strnulá fakta. Bertrand Russell říká, že v tomto předmětu »nikdo neví o čem mluví, a nikomu to nevádí, zda-li má pravdu či nikoliv«.

Vezměme tento příklad: Začneme předpokladem, že Měsíc je nehybným středem vesmíru. Nikdo proti tomu nemůže nic namítat; člověk jednoduše přesune výpočty jinam tak, aby to sedělo. Praktická námitka může znít, že by to nemělo ztěžovat práci navigátorům.

Tuto představu je třeba mít nestále na mysli, neboť jinak člověk nedokáže pochopit celého ducha moderní filosofické vědy. Tato věda není zaměřena na pravdu; nepředstavuje si pravdu (v běžném smyslu slova), jaká by mohla být; zaměřuje se na maximální vhodnost.

2. Vraťme se k obrázku sluneční soustavy. Slunce je nábojem tohoto kola; nejzevnější planeta je na jeho okraji; uvnitř tohoto prostoru se nachází dvanáct znamení zodiaku.

Proč dvanáct?

Prvním povšechným rozdělením kruhu obdržíme čtyři díly; ty se shodují s pozorovanými ročními dobami. Tato volba může být ovlivněna rovněž rozdělením elementů do čtyř tříd – na Oheň, Vzduch, Vodu a Zemi. (Neznamenají to, co nyní pod těmito slovy chápeme my, jak se to vysvětluje výše).

Snad proto, že se domnívali, že je nutné aplikovat tak posvátné číslo, jakým je trojka, na vše, co je nebeské, případně i na další věci, se stalo, že pozorovaná souhvězdí byla přirozeně rozdělena do dvanácti skupin, a zodiak rozdělili na dvanáct znamení, tři pro každé roční období.

Zjistilo se, že vliv Slunce na Zemi se mění podle toho, jak prochází přes znamení. Pak udělali tak velmi prostou věc, že změřili dobu mezi svítáním a západem slunce.

---

¹³ Nedošlo jim, že *kruh* je pouze jednou z variant *elipsy*; ta, u níž se ohniska shodují.

Když se řekne, že Slunce vstupuje do znamení Skopce, znamená to, že pokud by se vedla přímka od Země ke Slunci, a pak se prodloužila až ke hvězdám, prošla by přímka začátkem tohoto znamení. Předpokládejme například, že bychom v první jarní den pozorovali úplněk; tehdy budeme mít možnost vidět za Měsícem hvězdy z okraje souhvězdí Vah, což je znamení, které je v opozici k souhvězdí Skopce.

Zjistilo se, že Měsíc potřebuje přibližně osmadvacet dní na to, aby dospěl od úplňku k úplňku; a každému dni bylo přiděleno to, co se nazývá *dóm*. Předpokládá se, že mysteriózní vliv Měsíce se mění v každém *dómu*. Tuto teorii v tarotu přímo nenajdete, ale musíme se o ní zmínit, aby se osvětlil jistý problém, který se tu vyskytuje, a aby nám dále nekomplikoval naši věc.

3. Staří astronomové vypočítali, že Slunce potřebuje 360 dní na to, aby oběhlo zodiak. Bylo to přísně střežené tajemství učení; a proto ho skrývali v božském jméně Mithras, které se v souladu s řeckou konvencí sčítá na číslo 360 (M=40, I=10, Th=9, R=100, A=1, S=200). Přesnější pozorování ukázala, že číslo 365 je přesnější, proto se rozhodli dát mu jméno »Abraxas« (A=1, B=2, R=100, A=1, X=60, A=1, S=200). Když to zjistili další, sami alterací písmen změnili výslovnost a opravili jméno Mithras na Meithras, jehož součet činí (podobně jako u Abraxase) 365. Je tu ještě chyba necelých šesti hodin; takže v průběhu staletí kalendář prokluzoval. Jeho dnešní podoba se nepovažovala za samozřejmou až do doby papeže Řehoře.

Hlavním bodem všeho je to, že rozdělili kruh zodiaku na 360 stupňů, a že to je konvenční základ pro výpočty.

Každá úhlová míra 10 stupňů byla nazvána *dekanát*. Proto jich je třicet šest a rozdělují každé znamení zodiaku na tři oddíly. Předpokládalo se, že vliv znamení je v prvním dekanu velmi náhlý a prudký; v druhém mocný a vyvážený, a ve třetím nestálý a spiritualizovaný.

Malé odbočení. Jednou z nejdůležitějších nauk starých národů byla nauka o makrokosmu a mikrokosmu. Člověk sám je malé universum; je drobnou kopií velkého universa. Tento argument byl samozřejmě vypracován až později, takže charakteristiky výše uvedených vlastností tří dekanů v jednom znamení byly pravděpodobně analogické průběhu lidského života.

4. Výše uvedené poznámky jsou podstatou skoro celé ideje, kterou měli ve svém libovolném, nebo téměř libovolném podání, jež se týkalo kosmu, všechny staré národy. Ze všeho nejdříve ono rozdělení na čtyři elementy. Tyto elementy pronikají vším. Podobné argumenty by uplatnili i v případě Slunce. Řekli by, že ze zřejmých důvodů je principiálně *Ohněm*; ale má v sobě také *vzdušnou* kvalitu *pohyblivosti*. *Vodní* část by se mohla projevat jeho schopností *tvořit obrazy*; a *zemská* část jeho nezměrnou *stabilitou*.

Podobně co se týče hada: jeho *smrtící* sílu by nazvali ohnivou částí; jeho *rychlost* vzdušnou; jeho *vlnivý* pohyb vodní částí a jeho *způsob života* zemskou částí.

Tyto popisy zcela jistě nejsou adekvátní; měly by být doplněny atributy planetárních a zodiakálních vlastností pro všechny předměty. V zodiaku se tedy Býk řadí mezi zemská znamení, a mezi těmi třemi, kterými Slunce na jaře prochází, patří k ústředním. Avšak přirozeností skotu je také krotkost; proto tedy řekli, že Venuše vládne znamení Býka. Kráva je navíc nejdůležitějším zvířetem, které dává mléko, takže z ní udělali Velikou Božskou Matku, a takto ji ztotožnili s Lunou, Nebeskou Matkou, právě tak, jako Slunce je Otcem Nebes. Vysvětlovali tuto ideu tak, že říkali, že Luna je ve znamení Býka »povýšena« – totiž, že nejblahodárnější aspekt jejího vlivu vzniká tehdy, mešká-li v tomto znamení.

5. Napoprvé je to nejasné, ale jakmile tento princip zcela přijmete, není nad něj co do názornosti a srozumitelnosti, a můžete pozorovat, jak se všechny tyto elementy dále dělí a slučují. Každý z těchto symbolů můžete pochopit jen tehdy, pokud ho vytvoříte jako obraz, složený z ostatních symbolů; jeden je utvářen druhým, a to v různých proporcích. Každá planeta tedy poskytuje jistou část svého vlivu nějakému předmětu. Zvyk myslet tímto způsobem vede k pochopení *jednoty přírody* (s pravým a duchovním vytržením), kterého by sotva bylo možno dosáhnout nějakým jiným způsobem; přináší vnitřní harmonii, která má za následek sepětí se životem a přirozeností.

Snad je to právě teď ta správná chvíle začít analyzovat a definovat tradiční charakteristiky těchto symbolů; možná by však bylo lepší stavět hned ze začátku na pevných základech, a to tak, že začneme uvažovat o *dvojce*, která až dosud nepřišla na přetřes.

V universu jsou možné pouze dvě operace: analýza a syntéza. Rozděluj a sjednocuj. Alchymisté říkali: *Solve et coagula*.

Má-li se něco změnit, musí se buď předmět rozdělit na dvě části, nebo k němu přidat další. Tento princip je v podstatě základem všeho vědeckého myšlení a práce.

První myšlenkou muže vědy je třídění a měření. Řekne asi toto: »Tenhle list dubu se podobá tamtomu; a dubový list se rozhodně nepodobá bukovému listu«. Dokud člověk tento fakt nepochopil, nedalo se mluvit o tom, že by začal chápat vědeckou metodu.

Staří si byli této skutečnosti dobře vědomi. Byli to zejména Číňané, kteří celou svoji filosofii založili na takovém prvotním rozdělení původního Nic. Je třeba začít od Ničeho, jinak vyvstane otázka: odkud se vzalo postulované Něco? Proto napsali rovnici – nula rovná se plus jedna plus minus jedna $0 = (+1) + (-1)$.

»Plus jedna« nazvali *Jang*, neboli mužský princip; »minus jedna« *Jin*, neboli ženský princip. Tyto principy potom v různých proporcích obměňovali, takže vyústily v dokonalou rovnováhu idejí Nebes a Země, v neúplnou rovnováhu Slunce a Měsíce, a v nevyváženou podobu čtyř elementů. (Viz obrázek: Čínský kosmos.)

Tento čínský systém je tedy desetinásobný, a ukázalo se, že podivuhodně odpovídá systému, o němž tu byla řeč.

6. Prastaré představy o elementech, planetách a znameních zodiaku kabbalisté vtělili do svého Stromu Života.

Tato podobnost mezi oběma systémy byla ještě donedávna¹⁴ zakrývána tím faktem, že Číňané svůj dvojnásobný systém rozvíjeli, a tak převedli osm trigramit na šedesát čtyři hexagramů, zatímco učenci ze Západní Asie propojili deset čísel Stromu Života dvaadvaceti Cestami.

Číňané tedy měli šedesát čtyři základních symbolů jakožto protiklad třiceti dvou symbolů Stromu; avšak kabbalisté dosáhli vzájemného zřetězení symbolů, které dovoluje velmi jemnou interpretaci a manipulaci. Více se také hodí k popisu vnitřních vztahů elementů. Kromě toho lze každý symbol rozmnožit nebo podle libosti ještě dále rozdělit, jak se to může hodit.

STROM ŽIVOTA

1. Tento obrázek je potřeba si důkladně prostudovat, neboť je základem celého systému, na němž tarot stojí. Je zcela vyloučeno tento obrázek dopodrobna vysvětlit, protože (a to je jisté) je naprosto universální. Nemůže proto znamenat pro jednu osobu totéž, co znamená pro druhou. Universum osoby A není universem osoby B. Pokud osoby A a B sedí naproti sobě u stolu, vidí osoba A pravou stranu mořského raka a osoba B jeho levou stranu. Jestliže stojí vedle sebe a dívají se na hvězdu, je úhel odlišný; ačkoliv je tento úhel nekonečně malý, přesto existuje. Avšak tarot je pro každého stejný právě tak, jako má pro všechny stejný význam nějaký vědecký fakt nebo vzorec. Je velmi důležité si zapamatovat, že vědecké fakty, ačkoliv jsou v abstraktním smyslu universálně platné, nemají ještě naprosto stejnou platnost pro jednotlivé pozorovatele, neboť i kdyby nějaký obecně známý předmět pozorovaly dvě osoby, které by měly identické senzorické reakce, a to ze stejného místa, nemůže se to odehrát ve stejném okamžiku; a právě i ten nejmenší časový rozdíl stačí k tomu, aby se v prostoru pohnul jak předmět, tak i pozorovatel.

Tento fakt se musí zdůraznit, protože Strom Života nelze považovat za mrtvý a statický vzorec. V jistém smyslu je věčným modelem universa právě proto, že je nekonečně pružný, a to je i důvod, proč se má používat jako nástroj k vlastnímu zkoumání přírody a jejích sil. Není to nějaká omluva dogmatismu. Tarotu by se člověk měl naučit hned, jak je to možné; je třeba jej chápat jako oporu pro paměť a schéma pro myšlení. Měl by být předmětem neustálého a denního studia; to jej činí univerzálně elastickým, a vyvíjí se přiměřeně k tomu, jak inteligentně je používán. Stává se tudíž nejduchaplnější a nejlepší metodou pro uvědomování si celé existence.

2. Zdá se pravděpodobné, že kabbalisté, kteří vymysleli Strom Života, byli inspirováni Pythagorem, nebo že právě tak i on čerpal své poznání z obecného zdroje pocházejícího z šerého dávnověku. V každém případě se obě školy shodují v základním postulátu, který je následující: *konečnou realitu* popisují nejlépe čísla a jejich vztahy. Stojí za povšimnutí, že moderní matematictí fyzici se konečně dobrali k trochu podobné domněnce. Kromě toho bylo upuštěno od pokusu popsat realitu nějakým jednoduchým, a přitom konkrétním pojmem. Moderní myšlení pojímá realitu pomocí představy prstence s deseti idejemi, mezi něž patří například *potenciál*, *hmota*, atd. Jednotlivý pojem nemá sám o sobě žádný význam; může být pochopen toliko prostřednictvím ostatních pojmů. Je to vlastně tentýž závěr, který se v tomto eseji objevil již dříve, s ohledem na způsob, jakým jsou planety, elementy a znamení naprosto závislé jedny na druhých, a také ze všech ostatních složené.

Ovšem další pokus přiblížit se realitě přivedl kabbalisty ke shrnutí vlastností těchto víceméně vágních a literárních idejí, a to tak, že je všechny připisují číslům desítkové soustavy.

Čísla se tedy nejvíce přibližují realitě, která se v tomto systému objevuje. Například číslo 4 vůbec není součtem jedničky a trojky, nebo druhou mocninou dvojky, či polovinou osmi. Je to věc o sobě, se všemi druhy morálních, smyslových a intelektuálních vlastností. Symbolizuje takové ideje, jako je *zákon*, *omezování svobody*, *moc*, *ochrana* a *stabilita*.

Mezi původní ideje kabbalistického systému patří *nula*¹⁵, která se objevuje ve třech podobách, skoro právě tak, jako se v čínské filosofii *Tao* kousek po kousku projevuje prostřednictvím *Teh*, nebo jako se (v

¹⁴ Přítomný autor objevil tuto skutečnost během svého, ještě nedokončeného studia I ťingu.

nejlepších indických systémech) bůh *zmaru a zkázy*, Šiva, projevuje přes *nekonečnou energii*, Šakti. Systém tedy začíná u Ain, *Nicoity*; pokračuje Ain-Soť, *Nekonečnem*; a končí u Ain-Soť Aur, *Nekonečného světla*.

Můžeme teď snad pokročit k tomu, že si představíme v tomto »světle« nějaký bod, a přizpůsobíme si jej tak pro pozorování; skutečnost, že tak učiníme, způsobuje, že toto pozorování je pozitivní. Dostaneme tak číslo 1, které se nazývá Keter, Koruna. Logickou úvahou jsou ostatní čísla důsledkem nezbytnosti myšlení, jak se vysvětluje v následující tabulce:

NEAPOLSKÉ USPOŘÁDÁNÍ¹⁶

61=0.

61+146=0 ještě *nedefinovaná* (prostor).

61+146+207=0 jako základna *možných vibrací*.

1. Bod: pozitivně ještě *nedefinovatelný*.
2. Bod: odlišitelný od jiného.
3. Bod: definovaný vztahem ke dvěma dalším.
Abyss – propast mezi *ideálem* a *skutečností*.
4. Bod: definovaný třemi koordináty: *hmota*.
5. Pohyb (čas) – He, *děloha*; protože události se mohou projevit jen skrze *pohyb* a *čas*.
6. Bod: teď již sám sebe si vědomý, neboť je schopen se definovat výše uvedenými pojmy.
7. Bodu náležející představa o *štěstí* (Ananda).
8. Bodu náležející představa o *myšlení* (Chit).
9. Bodu náležející představa o *bytí* (Sat).
10. Bodu náležející představa o *jáství*, který našel svůj životní cíl ve svém doplňku, jak ho předurčují body 7, 8 a 9.

Z výše uvedeného nám bude jasné, že prostřednictvím těchto deseti pozitivních čísel, nikoliv však nějakými menšími čísly, se lze dostat až k pozitivnímu popisu jakéhokoliv daného objektu nebo ideje.

Až dosud se argument zakládal na pevném matematickém základě s pouze nepatrným nádechem filosofie, která mu dodávala podobu. Vzhledem k tomu, že se popisují předměty myšlení a vnímání, je to však právě ten bod, kdy je člověk přinucen spojit se ke společné práci s astrologií. Problém je nyní postaven takto: jak přiřknout čistému číslu morální ideje, které se k němu hodí. Je to do jisté míry věc praxe, částečně záležitost tradice odvozené z letité zkušenosti. Nebylo by moudré odvrhnout tradici s naprostým pohrdáním, protože všechno myšlení je provázáno samotnými duchovními zákony, a mysl každého člověka byla formována tisíciletým vývojem myšlenek jeho předků. Buňky všech současných mozků jsou právě tak dětmi velkých myslitelů minulosti, jakož i důsledkem vývoje údů a orgánů.

Dnes už existuje jen pár lidí, kteří kdy slyšeli o Platónovi a Aristotelovi. Ani jeden z tisíce, možná z desetitisíce; a těch pár, kteří od nich někdy něco četli, pak dokonce jen v překladech. Právě tak však existuje jen málo těch, jejichž duch, takový jaký je, by nebyl podmíněn myšlenkami těchto dvou mužů.

Strom Života se tedy považuje za první pokus, jak spojit ideál se skutečností. Kabbalisté například říkají, že číslo 7 v sobě skrývá ideu Venuše, číslo 8 ideu Merkuru, a že cesta, která spojuje 1 a 6, se vztahuje k Luně, a mezi 3 a 6 je cesta ke znamení Blíženců.

Jaký je tedy skutečný význam těchto planet a znamení v reálné kategorii? Setkáváme se tu zase tváří v tvář s tím, že přesná definice je nemožná, neboť možnosti výzkumu jsou nekonečné; a také že v každém okamžiku, a u jakéhokoliv výzkumu, fúzuje jedna myšlenka s druhou a zamlžuje přesnou definici obrazů. Ale je to samozřejmě objektivní. K Velikému Světlu vedou často netušené cestičky: tehdy se universum pojímá jako jednota, přesto však s celou jeho složitostí; kde každá část má své nezastupitelné místo a každá je také odlišná.

Počátek této práce je však dosti snadný. Nevyžaduje nic víc než základní klasické vědomosti. Zhruba řečeno, pro začátek stačí, že charakter planet vystihují ti bohové, po nichž byla na nebi pojmenována skutečná tělesa podle starých astrologických představ o jejich vlivu na záležitosti lidské. V menší míře platí totéž i pro znamení zodiaku. O jejich povaze nemáme mnoho dostupných informací; je však užitečné si všimnout toho, jaké planety ovládají která znamení, a ve kterých znameních dochází u planet k povýšení. Jednotlivé stálice do systému tarotu nevstupují.

¹⁵ Úmyslně na tomto místě opakujeme jinými slovy ideje, které jsme v tomto eseji už vysvětlili.

¹⁶ Nazývá se tak proto, že bylo právě v tomto městě poprvé vypracováno.

TAROT A STROM ŽIVOTA

Tarot, přestože se zakládal právě na těchto teoretických attributech, byl navržen jako praktický nástroj pro kabbalistické výpočty a k divinaci. Je v něm málo místa pro abstraktní ideje. Předmětem této knihy – tarot se nazývá *Knih Thothova* nebo *Tahutiho* – je vliv, který na člověka vykonává deset čísel a dvaadvacet písmen, a dále se zabývá také tím, jak zacházet se silami, které obsahují. Nenajdete tu tedy žádnou zmínku o trojitém závoji negativna, o kterém se mluvilo v souvislosti s ličením Stromu Života. Popis začíná malými kartami, které jsou očíslovány od 1 do 10. Jsou rozděleny do čtyř barev podle čtyř elementů.

Tak tedy Eso Holí se nazývá *kořenem sil* Ohně. Přísluší Keteru a jeho cílem je zobrazovat první pozitivní manifestaci ideje Ohně.

2 se týká Chokmy. Avšak onu jednoduchost ideje ohně tu již nenajdeme. Idea, která začíná účinkovat nebo projevovat se, už není čistá.

Tato karta se vztahuje k prvnímu dekanu ohnivého znamení Skopce, které ovládá Mars; ten pak představuje násilí a agresivitu. Karta má proto název Pán nadvlády. Tato progresivní degradace ideje Ohně v barvě postupně roste. Každá následující karta má méně ideálního a více se aktualizuje, a tak to narůstá až k číslu 6, které se vztahuje ke Slunci, středu celého systému, kde ohnivá idea, již vyvážená, znovu ožívá; je proto čistá, ačkoliv již komplexní. Vedle toho se v kartách dekanu Střelce začíná samotná síla vyčerpávat, neboli produchovňovat. Ale nejlépe je ohnivá síla ustálena v 9, kteréžto číslo je základem struktury Stromu Života. Proto má tato karta název Pán Síly. Oheň byl purifikován, odhmotněn a vyvážen. Ale v 10, v níž se objevuje úplná materializace a přemíra, je účinek ohně vytlačen do své extrémní hranice. Jeho smrt je hrozivě blízko, ale reaguje na to tak, jak nejlépe umí. Tedy, že se objevuje jako Pán Útlaku, na povrchu hrozivý, ale již se zárodky začínajícího rozkladu. Výše uvedený sumář lze aplikovat i na další barvy.

Karet s figurou je celkem šestnáct, čtyři ke každé barvě. Každý element se proto podrozděluje do svého vlastního systému. Rytíři ztělesňují element Ohně, takže Rytíř Holí symbolizuje ohnivou část Ohně, Rytíř Pohárů ohnivou část Vody. Podobně Princezny nebo Císařovny představují Zemi, a Císařovna Disků (Penízů, nebo Pantáklů) symbolizuje zemskou část Země.

Tyto karty mají mnoho manifestací v přírodních jevech. Na příklad Rytíř Holí má atribut Skopce a symbolizuje bezodkladné násilí útoku, *zablesknutí*. Ale vzdušná část Ohně je v sympatickém vztahu ke Lvu, je to ničím neotřesitelná síla energie, *Slunce*. Konečně vodní část Ohně je v souladu se Střelcem, který jeví slábnutí, spiritualizovanou reflexi nebo průsvitnou podobu Ohně, a tu představuje *duha*. (Viz tabulku »Trojnosti zodiaku«.)

TAHUTIHO ATU¹⁷

Aneb: Dvacet dva domů Moudrosti.

Aneb: Dvacet dva trumfů tarotu.

Hebrejská abeceda má dvaadvacet písmen. Je to zároveň počet cest Sefer Jeciry. Jsou to cesty, které spojují deset čísel na obrázku s názvem Strom Života.

Proč je jich dvacet dva? Protože tolik písmen má hebrejská abeceda a každé písmeno přináší jednu cestě.

Proč by to tak mělo být? Proč by tyto cesty na Stromu měly být uspořádány způsobem, který předvádí obrázek? Proč by neměli, existovat cesty, které by spojovaly čísla 2 a 5, a čísla 3 a 4?

Na tyto otázky se nedá odpovědět. Kdo rozumí tomuto: »How, A got leave an ox to be, No camel, quoth the Jews, like G« (Browning)?¹⁸ Ví se jen, že je to dohodnuté uspořádání, jež přijal kdosi, ať už to byl kdokoli, kdo vymyslel tarot.

A co je ještě horší, vypadá to velmi podivně a silně to znepokojuje; otrásá to lidskou vírou v tyto veliké ságy. Ale přinejmenším není pochyb o tom, že tomu tak je.

Existuje dvaadvacet písmen hebrejské abecedy. Jsou tři »matky« písmen příslušející elementům, sedm »dvojíých písmen« pro planety, a dvanáct »jednoduchých« písmen pro znamení zodiaku.

Ale jsou čtyři elementy, nikoliv tři. Nebo, pokud započteme i element Ducha (důležité to látky k zasvěcení), máme jich pět.

¹⁷ Atu: u starých Egyptů *dům* nebo *klíč*, Tahuti: egyptsky Bůh Moudrosti, Magie, Vědy, a také Iluze. U Koptů Thoth: u Řeků Hermes: U Latiů Merkur. Rovnocenní indiští a skandinávští bohové jsou degradovanými podobami.

¹⁸ Tak jako se A odloučilo od vola, aby žilo, tak žádný velbloud, jak praví Židé, nemá rád G« – San.

Existují tedy dvě písmena abecedy, která mají dvojí význam. Element Ohně velmi úzce souvisí s ideou Ducha; písmeno Šin, příslušející Ohni, může být stejně tak dobře pokládáno i za symbol Ducha. Existuje zvláštní důvod, proč by to tak mělo být, ačkoliv se začal prosazovat až později, a to zhruba tehdy, kdy se zavedlo dogma, podle něhož Duch ovládá čtyři elementy, a že se »pentagram spásy« poji s hebrejským slovem IHŠVH, Jehesuah.

Co se týče Země, pokládalo se za adekvátní, aby písmeno Tau, které patří k Saturnu, korespondovalo také se Zemí.

Tyto dodatky jsou jasným důkazem toho, že před nějakými dvěma tisíci lety tarot učinil poslední a rozhodující kroky k tomu, aby v magii prosadil nový objev; proto není žádný systém zakotven pevněji než hebrejský. A systém Sefer Jeciry je zakořeněn nehlouběji ze všech prvků hebrejského systému, nejdogmatictějšího ze všech.

Tarot neospravedlňuje víra, ale práce. Odchytky od původní suchopárné kabbaly ospravedlnily zkušenosti. Výše uvedený fakt týkající se způsobu, jakým byly vybrány cesty, které spojují určitá čísla a nikoliv jiná, je položen tak, aby vyjádřil důležité nauky spojené s fakty o zasnění.

Je potřeba si zapamatovat, že tarot je nejen atlasem pro zaznamenávání skutečností, ale je to i průvodce, který člověku ukazuje, jak těmito zeměmi cestovat, byly-li dříve neznámé.

Ti, kdo navštíví Čínu, budou napoprvé jaksí zaraženi tím, když je jim řečeno, že z Jung Čang do Pu Peng je to 100 li, ale z Pu Peng do Jung Čang jen 40 li. Odpověď zní, že li je míra časová, nikoliv délková. Rozdíl ve výpočtu informuje člověka o tom, že do Pu Peng vede dlouhá cesta do kopce.

Hodně se to podobá tarotu. 6 Holí se vztahuje k Jupiteru ve Lvu, a nazývá se Pán Vítězství. Naznačuje nejen, jaké vítězství to bude, ale také podmínky, které je nutno naplnit, aby bylo vítězství dosaženo. Je třeba ohnivé energie barvy Holí, rovnováhy čísla 6, houževnaté odvahy Lva, a také vlivu Jupitera, a trochy štěstí, které zvrátí dosavadní rovnováhu a přivodí změnu osudu.

Tyto úvahy jsou zvláště důležité při rozdávání Atů, neboli trumfů. Planety jsou symbolizovány již čísly nebo sefirami Stomu Života. Jsou to však také atributy pro některé z těchto cest.

Někteří etymologové podivně jalových dispozic měli snahu odvozovat francouzské slovo »atout« od slova ATU, které znamená *dům*. Je snad jednodušší si představit, že »atout« je zkrácené »bon a tout«, což znamená »dobré pro všechno«, neboť trumf přebije každou kartu kterékoliv barvy.

Tahutiho Atů, který je Pánem Moudrosti, se také nazývají *klíče*. Jsou to průvodci, kteří mají vést. Dají ti mapu království nebeského, a poradí ti také nejlepší způsob, jak ho dobýt násilím. Dříve než se začne řešit jakýkoliv magický problém, je nutné ho dokonale pochopit. Studium a praxe z vnějšku jsou vždy neplodné.

Je nanejvýše důležité porozumět tomuto extrémně specializovanému charakteru trumfů.

Řekneme-li, že trumf pod číslem III, s názvem Císařovna, symbolizuje Venuši, znamená to cosi mnohem méně a také mnohem více, než je patrné, pokud se Venuše studuje z přísně astrologického pohledu.

Člověk upouští od rozjímání o celku, aby dosáhl praktického úspěchu v jednotlivostech. Právě tak se liší taktika od strategie. Velký generál nepřemýšlí o válce abstraktně, ale omezuje svoji pozornost na nepatrnou část svých možných obrovských znalostí o tomto předmětu tak, že bere v úvahu dispozice svých sil na daném místě a v danou chvíli, a jak nejlépe je využít proti svému protivníkovi. To je samozřejmě pravda nejen co se týče trumfů, ale i všech ostatních karet; a musí to platit i pro každé specializované studium. Pokud jde člověk do obchodu a žádá mapu jisté země, nemůže dostat kompletní mapu, protože každá taková mapa by s universem nutně splynula, jak by se zúplňovala, neboť charakter země je dán sousedními zeměmi, a tak pořád dál. Mapa, má-li vůbec mít nějaký užitek, nemůže být ani v nejobecnějším praktickém smyslu kompletní, jinak by způsobila zmatek. Prodáváč potřebuje vědět, zda chce zákazník geologickou mapu, orografickou mapu, komerční mapu, mapu znázorňující rozdělení populace, nebo strategickou mapu, a tak dále.

Ten, kdo studuje tarot, tedy nemůže očekávat, že za pečlivým výběrem faktů okolo dané karty něco najde, za výběrem, který byl pořízen za zcela specifickým magickým účelem.

Tarot se však snaží jednoduchým obrazovým symbolem shrnout toliko užitečné aspekty ideje. Při studiu každé karty by se neměl opomenout žádný atribut, neboť každá třída atributů modifikuje podobu a barvu karty, i její použití. V tomto eseji budeme usilovat o to, aby se v části, která popisuje každou kartu zvlášť, soustředilo tolik souvislostí, kolik jen bude možno.

ŘÍMSKÉ ČÍSLOVÁNÍ TRUMFŮ¹⁹

Trumfy jsou očíslovány římskými čísly proto, aby se předešlo záměnám ohledně arabského číslování sefirot. Tradiční autory, kteří psali o tarotu, přivádělo do rozpaků, že by tato čísla měla být seřazena od 0 do XXI. Podle všeho si mysleli, že by bylo příhodnější předpokládat, že 0 je Blázen, neboť je to »cifra na nic«. Tato domněnka vznikla jednoduše proto, že neznali tajnou nauku o kabbalistické nule. Neznali ani elementární matematiku. Nevěděli, že matematici dali na začátek desítkové soustavy nulu.

Abychom udělali zasvěceným zcela jasno, nepochopili prostě význam karty zvané Blázen; vkládali ji dál mezi karty XX a XXI, a to pak vyvádí lidi z míry natolik, že nejsou schopni to přijmout. Připisovali tedy kartu s číslem I, Kejklíře, písmenu Alef. Tímto prostým a navíc naivním způsobem pak chybně přisoudili atribut každé kartě kromě XXI, což je Universum.

Mezitím byly ve svatyni právě atributy dobře střeženy; vešly ve známost teprve poté, co byly členům stupně Practicus Hermetického řádu Zlatý Úsvit zpřístupněny tajné texty, a v důsledku katastrofy, která v letech 1899-1900 e.v. postihla anglickou větev Řádu a vedla pak k jeho úplné rekonstrukci během března a dubna roku 1904 e.v., byly vydány tiskem. Tím, že se karta, označená »0«, dostala na své pravé místo – totiž tam, kam by ji položil každý matematik – zapadly tyto atributy do přirozené posloupnosti, která se každým dalším šetřením potvrzuje.

Vyskytoval se tu však ještě jeden zádrhel. Karta s názvem Vyrovnání má číslo VIII. Karta, nazvaná Chtíč, je označena XI. Aby se však udržela přirozená posloupnost, musel být Chtíč přisouzen Vahám a Vyrovnání Lvu²⁰. Je to zjevná chyba, protože karta s názvem Vyrovnání ve skutečnosti ukazuje ženu s mečem a váhami, zatímco karta nazvaná Chtíč ženu a lva.

Bylo zhola nemožné pochopit, proč by mělo k takovému převrácení dojít, a to do té doby, než nastaly události března a dubna roku 1904, které se detailně popisují v knize »The Equinox of the Gods«. Je třeba zde uvést pouze jedinou citaci: »Všechna ta stará písmena z mé Knihy jsou správná; ale ♄ není Hvězda« (AL, I:57). Výsledkem bylo to, že tma byla ještě hlubší. Bylo jasné, že přisouzení »Hvězdy« písmenu Cade není uspokojivé a vyvstala otázka, jak nalézt jinou kartu, která by ji nahradila. Vykonal se obrovský kus práce, leč zcela marně. Řešení se objevilo málem po dvaceti letech.

Hvězda symbolizuje Nuit, hvězdné nebe. »Jsem Nekonečný Prostor, a Nekonečno Hvězd v něm« (AL, I:22). Na obrázku ji vidíme se dvěma vázami; z jedné se vylévá voda, symbol Světla, druhá stojí na zemi. Je to reliéfní obrazec *ekonomie universa*. Neustálé vytékání energie a její neustálé absorbování. Je to uskutečnění *perpetuálního pohybu*, který se nikdy netýká nějaké části, ale nutně platí pro celek. Protože kdyby tomu tak nebylo, něco by se ztrácelo nikam, což je matematicky absurdní. Carnotův princip (druhý zákon termodynamiky) je pravdivý pouze ve *finitních* rovnicích.

Kartou, která musí vystřídat »Hvězdu«, je »Císař«, a nese číslo IV, což naznačuje moc, autoritu, zákon, a je připsána znamení Skopce. Jeví se to jako velmi uspokojující. Stalo se však mnohem víc, jakmile se ukázalo, že tato záměna vysvětlila další mystéria, týkající se Síly a Spravedlnosti. Proto se Lev a Váhy prostřednictvím této záměny objevují jako smyčka okolo Panny, která je šestým znamením zodiaku, a tato smyčka uvádí do rovnováhy smyčku Skopce a Vodnáře okolo Ryb, jež jsou znamením dvanáctým. Je to odkaz na zvláštní tajemství starých národů, které velmi hluboce studoval Godfrey Higgins a další z jeho školy. V této záležitosti nemá význam dál pokračovat. Postoj k této otázce je poměrně dosti jasně vysvětlen příslušným doprovodným obrázkem. Na první pohled je patrné, že tentokrát poprvé je do tarotu zavedena dokonalá symetrie.

Oprávněnost této záměny bude okamžitě zřejmá, když se vezme v úvahu etymologie. Je přirozené, aby Veliká Matka byla He, poněvadž toto písmeno jí náleží v tetragrammatonu, zatímco písmeno Cade je pravým písmenem Císaře v původním fonetickém systému, což je patrné ze slov *car, Tsar, Czar, Kaiser, Caesar, Senior, Seigneur, Seizor, Signor, Sir*.

¹⁹ V některých odstavcích této části se trochu odlišnými frázemi opakují tvrzení, která najdete již na předchozích stránkách. Je to úmyslné.

²⁰ Staré názvy těchto karet, »Síla« a »Spravedlnost«, jsou neadekvátní a zavádějí na scesti.

TAROT A MAGIE

Magie je věda a umění způsobit změnu tak, aby nastala ve shodě s vůlí. Jinými slovy, je to věda *čistá a aplikovaná*.

Tato teze byla do značné míry vypracována sirem Dr. J. G. Frazerem. Ale v obecném žargonu se slovem *magie* označoval onen druh vědy, jemuž běžní lidé nerozumí. V takovém omezeném významu budeme toto slovo ve větší části našeho eseje používat.

Věda má ve svém programu objasňovat přírodu. Její první otázky jsou: »Co to je? Jak k tomu došlo? Jaké jsou tu vztahy s jinými předměty?« Nabyté poznání pak lze použít v aplikované vědě, která se ptá: »Jakým způsobem je možno nejlépe využít tu a tu věc, nebo ideu, pro ten účel, který se nám zdá vhodný?« Pomůže nám to objasnit tento příklad.

Staří Řekové si byli vědomi toho, že když se jantar (který nazývali elektron) tře hedvábím, nabývá jantar síly, která k sobě přitahuje lehké předměty, například malé kousky papíru. Ale tady uvízli. Teologické a filosofické teorie *a priori* povahy naházely této vědě do očí písek. Trvalo to více než 2000 let, než byl tento fenomén uveden do souvztažnosti s ostatními elektrickými jevy. S pojmem *měření* byl sotva někdo jiný obeznámen než matematici, jako byl například Archimédes, a také astronomové. Základy vědy, jak ji vnímáme dnes, byly položeny v podstatě teprve před 200 lety. Existovalo obrovské kvantum vědomostí; ale skoro všechny byly kvalitativní. Klasifikace fenoménu závisela především na poetických analogiích. Nauky o »souvislostech« a »signaturách« byly založeny na podivných podobnostech. Kornélius Agrippa napsal o »antipatii« mezi *delfinem* a *vodním vírem*. Jestliže seděla děvka pod olivovým stromem, pak se na něm již další ovoce neurodilo. Jestliže něco vypadá jako něco jiného, má to nějakým mysteriózním způsobem vlastnosti této věci.

Dnes to zní uším mnoha lidí jako pouhá pověřčivá nevědomost a nesmysl; ale není to tak docela pravda. Starý systém klasifikace byl někdy dobrý a někdy špatný, co se toho týče. Ale v žádném případě to nešlo tak daleko. Přirozená duchaplnost starých fyziků do značné míry kompenzovala nedostatky jejich teorii; a vedla je konečně k tomu (zvláště prostřednictvím alchymie, kde byli povahou této práce přinuceni začít počítat s reálnými veličinami u svých ideálních pozorování), aby zavedli pojem *poměrování*. Moderní věda, nakažená praktickým úspěchem, který doprovázel tuto inovaci, však jednoduše zabouchla dveře před vším, co se nedá změřit. Stará garda o tom odmítá diskutovat. Ztráta je ale bohužel nesmírná. Posedlost striktně fyzikálními kvalitami zatarasila cestu všem opravdovým lidským hodnotám.

Věda o tarotu se zešíroka zakládá na tomto starém systému. Vzniklé kalkulace jsou velmi precizní a nikdy neztratily z dohledu *nesouměřitelné a nezvažitelné*.

V myslí středověkých mistrů byla teorie o animismu vždy přítomna. Každý přirozený objekt měl nejen své hmotné vlastnosti, ale více nebo méně manifestoval konkrétní představu, na které závisel. Jezírko bylo opravdu jezírko; existovala však také nymfa, která v něm měla svůj domov. Tato nymfa byla naopak závislá na nymfách vyššího řádu, které se v daleko menší míře nějak úzce spojovaly s danou tůň – byly obecně spjaty s mnoha jezírky; a tak dále, až k nejvyšší Paní Vod, která vykonávala všeobecný dohled nad celým svým panstvím. Ta byla samozřejmě podřízena Všeobecnému Vládci Čtyř Elementů. Byla to úplně ta samá idea jako v případě policejního strážníka, který má svého seržanta, inspektora, superintendanta a komisaře; idea, která je stále nejasnější a odlehlejší, dokud se nedostanete až k ministrovi vnitra, který se ukrývá ve stínu, a je sám služebníkem naprosto neuchopitelného a nevypočitatelného fantomu, který se nazývá *vůle lidu*.

Můžeme pochybovat, do jaké míry starověké národy chápaly personifikace těchto entit jako reálie; leč teorie říkala, že zatím každý, kdo měl oči a do tůně se podíval, nymfu neviděl, leda nějakou náhodou. Domnívali se však, že nějaká nadřazená osobnost by mohla této obecné síly nabýt pomocí zkoumání, studií a experimentů. Kdo by učinil v této vědě ještě větší pokroky, dostal by se do skutečného kontaktu s těmito nadřazenými, protože jemnějšími formami života. Mohl by je snad i přimět k tomu, aby se mu manifestovaly v materiální podobě.

Velká část této teorie se zakládá na platónské ideologii, která zastávala názor, že každý materiální objekt je nečistou a nedokonalou kopií nějaké ideální dokonalosti. Proto lidé, kteří si přáli pokročit v duchovní vědě a filosofii, se vždy ze všech sil snažili, aby si sami pro sebe zformulovali čistou ideu. Snažili se vycházet z *částecného* a postupovat k *všeobecnému*; a tento princip byl největší službou řádné vědě. Matematika druhu $6+5=11$, a $12+3=15$, byla na kousky. Úspěch se dostavil až v době, kdy napsali své rovnice v obecných pojmech. Rovnice $x^2 - y^2 = (x+y)(x-y)$ zobrazuje všechny možné případy odečítání mocniny jednoho čísla od mocniny druhého čísla. Takže když pochopíme něco, co je *bezvýznamové* a *abstraktní*, má to daleko větší význam než to, co je *poznatelné jen myšlením* a co je *konkrétní*.

Tyto úvahy aplikujeme na tarotové karty. Jaký význam má Pětka Holí? Tato karta je podřízena Pánu Ohně, protože je v barvě Holí, a dále seříže Gebura, protože ta je pátá. Je také podřízena znamení Lva a planetě Saturn, protože tato planeta a toto znamení určuje povahu karty. Není to nic víc, než říkáme-li, že Martini Dry

obsahuje jalovec, alkohol, nějaká bílá vína, byliny a trochu citrónové kůry a ledu. Je to harmonické složení různých elementů; jsou-li smíchány, vytvoří jednoduchou směs, v níž by se daly tyto ingredience jen velmi těžko separovat; navíc je tu pro stavbu celku nutný každý element.

Pětka Holí je tedy *personalita*; její povaha se v tarotu shrnuje pod názvem »Spor«.

To znamená, že užívá-li se v divinaci pasivně, řekneme při jejím vytažení toto: »Schyluje se k boji«. Je-li užita aktivně, znamená to, že správným způsobem chování má být zápas. Existuje však i jiná stránka této karty. Z andělského světa ji řídí dvě bytosti, první vládne během hodin Světla a druhá vládne hodinám Temnot. Proto jedinou cestou, jak využít kvality této karty, je vstoupit do kontaktu s Inteligencí, kterou tato karta obsahuje, a přimět ji, aby se ujala svého úřadu. Existuje tedy sedmdesát dva »andělů«, kteří jsou ustanoveni za dozorce nad třiceti šesti malými kartami; ti se odvozují z »velikého Božího jména«, které má dvaasedmdesát písmen a nazývá se Šemhamforaš.

ŠEMHAMFORAŠ A TAROT

»Rozdělené jméno« je významem tohoto slova. »Jménem« je tu míněn tetragrammaton: I.H.V.H., obecně nazývaný Jehovah. On je Nejvyšším Pánem Čtyř Elementů, z nichž se fundamentálně skládá celé universum.

V 2.knize Mojžíšově se nacházejí tři verše (Ex 14,19-21), a každý obsahuje sedmdesát dva písmen. Dvaasedmdesát sloupců po třech písmenech získáme tak, že napíšeme první verš, pod něj další zezadu dopředu, a pod něj poslední verš zase zepředu dozadu. Čteme je shora dolů, a přidáváme koncovky AL nebo AH podle toho, jestli jsou ženské nebo mužské. Existují rovněž atributy těchto Inteligencí, jeden ke každému pětičlenu nebo segmentu pěti stupňů zodiaku; existují ale také nesčetní další andělé, démoni, magické představy, bohové trojností, nižší pomocní andělé, a tak dále, i s odpovídajícími démony. Je naprosto zbytečné studovat všechny tyto atributy. Mohlo by to být žádoucí jen v tom případě, kdybychom si za nějakým zvláštním účelem přáli s jedním z nich navázat skutečný kontakt. O těchto věcech jsme se zde zmínili v zájmu úplnosti; tarot však ztratí veškerou svoji živost pro toho, kdo dovolí, aby byl pro své pedantství odsunut na vedlejší kolej.

TAROT A CEREMONIÁLNÍ MAGIE

Tarot je také vnitřně spojen s čistě magickým uměním *invokace* a *evokace*. Invokací je míněna touha po nejvyšší a nejryzejší podobě části sebe sama, kterou si přejeme uvést v činnost.

Evokace je mnohem objektivnější. Nepředpokládá nutně naprostou sympatii. Postoj člověka k evokované bytosti může být dokonce, alespoň na povrchu, nepřátelský. Ovšem čím více je někdo zasvěcen, tím méně často jej napadne myšlenka na nepřátelství. »*Tout comprendre, c'est tout pardonner*«²¹. Aby tedy člověk porozuměl nějaké dané kartě, musí se s ní v tu chvíli úplně ztotožnit; a jediný způsob, jak to dokázat, je přimět nebo donutit Inteligenci, která ovládá tuto kartu, aby se manifestovala našim smyslům. Proto, jak jsme vysvětlili výše, obsahovala starověká teorie o universu tu tezi, že v přírodě má každá věc duchovního strážce. Zhruba řečeno, moc se to nevztahuje na strojově vyráběné předměty, ačkoliv i zde existují výjimky, jako v případě bůžků krbu, strážců prahu, a podobně; nebo jsou-li to andělé či duchové, o nichž se předpokládá, že se budou zajímat o něčí meč nebo kopí. Obzvláště mocná zbraň si pravděpodobně nezískala pověst proto, že byla vyrobena lidskýma rukama, ale proto, že byla ukována ve vulkánech nebo v pohádkové zemi, a tak prostoupěna nadpřirozenými silami. Některé slavné meče měly jména a byly považovány za živé bytosti; mohly vyletět oknem, pokud jeho vlastník příliš riskoval namísto toho, aby zabíjel lidi, což je těmto mečům vlastní.

TAROT A ANIMISMUS

Je docela přirozené, že v době, kdy kromě několika osob bylo obrazové nebo písemné zachycování idejí mimo chápání davu, kdy psaní samotné bylo považováno za magii, a tisk (jako takový) za vynález d'ábla, se lidé mohli dívat na hieroglyfy (ať už napsané či zobrazené) jako na živé bytosti, které v sobě skrývají moc. Je pravda, že dokonce i dnes existují v nejtemnějším Shropshire domy, kde se každému, kdo by položil na rodinnou bibli další knihu, řekne, aby tam už nikdy příště nepřekračoval práh. Všude je neživým objektům automaticky připisován účinek; například podkovám na dveřích. Existuje celá řada takových pověr. Problém, jak nějaká daná pověra vznikla, nebyl vždy uspokojivě vyřešen. Nesmyslná pověra týkající se případu, kdy u stolu sedí třináct

---

²¹ »Všemu rozumět znamená vše odpustit«. – San.

osob, se dá nevědomky odvodit z legendy o poslední večeři Páně. (Mimochodem, tehdy to sotva bylo poprvé, co těch třináct sedělo společně u stolu.)

Avšak skutečně primitivní pověry se nedají vysvětlit jen tak jednoduše. Je mnohem pravděpodobnější, že vznikaly z nevědeckého zvyku (mimořádně běžného mezi vědci) přijímat zobecňující závěr na základě příliš mála faktů. Náhodou se mohlo stát, že u půl tuctu případů během krátkého období byl lovec, který se vydal na cestu za úplňku, zabit. Mohl by začít fungovat starý klamný závěr »*post hoc propter hoc*«²² a celá vesnice by řekla: »Je neštěstím vycházeti na lov za úplňku«. Pověra by mohla následkem mentální otupělosti v průběhu generací opakováním ještě zesílit, a nebylo by možné ji vykořenit, protože tabu by bylo příčinou toho, že by se původní shoda okolností pravděpodobně neopakovala. Pokud by se však něco podobného přihodilo za novoluní, mohlo by to být příčinou vzniku nové pověry, a zároveň by tu byla celá řada tabuistických zákazů vzhledem k Luně.

Případ zcela nedávný. Samuel Liddell Mathers publikoval na přelomu let 1898-9 v malé privátní edici překlad rukopisu s názvem »*Posvátná magie mága Abramelina*«. Asi stovka lidí si jej koupila. Jak sám pozoroval, byla zvláštní skupina majitelů této knihy, celá nebo skoro celá, postižena neštěstím. Po roce lidé říkali, že je hrozně nebezpečné mít tuto knihu v knihovně.

Odolala by tato teorie statistické zkoušky? Kdo to může říci? Co je však velice zvláštní, že zapomenutý výtisk této knihy byl v roce 1938 e.v. vyzvednut ze svého úkrytu z tajné přihrádky. Bezprostředně nato postihlo mnoho lidí neštěstí; ty, kteří se jí zabývali a také ty, kteří s ní byli v úzkém kontaktu. *Post hoc propter hoc*. Ale kdo si může být jist?

KARTY TAROTU JAKO ŽIVÉ BYTOSTI

Viktoriánská věda, rozohněná svým vítězstvím nad supernaturalismem, měla docela pravdu, když vyhlásila, že to, co je »*za hranicemi*«, je nezměřitelné. Bylo to správné, když se tak dělo na základě technické úrovně, a byla to také strategická nutnost její ofenzivy; pro ni samotnou to však znamenalo jen zmatení, neboť se tím omezil její záběr. Otevřela se tak zhoubným útokům ze strany filosofie. Potom vlastní generálové, zejména pod úhlem matematických fyziků, zradili její poučky. Podstata dnešní vědy je daleko mysterióznější než nejtěmnější spekulace Leibnitze, Spinozy nebo Hegela; moderní definice *hmoty* člověku neodolatelně připomíná definici *Ducha*, jak o ní hovořili mystici jako Ruysbroek, Boehme a Molinos. V duchu moderního matematika je idea universa jednoduše reminiscencí blouznění Williama Blakea.

Mystici se však ve své zbožnosti mýlili, když tvrdili, že jejich mystéria jsou příliš posvátná na to, aby mohla být analyzována. Měli mít jasno ohledně pojmu *měření*. Je to přesně to, co učinili mágové a kabbalisté. Byla tu ta potíž, že jednotky míry byly samy o sobě poněkud elastické; byla tu tendence, aby tomu tak bylo doslova. Jejich definice byly všední, ale ne pomíjivější než definice dnešních fyziků. Jejich metody byly empirické, ačkoliv se je pokoušeli zpřesnit tak, nakolik jim to dovoľoval nedostatek precizních měření a standardních přístrojů, poněvadž ještě nezformulovali žádnou skutečně vědeckou teorii.

Přesto byly jejich úspěchy četné. Vše záviselo na individuální dovednosti. Člověk by spíše předpokládal nemoc u rozeného lékaře, než by uvěřil laboratorním expertům z Battle Creeku.

Jedním z největších rozdílů mezi starověkou a moderní chemií je myšlenka alchymistů, že substance ve svém přirozeném stavu je, tak či onak, živou věcí. Moderní tendencí je naléhat na měřitelnost. Můžeme zajít do muzea a shlédnout tam řadu skleněných glóbů a lahví, které obsahují chemické substance, jež vytvářejí lidské tělo; ale tato sbírka má do živého člověka ještě hodně daleko. A ještě méně vysvětluje, jaký je rozdíl mezi lordem Tomnodym²³ a Billem Sykesem²⁴. Chemici devatenáctého století se ocitli ve velkých nesnázích, když měli analyzovat opium a izolovat jeho alkaloidy. Strašně se to podobalo tomu, jako když dítě rozebírá hodinky na kousky, aby se podívalo, proč tikají. Dobrali se úspěchu, ale výsledky neměly vesměs význam. Morfin má daleko bezprostřednější hypnotický účinek než opium; jeho působení je rychlejší a silnější; ale je to také velmi nebezpečná droga a její účinky jsou často zhoubné. Účinek morfinu je citelně modifikován dalšími dvaceti alkaloidy, které se v opiu nacházejí. Intoxikační účinek alkoholu se liší podle toho, zda jej člověk přijímá v Richebourg²⁹ nebo v syntetickém ginu. A ještě více překvapuje příklad z Venezuely, kde poslové žvýkají listy kokosové palmy a uběhnou stovky mil denně, aniž spí a teprve pak odpočívají. Nemá škodlivý účinek a

²² »Po tom, tedy proto«. Ve filosofii: z pouhé následnosti jevů usuzování na jejich příčinnou souvislost. – San.

²³ Tom Noddy je anglický »hloupý Matěj«, jednoduše trouba a pitomec. – San.

²⁴ Jiná folklórní postava odpovídající »chytrému krejčíkovi«. Výslovnost tohoto jména upomíná na slovo »psychical«, odtud žertovně »sike« pro »The Society for Psychical Research«, a »sikes« jako označení členů této psychologické společnosti. – San.

nezpůsobuje návyk. Kokain je jiná písnička. Odborníci na tarot by jednoduše řekli: »My žijeme, a také rostliny jsou živé, můžeme tedy být přáteli. Ale pokud vy první zabijete rostlinu, budete z toho mít nepříjemnosti«.

To vše bylo napsáno na ospravedlnění systému tvůrců a uživatelů tarotu; o jejich metodách, jak zacházet s přírodou; jak experimentovat bez upjaté pozornosti na přání, aby se věci vyřešily rychle. Vystavili by směs na týdny či měsíce účinkům paprsků Slunce nebo Luny, a mysleli by si, že by mohli všechno pokazit, kdyby to uvařili prudce. Procesy přírody (řekli by) jsou pomalé a mírné; proto je napodobujeme!

Možná pro to měli dobré důvody. Zkušenost vede k tomuto závěru.

Prostřednictvím úvodu jsme se dostali k tezím, které jsou nutné pro pochopení tarotu. V tomto smyslu je každá karta živou bytostí; a její vztahy k sousedům jsou to, co člověk nazývá diplomacií. A je na studentovi, aby z těchto oživlých kamenů postavil svoji živoucí svatyni.

ČÁST DRUHÁ

ATU

(KLÍČE aneb TRUMFY)

0. BLÁZEN²⁵

Tato karta se přisuzuje písmeni Alef, které znamená »vůl«, ale svým obrysem (prý) hebrejské písmeno představuje radlici; takže význam je primárně falický. Je to první ze tří matek písmen – jsou jimi Alef, Mem a Šin – které korespondují různými úzce propojenými cestami se všemi triádami, které se na těchto kartách objevují, zejména je to Oheň, Voda, Vzduch; Otec, Matka, Syn; Síra, Sůl, Rtuť; radžas, sattva a tamas.

Opravdu důležitým rysem této karty je to, že jejím číslem by měla být 0. Zastupuje tedy *negativno* nad Stromem Života, zdroj všech věcí. Je to kabbalistická nula. Je to rovnice universa, počáteční a konečná rovnováha protikladů; proto tedy vzduch na této kartě kvintesenciálně zastupuje vakuum.

V balíčku karet, který pochází ze středověku, má tato karta název *Le Mat*, a ten byl převzat z italského *Matto*, což jest pomatenec nebo blázen; o vhodnosti tohoto titulu budeme uvažovat později. Existuje však ještě jiná, nebo (můžeme říci) komplementární teorie. Považujeme-li za samozřejmé, že tarot je egyptského původu, můžeme předpokládat, že *Mat* (tato karta je klíčovou kartou celého balíčku) opravdu zastupuje *Maut*, supí bohyni, která je starší a sublimnější modifikací ideje Nuith než (jak se běžně předpokládá) Isis.

Existují dvě legendy spojené s tímto supím božstvem. Má se za to, že má spirální krk; mohlo by se to možná vztahovat k teorii (kterou nedávno vzkřísil Einstein, ale o níž se zmiňuje ve svých »Orákulech« již Zoroaster), že universum – forma oné energie, která se nazývá universum – má spirální tvar.

V další legendě stojí, že sup prý obnovuje svůj druh prostřednictvím větru; jinými slovy, element vzduchu se považuje za otce celého projeveného bytí. Je tu podobnost s řeckou filosofií školy, která vychází z Anaximena.

Tato karta tedy zastupuje jak otce, tak i matku, a to v nejabstraktnější podobě těchto idejí. Není to nepořádek, nýbrž rozvážné ztotožnění mužství a ženství, které je biologicky oprávněné. Oplodněné vajíčko je sexuálně neutrální. Je to jen nějaký neznámý determinant, který během vývoje vajíčka rozhodne o výsledku.

Na tuto, na první pohled podivnou ideu, je nutno se připravit. Jakmile se člověk rozhodne zvažovat ženský aspekt věcí, měl by se okamžitě ve stejném záblesku myšlení objevit i element mužství, aby došlo k vyrovnání. Toto ztotožnění, filosoficky řečeno, je samo o sobě úplné; teprve po chvíli se musí začít brát v úvahu otázka výsledku formulování nuly, podložené rovnicí »plus 1 plus minus 1«. Výsledek tohoto úkonu je potřebný k tomu, aby byla formulována idea tetragrammatonu.

Formule tetragrammatonu.

Již jsme v tomto eseji vysvětlili (viz výše), že celý tarot se zakládá na Stromu Života, a že tento Strom Života je vždy spřízněn s tetragrammatonem. Celou nauku je možné velmi stručně shrnout v následujícím:

Spojení *Otce* a *Matky* dává vzniknout *Dvojčatům*, syn se přibližuje k dceři, dcera vrací energii otci; tímto cyklem změn se zajišťuje stabilita a věčnost universa.

K pochopení tarotu je třeba se vrátit do historie, do doby matriarchátu (a exogamie²⁶), do doby, kdy následnictví nepřecházelo na prvorozeného syna králova, ale na jeho dceru. Král nebyl tedy králem podle práva dědičného, ale právem dobytí.

V nejstabilnějších dynastiích byl novým králem vždy cizinec, neznámý člověk; a co víc, musel zabít starého krále a oženit se s královskou dcerou. Tento systém zaručoval mužnost a moc každého krále. Cizinec si musel svoji nevěstu vydobýt v otevřeném souboji. V nejstarších pohádkách se tento motiv neustále opakuje. Ambiciózní cizinec je často trubadúrem; téměř pokaždé je přestrojen do odpudivé podoby. »*Kráska a zvíře*« je

²⁵ Všimněme si, že 'fool' (blázen) je odvozenina od 'follis', tj. vlastně: pytel větru (srv. »mluvit do větru«).

Dokonce i etymologie přikládá atribut vzduchu. Stejně tak nadmutí tváří je v neapolské znakové mluvě gestem, které dává najevo připravenost tvořit. A co je ještě horší, že když někteří angličtí strážci demokracie podezřívají ostatní z bláznovství ('folly') tak jim dají najevo svůj nesouhlas jistým zvukným gestem, jímž je »uprdnutí« ('razzberry', zkrácené 'razz' je posměšný zvuk, frknutí, prd).

²⁶ »Uzavírání sňatků mimo vlastní kmen«. – San.

typickou pohádkou. Královská dcera se často objevuje v odpovídajícím převleku, jako v případě »Popelky« a »Zakleté princezny«. Pohádka o Aláaddinovi podává celou tuto bajku podrobně zpracovanou formou, a doplňují ji umělecké příběhy o magii. A tady je počátek legendy o »Potulném princí« – a všimněme si dobře, že pokaždé je to »rodinný hlupáček«. Vztah mezi šílenstvím a svatostí²⁷ je tradiční. Není to výsměch, že rodinný nedovtipa musel jít raději do kláštera. Na Východě se věřilo, že blázen je »posedlý«, svatý muž nebo prorok. Tak hluboké je toto ztotožnění, že je zároveň pevně zakotveno v jazyce. »Pošetilý«²⁸ znamená prázdný – vakuum, nepřítomnost vzduchu – nula – »prázdné škopky na palubě«²⁹. A toto slovo pochází z německého *selig*, svatý, pozhnaný. Je to nevinnost blázna, která jej nejsilněji charakterizuje. Později uvidíme, jak důležitý je tento rys příběhu.

Pro zajištění následnictví tedy bylo v závěti stanoveno: prvně, že královská krev by skutečně měla být krví královskou, a za druhé, že tato krev by měla být osvěžena přimíšením krve cizince-dobývatele, místo toho, aby byla ředěna neustálým domorodým plozením.

V jistých případech se tato teorie uplatňovala přespříliš; přestrojený princ byl pravděpodobně silně šikanován. Téměř jisté bylo to, že král, jeho otec, ho zaopatřil velmi tajnými doporučujícími listy; krátce, že tato stará politická hra byla starou dokonce i v těchto pradávných dobách.

Tento obyčej se tedy rozvinul do poměrů tak podivuhodně zpytovaných Frazerem ve *Zlaté ratolesti*. (Není pochyb o tom, že tato »ratolest« je symbolem samotné *královské dcery*). »Dcera královská je prodchnuta velebností; roucho její je ze zdělaného zlata«.

Jak došlo k takovému vývoji?

Snad to byla reakce na politikaření; mohla to být i glorifikace; nejprve to byl 'lupič-gentleman', nakonec jen pouhý gangsterský boss, jak to vidíme dnes, jakožto reakci na viktoriánství. »Potulný princ« byl tajně zkoušen dle svých pověřujících listin; kdyby býval vězení neunikl, pak by nebylo žádoucí, aby soutěžil dál; ani pro něj nebylo samozřejmostí vyhrát v otevřeném klání královskou dceru, žít v lůně přepychu, dokud král nezemře; nastoupit po něm v míru a poklidu; často byl nucen zavraždit starého krále vlastní rukou³⁰.

Na první pohled by se mohlo zdát, že je to recept na spojení extrémního mužství, velké blondřaté bestie, s extrémním žensstvím; je to princezna, která nemohla usnout, měla-li pod sedmi peřinami hrášek³¹. Ale každý takový symbolismus se sám potírá; jemnost se stává tvrdostí, drsné se mění v hladké. Čím hlouběji zkoumáme tento recept, tím blíže se dostáváme ke sjednocení protikladů. Holubice je ptákem Venuše, je to však také symbol Ducha Svatého; je to falus ve své nejsublimnější podobě. Není proto důvodu k překvapení, když zjistíme, že se otec ztotožňuje s matkou.

Samozřejmě, když došlo k vulgarizaci tak vznešených idejí, nemohly už dál symbol jasně vykládat. Velký hierofant, konfrontovaný s naprosto nejasným symbolem, je právě ze svého úřadu hierofanta – to je ten, kdo manifestuje mystérium – přinucen »poslat poselství ke všem čertům«. Musí to udělat tak, že vyloží symbol druhého řádu, symbol přizpůsobený inteligenci zasvěcenců druhého řádu. Tento symbol, namísto toho, aby byl universálním symbolem, a tedy vzdálen běžnému vyjádření, musí být dále přizpůsobován intelektuálnímu chápání zvláštní řady lidí, které má hierofant ze svého úřadu zasvěcovat. Taková pravda se pak vyjevuje obyčejným lidem jako bajka, pohádka, podobenství, legenda, a dokonce i jako víra.

V případě tohoto mnohoznačného symbolu blázna existuje, v rámci současných poznatků, také několik naprosto odlišných tradic, které jsou dobře srozumitelné a z hlediska historie dosti důležité.

Je třeba o nich přemýšlet zvlášť, aby se došlo k pochopení prosté nauky, z níž vše povstalo.

»Zelený muž« jarní slavnosti. »Aprílový blázen«. Duch Svatý.

Tato tradice představuje původní ideu přizpůsobenou chápání průměrného venkovana. *Zelený muž*³² je personifikací mysteriózního vlivu, který způsobuje fenomén jara. Je těžké říci, proč by to tak mělo být, ale je to tak: je tu spojení s idejemi nezodpovědnosti, nerozvážnosti, idealizování, romantičnosti a snilkovství.

²⁷ Viz Julius Zeyer: »*Samko Pták*«. – San.

²⁸ V angličtině 'silly'. V češtině odvozeno od slova 'pošetiti se', tj. zbláznit se; staročeské 'šetití' a také 'šetetiti' znamenalo blábolit (srv. 'ševelení větru'). – San.

²⁹ »The silly buckets on the deck«. – San.

³⁰ Viz J. G. Frazer: »*Zlatá ratolest*«, kap. XXVIII: 'Zabíjení ducha stromu', str. 307. Odeon, Praha 1970. – San.

³¹ Viz H. Ch. Andersen: »*Pohádky*«. – San.

³² »Honza v zeleném«, v angličtině »Green Man«, »Jack-a-green«, nebo také »Jack in the Green«, či jen familiárně »a green«; zelením pokrytý muž jako figura kominické (tedy s ohněm spjaté) slavnosti pořádané 1. května. Mezi nejdůležitější literární zdroje pojednávající o tomto zvyku patří bezesporu Frazerova »Zlatá

Blázen s námi všemi při návratu jara hýbá, a protože v té době býváme trochu zmateni a v rozpacích, bylo záměrem blahodárného obyčeje dát tomuto podvědomému impulsu vnější podobu prostřednictvím ceremoniálu. Byl to způsob snadného vykonání zpovědi. O všech takových slavnostech se dá říci, že jsou to (bez introspekce) symboly zcela přírodního fenoménu v nejjednodušší podobě. Všimněme si zejména obyčeje »velikonočního vajíčka« a »poisson d'avril«³³.

(O Rybě-Spasiteli se pojednává v celém eseji. Precese bodů rovnodennosti ohlašuje počátek jara se vstupem Slunce do znamení Skopce, namísto Ryb, což byl případ pozorovaný v dřívějších dobách.)

»Veliký blázen« Keltů³⁴ (Dalua).

Tohle už je, vzhledem k výše popsáným čistě naturalistickým fenoménům, pozoruhodný pokrok; v symbolu *Velkého Blázna* nacházíme nauku jednoznačně definovanou. Svět pořád vyhlíží Spasitele, a nauka, o níž se mluví, je filosoficky víc než pouhá nauka; je to prostý fakt. Spásy, ať už se spásou míní cokoliv, nelze dosáhnout žádnými rozumovými pojmy. Rozum je slepá ulička, rozum je věčně zatracení; jedině pošetilost, božská pošetilost nabízí východisko. Zákon lorda kancléře tu nebude nic platný; zákonodárcem může být epileptický pohůnek velbloudů jako v případě Mohammeda; může to být megaloman a provinciální povýšenec jako Napoleon; nebo to může být dokonce i psanec v exilu jako Karel Marx, který byl maniak, učený homosexuál a bydlel v podkroví v Soho. Existuje jen jedna věc společná těmto osobám; všichni jsou šílení, totiž, inspirovaní. Skoro všichni primitivové udržují tuto tradici, přinejmenším v oslabené podobě. Mají v úctě potulného šílence, může se totiž stát, že je to posel Nejvyššího. »Tehle podivný cizinec? Zacházejme s ním vlídně. Třeba se stane, že budeme bezděky hostit anděla«.

S touto myšlenkou je úzce spojena otázka otcovství. Spasitel je žádoucí. Která to je ta jediná věc, týkající se jeho způsobilosti, o níž není pochyb? Že by to neměl být obyčejný člověk. (V evangeliích mluví lidé uštěpačně o tvrzení, že Ježíš je Mesiáš, protože přišel z Nazaretu, z dobře známého města; protože znali jeho matku i jeho rodinu; stručně, argumentovali, že se jako kandidát na Spasitele nehodí.) Spasitel musí být především posvátnou osobou; zdráháme se uvěřit, že by to vůbec mohla být lidská bytost. A úplně nakonec: jeho matkou musí být panna; a aby se takového zázraku docílilo, nemůže být jeho otcem obyčejný člověk; jeho otcem musí být bůh. Ale protože bůh je jakýsi mlhavý obratlovec, musí existovat nějaká materializace boha. Výborně! Ať už je to bůh Mars v podobě vlka, nebo Jupiter v podobě býka, zlatého deště nebo labutě; nebo Jehova v podobě holubice; nebo nějaká jiná fantastická kreatura, vždy se upřednostňuje nějaká zvířecí podoba. Tato tradice existuje v nesčetných obměnách, ale všechny se shodují v jedné věci: Spasitel se může objevit jen jako výsledek nějaké mimořádné události, zcela protikladně tomu, co je vždy normální. Nejnepatrnější představa něčeho rozumného by mohla v této záležitosti zvrátit veškerou argumentaci. Protože však jako člověk musí mít nějakou konkrétní podobu, obvyklým řešením této situace je snaha vydávat Spasitele za blázna. (Pokusy naplnit tuto podmínku se objevují i v Bibli. Všimněme si Josefova i Ježíšova »mnohobarevného pláště«; je to muž v pestrobarevné kazajce blázna³⁵, který vyvádí svůj lid ze zajetí.)

Později vyjde najevo, jak je toto téma spojeno s ideou mystéria otcovství, a také s duhovým zbarvením alchymické rtuti v jednom ze stádií Velikého Díla.

---

ratolest«, Jenningsův vzácný spis »*Rosikruciani. Jejich učení a mystéria*«, z novějších pak kniha Williama Andersona »*Green Man, the archetype of our oneness with the earth*«, kde se tato postava ztotožňuje nejprve s Osiridem se zelenou tváří ve společnosti Isis, s Attidem a Kybelé, a s velikou bohyní Země, Gáiou; dále ji lze najít i v mayských eposech, v nádherné skotské legendě »O Zeleném muži moudrosti«, v alchymické bajce »O siru Gawainovi a Zeleném rytíři« z příběhů o králi Artušovi, anebo ji najdete pohromadě s Pannou Marií v Chartres, a rovněž v kaplích zasvěcených Bohorodičce v Ely a v Exeteru. – San.

³³ »Dubnová ryba«, ovšem také »dubnový jed«. – San.

³⁴ Neměl by být opomenut jiný keltský bůh Cernunnos, pán lesů a podsvětí, zobrazovaný někdy s vlasy v podobě rostlinstva. Viz William Anderson: »*Green Man, the archetype of our oneness with the earth*.« – San.

³⁵ Dejme mu jméno »Harlekýn«, a okamžitě vám padne do očí tetragrammaton, zjevně parodující Svatou rodinu: Pantalón, staříček »groteskní blázen«, Klaun a Harlekýn, dva aspekty Blázna; a Kolombína, Panna. Avšak tím, že se z toho stává fraška, se do tradice zavádí všeobecný zmatek a hluboký význam se vytrácí; právě tak se stala fraškou středověká mysteriózní hra o Pilátovi Pontském a Jidášovi, s příležitostnými dobovými variantami jako je »Kašpárek a Kalupinka«.

(Anglický ekvivalent slova 'pestrobarevná kazajka' je »motley«, pro které máme zvukomalebný germanismus: »mantl«. – San.)

»Bohatý rybář«: Percival.

Legenda o Percivalovi, což jest nedílná součást mystéria Spasitele-Rybího boha a legendy o Svatém Grálu nebo Svaté číši, je pochybného původu. Nejdříve se určitě objevuje v Británii, v zemi magií milované, je to země Merlinova, druidů a lesů Broceliandy. Někteří učenci předpokládají, že velšská forma této tradice, která propůjčila mnohý svůj význam a krásu Kulatému stolu krále Artuše, je daleko ranějšího data. Tady je to vedlejší, ale je důležité si uvědomit, že tato legenda, tolik podobná legendě o Bláznu, je ryze pohanského původu a dostává se k nám prostřednictvím latinsko-křesťanských zpráv: v nordické mytologii nenajdete o takových událostech žádnou zmínku. (Percival a Galahad byli »nevinní«: je to podmínka pro střežení Grálu.) Všimněme si také, že Monsalvat, hora Spásy, domov Grálu, pevnost Rytířů-Strážců, je v Pyrenejích.

Bude nejlépe uvést na tomto místě postavu Parsifala, neboť symbolizuje západní podobu tradice Blázna, a protože legenda, v níž vystupuje, byla podrobně rozpracována vzdělanými zasvěcenci. (Dramatické podání Wagnerova *Parsifala* bylo aranžováno tehdejší hlavou O.T.O.)

V prvním aktu je Parsifal »*Der reine Thor*«, Pravý Blázen. První, co udělá, je že zastřelí posvátnou labuť. Je to nevázanost nevinnosti. V druhém aktu je to stejná vlastnost, která mu dovoluje, aby odolával lichotkám a svodům žen v zahradě Kundry. Klingsor, černý mág, který hodlá naplnit svůj osud zmrzačením sebe sama, vidí, že jeho říše je ohrožena a hodí po Parsifalovi posvátným kopím (které ukradl na hoře Spásy), to však zůstane viset nad hlavou chlapce. Parsifal se ho zmocní; jinými slovy, přichází do puberty. (Na tuto proměnu budeme narážet i v dalších symbolických bajkách).

Ve třetím aktu dozrává Parsifalova nevinnost ke svěcení; je zasvěcen knězem, jehož úřadem je stvořovat; je to na Velký Pátek, v den temnot a smrti. Kde je Monsalvat, hora spásy, kterou tak dlouho marně hledal? Sklání se před kopím: bezprostředně nato je cesta, která mu byla tak dlouho uzavřena, volná; scénérie se rychle proměňuje, není třeba, aby se pohyboval. Dosáhl svatostánku Grálu. Každé pravé ceremoniální náboženství musí být ve shodě s touto rolí solární a falické. Je to rána Amfortova, která způsobila zneuctění svatyně. (Amfortas je symbolem Umírajícího boha.)

Pak, aby celou situaci zachránil, unikl smrti a znovu posvětil chrám, musí jen pohroužit kopí do Svatého Grálu: nejenom aby vykoupil Kundry, ale i sebe. (Tato nauka je plně pochopitelná v celé své šíři pouze členům Nejvyšší svatyně gnóse devátého stupně O.T.O.)

Krokodýl (*Mako, syn Setův; nebo Sebek*).

Podobná nauka o naprosté nevinnosti se nejbohatěji rozvinula ve starém Egyptě a naleznete ji v symbolice krokodýlího boha Sebeka. Tradice říká, že tento krokodýl nebyl vybaven orgány potřebnými k zachování svého druhu (srovnej s tím, co se říká výše o supici Maut). Nehledě na to, ale proto též kvůli tomu, byl tento bůh symbolem vrcholu tvořivé energie. (Freud, jak se ukáže později, tento zjevný protiklad vysvětluje.)

A tady se znovu invokes zvířecí království, aby splnilo svoji úlohu býti otcem spasitele. Na březích Eufratu se lidé klaněli Oannovi, nebo rybímu bohu jménem Dagon. Ryba se bez ustání objevuje jako symbol otcovství, mateřství nebo zachování života vůbec. Písmeno »N« (Nun, N, znamená v hebrejštině rybu) je jedním z původních hieroglyfů, které tuto ideu zastupují, zjevně proto, jaké duševní pochody se neustálým opakováním tohoto písmene v mysli probouzejí. Proto se tu objevují nesčetní bohové, bohyně a eponymní hrdinové³⁶, jejichž legendy jsou funkcí písmene N. (Co se tohoto písmene týče, viz Atu XIII.) Je spojeno se severem³⁷, s hvězdnou oblohou kolem Polárky; rovněž se Severákem³⁸; existuje také odkaz na znamení Vody. Odtud se písmeno »N« objevuje v legendách o Potopě a o rybích bozích. V hebrejské mytologii se hrdina spojený s tímto písmenem jmenuje *Noah*, Noe. Všimněme si také, že symbol ryby byl vybrán k tomu, aby symbolizoval Vykupitele nebo falus; boha, jehož moc člověka ochraňuje, když prochází vodami smrti. V dnešní Itálii, ale i jinde, se tento bůh běžně nazývá *Il pesce*. Jeho ženský protiklad, kteis, symbolizuje *Vesica Piscis*, rybí měchýř, a tento rys se dává neustále najevo v mnohých kostelních oknech a na biskupském prstenu³⁹.

³⁶ Osoby, z jejichž jmen se tradičně odvozují jména národů, měst, apod. – San.

³⁷ V angličtině navíc toto slovo rovněž začíná zmíněným písmenem: »*North*«. – San.

³⁸ Viz Antický slovník, heslo »Boreás«. Kromě toho se tomuto živlu dostává hojně pozornosti v pohádkách. – San.

³⁹ »IXΘΥΣ, to jest ryba.

A velmi zdařile symbolizuje Krista«.

– *Prsten a Kniha*.

Toto slovo je notariqonem slov Iesus Christos Theou Huios Soter (Ježíš Kristus, Syn Boží, Spasitel).

V mytologii Yukatanu to byli »staří, pokrytí peřím, kteří vystoupili z moře«. Někteří viděli v této tradici odkaz na skutečnost, že člověk byl kdysi mořským tvorem; naše dýchací ústrojí má ještě atrofni žábra⁴⁰.

Hoor-Pa-Kraat⁴¹

Zatímco se dostáváme k velmi složité teogonii, objevuje se i dokonale jasný a konkrétní symbol této nauky. Harpokratés je bůh Ticha; a toto ticho má velmi zvláštní význam. (Viz k »Dodatku« připojený esej.) Prvně je to Keter, ryzí Bytí, myšlené jako aspekt ryzí Nicoty. Ve svém projevu není Jedním, ale Dvěma; je pouze Jedno, protože on je 0. On existuje; Eheieh, jeho božské jméno, které značí »Já jsem« nebo »Já budu«, jenom jiným způsobem říká, že on *není*; neboť Jediné nevede nikam, protože je tam, odkud přišlo. Takže jediná možná manifestace je ve Dvou a tato manifestace se musí odehrát v tichu, protože číslo 3, číslo Biny – Porozumění – ještě nebylo zformulováno. Jinými slovy, není tu ještě žádná Matka. Vše, co zde máme, je impuls této manifestace; a ta se musí odehrát v tichu. Řeklo by se, že neexistuje nijak víc než jako impuls, který není zformulován; a to se děje teprve tehdy, až se projeví tak, že se stává Slovem, jako Logos. (Viz Atu I.)

Uvažujme nyní o tradiční podobě Harpokrata. Je to dítě, prý nevinné, a není ještě v pubertě – je to jednodušší podoba Parsifala – a je symbolizováno barvou růžovou jako růže. Je to úsvit – náznak světla, které už už přichází, ale v žádném případě to světlo ještě není; okolo ucha má kadeř černých vlasů, a to je vliv Nejvyššího, který sestupuje do Brahmarandra čakry. Ucho je tělem Akaše, Ducha. Je to jediný náznak toho, že už to není holé nemluvně jenom proto, že vypadá jako růžová kulička. Na druhé straně však míří jeho palec buď proti spodnímu rtu nebo ho má dokonce v puse; jak to doopravdy je, to člověk říci nemůže. Existuje kvůli tomu dokonce i spor mezi dvěma myšlenkovými školami; jestliže si tlačí na spodní ret, dává zvláštní důraz na ticho jako ticho; pokud má v puse palec, zdůrazňuje nauku týkající se Eheieh: »Já Budu«. V podstatě jsou obě nauky zcela totožné.

Toto dítě se nachází v modrém vejci, které je zjevně symbolem Matky. Toto dítě se v jistém smyslu nemá narodit; modř je modří vesmíru; vejce je usazeno na lotosu a tento lotos roste na Nilu. Lotos je tedy dalším symbolem Matky, a Nil je také symbolem Otce, který zúrodňuje Egypt, jóni. (Nil však je i domovem krokodýla Sebeka, který ohrožuje Harpokrata.)

Ovšem Harpokratés není takto zobrazován pokaždé. Jisté myšlenkové školy ho zpodobňují jako stojícího; stojí na nilských krokodýlech. (Vztahuje se to k výše uvedené poznámce o krokodýlovi, který je symbolem dvou přesně protikladných věcí.) Je tu analogie. Člověku přichází na mysl Herkules, který – v dětství – zkroutil kolo v domě žen; Herkules, který byl nevinný pomatený silák, co zabil svoji ženu a děti. Je to obdobný symbol.

Harpokratés je (v tomto smyslu) symbolem úsvitu na Nilu i fyziologického fenoménu, ke kterému dochází během probouzení. Na opačném konci myšlenkové oktávy vidíme spojení tohoto symbolu s následnictvím výše popisované královské moci. Samotný symbol Harpokrata má tendenci by čistě filosofickým. Je rovněž mystickým pohlcením stvořitelského díla; v tetragrammatonu je to druhé He. Harpokratés je vlastně pasivní stránkou svého dvojčete, jímž je Horus. Navíc je ve stejné chvíli zcela plnoprávným symbolem té ideje, kterou je vítr, tedy vlastně vzduch; symbolem oplodnění božské Matky. Je imunní proti všem útokům díky své nevinnosti; neboť v této nevinnosti je dokonalé ticho, které je esencí mužnosti⁴².

⁴⁰ Stojí za to se trochu zamyslet nad etymologií tohoto slova. Anglicky jsou žábra »gills«, a traduje se, že Bůh vzal Adamovi žebro, aby mu stvořil Evu (ať už se to vysvětluje jakkoliv). »Gill« je ale také ženské jméno, pro které máme v češtině ekvivalent »Mařenka«. Názvukem na toto jméno je »mřenka«, drobná sladkovodní ryбка s hmatacími vousky kolem úst, kterou chodili dříve lovit kluci. »Gilse«, nebo i »gilaroo«, je nadto irsky provinciální výraz pro mladého lososa, který vyrůstá v moři, putuje kvůli rozmnožování bystřinami (angl. rovněž »gill«) a tře se při pramenech sladkovodních vod, a není bez zajímavosti, vzhledem k Adamovi, že má břicho i maso růžové barvy, kterou při návratu ztrácí (!). Je na místě uvést i jisté rčení, že »každý Jeník musí mít svou Mařenku«. »Gillie« je zastaralý výraz k označení průvodce (viz pasáž výše o »ochránci a průvodci přes vody smrti«) skotského náčelníka horalského kmene, který se ujal jako označení někoho, jemuž bylo možno se bez obav svěřit; tímto slovem se také označovalo páže, které bylo pánovi po ruce při lovu ryb. – San.

⁴¹ Blázen je evidentně také aspektem Pana; ale tato idea je zjevena ve svém nejdokonalejším tvaru v Atu XV, jehož písmenem je poloviční samohláska Ajin, příbuzná písmenu Alef.

⁴² Zde použito slovo 'virility', v češtině existuje opis 'virilní' z lat. 'virilis' od 'vir', muž. Za pozornost v této souvislosti stojí berlínská okultní společnost »Světelná lože' neboli 'Společnost Vrilu'. 'Vril' je obrovská energie, z níž v obyčejném životě užíváme jen nepatrnou část, je to nerv, naší možné božskosti. Kdo se stane pánem Vrilu, stane se pánem sebe sama, druhých i světa. Je to jediné přání, které má oprávnění. K němu musí mířit všechno naše úsilí. Všechno ostatní patří oficiální psychologii, morálkám, náboženstvím, větru. Svět se změní. Páni vystoupí z podzemí. Jestliže jsme s nimi neuzavřeli spojení, jestliže my také nejsme pány,

Toto vejce je nejen Akašou⁴³, ale i původním vejcem v biologickém pojetí. Toto vejce vychází z lotosu, který je symbolem jóni.

Je tu jeden asijský symbol, který je obdobou Harpokrata, a ačkoliv do této karty přímo nevstupuje, musí se vzít v souvislosti s ní do úvahy. Tímto symbolem je Buddha-Rupa. Nejobvyklejším výjevem je ten, na němž Osvícený sedí v pozici lotosu a obvykle se za ním rozprostírá kápě kobry⁴⁴; v obrysu této kápě musíme zase vidět jóni. (Všimněme si obvyklých ornamentů na kápi; jsou falické a zobrazují tvorbu plodu.)

Nilský krokodýl se jmenuje Sebek nebo Mako⁴⁵ – Hltoun. V oficiálních rituálech je touto ideou obvykle rituál rybáře, který si žádá ochranu před útoky svého totemického zvířete.

Je tu však podobnost mezi stvořitelem a ničitelem. V indické mytologii zastupuje obě funkce Šiva. V řecké mytologii je bůh Pan vzýván slovy »Pamphage, Pangenetor«⁴⁶, vše-pohlitel, vše-zploditel. (Všimněme si, že numerická hodnota slova Pan je 131, právě tak je to číslo Samaela⁴⁷, u Hebrejců anděla ničitele.)

Tak také v zasvěceném symbolismu je akt »pohlcování«⁴⁸ ekvivalentem zasvěcení; jak by řekl mystik: »Má duše je pohlčena Bohem«. (Srovnej symboliku Noeho a archy, Jonáše a velryby⁴⁹ a dalších.)

Člověk musí mít neustále na paměti bivalenci každého symbolu. To, že se klade důraz na jeden nebo druhý z protikladných atributů, který symbol obsahuje, je jednoduše známkou duchovní neschopnosti; a děje se to neustále vlivem předsudku. Je to nejjednodušší test zasvěcení, aby byl každý symbol instinktivně chápán tak, že sám o sobě obsahuje svůj protiklad. Všimněme si detailně pasáže v knize *Vize a Hlas*, str. 136:

»Je mi zjeveno, že toto srdce je oním srdcem, které jásá, a tento had je hadem Da'athu, neboť jsou v něm všechny symboly zaměnitelné, protože každý sám o sobě obsahuje svůj vlastní protiklad. A tohle je veliké mystérium Nebeských, kteří jsou nad Abysem. Protože pod Abysem protiklad znamená rozdělení; ale nad Abysem je protiklad Jednotou. A nemohlo by existovat nic skutečného, leda působením tohoto protikladu, který je obsažen v sobě samotném«.

Je to charakteristické pro každou vznešenou duchovní vizi, protože formulace každé ideje je bezprostředně zničena nebo odmítnuta tím, že se objeví její protiklad. Hegel a Nietzsche měli povědomí o této ideji, ta se však detailně a jednoduše popisuje v »Knize moudrosti aneb bláznovství«. (Viz citaci na konci v »Dodatku«.)

Záležitost, která se týká tohoto krokodýla, je velmi důležitá, neboť na četných tradičních podobách tarotového »Blázna« se samozřejmě krokodýl objevuje. Při tradiční interpretaci této karty vykladači říkají, že tento obraz je obrazem rozpustilého, bezstarostného mládě, s plným pytleš pošetilostí a iluzí, které balancuje na samém okraji propasti, a není si vědomo toho, že tygr a krokodýl, kteří se na kartě objevují, se ho chystají

---

octlme se mezi otroky, na hnojišti, jež bude jen sloužit k rozkvětu nových měst«. Jacques Bergier, Louis Pauwels: »*Jitro kouzelníků*«. Nakladatelství Svoboda, Praha 1990. – San.

⁴³ Černé vejce elementu Ducha v některých hinduistických myšlenkových školách. Z něho vycházejí (v tomto sledu) další elementy: Vzduch, Voda, Země, Oheň.

⁴⁴ Viz Hanns Heinz Ewers: »*Ukřižovaný Tannhäuser*«, kap. »Uctívající hadů a zaklínači hadů«, str.15, Saturn, Praha 1920. – San

⁴⁵ Ve slavném magickém papyru, uloženém v Britském muzeu pod č.10042, který publikoval Chahas (Le Papyrus Magique Harris, Chalon-sur-Saone, 1860) se nachází celá řada zajímavých kouzelných formulí, které byly napsány proto, aby ochraňovaly ty, kdož byli pod jejich kouzelnou mocí, před útoky z moře a říčních potvor všeho druhu, jak je vidno z následujícího příkladu: »Pozdravení tobě, ó pane bohů! Odežeň ode mne lvy ze země Meru, a také krokodýly, kteří vylézají z řeky, a jedovaté plazy, kteří, potom co vylezli ze svých děr, plavou po řece. Vrať se zpátky, ó krokodýle Mako, synu Setův! Ať ti ocas překáží v pohybu! Ať ti ztuhnou nohy! Neotvírej tlamu! Ať se voda před tebou promění ve stravující oheň, ó ty, jehož stvořilo třicet sedm bohů a jehož Raův had uvrhl do želez; ó ty, jenž jsi byl svázan řetězy před bárkou Raovou! Vrať se zpátky, ó krokodýle Mako, synu Setův!« Tato slova byla prý vyslovována nad malovanou figurkou boha Amena; tento bůh měl na ramenou čtyři beraní hlavy a pod chodidly se mu nacházel krokodýl Mako, a vedle něho vpravo i vlevo byly opice s psími hlavami, tzn. transformovaní duchové úsvitu, kteří Raovi zpívali chvalozpěvy, když každého dne vstával. Cit. E. A. Wallis Budge: »*Egyptian Magic*«, str.174-5. Bell Publishing Company, New York 1991. – San.

⁴⁶ Pam = Pan, Vše; phage = fagos, mrtvola; genetor = stvořitel. – San.

⁴⁷ Ofité učí, že Jaldabaoth, syn Sofie, velký bůh prvotní hmoty, zplodil hada – Samaela. Následkem toho je had současné symbolem zla i moudrosti. Had přináší na svět hřích a zároveň se k němu pojí i rčení: »Bud'te moudří jako hadi!« – San.

⁴⁸ Všimněme si písmene »N« ve jménu Jonáš, a rovněž tak i významu jména: holubice.

⁴⁹ viz J. G. Frazer: »*Zlatá ratolest*«. – San.

napadnout. Vypadá to na malý betl⁵⁰. Zasvěceným však krokodýl pomáhá definovat duchovní význam této karty jako návrat k původní kabbalistické nule; je to »druhé He«, jež se objevuje v magické formuli tetragrammatonu. Mávnutím ruky se může He transmutovat tak, že se objeví znovu jako původní Jod, a celý proces se opakuje znovu od začátku.

Formule mužnosti-nevinnosti se objevuje znovu s příchodem krokodýla, protože představoval jednu z biologických pověr, na níž kabbalisté založili svoji teogonii – totiž že krokodýl, stejně jako sup, má poněkud mysteriózní způsob rozmnožování.

Zeus Arrhenothelus.

Zabýváme-li se Diem, setkáme se velmi brzo s touto úmyslnou zápletkou mužství a ženství. Stejná věc se odehrává v řeckých a latinských tradicích. Dianus a Diana jsou dvojčata a milenci; jakmile se vyjeví ženství, vede to ke ztotožnění s mužstvím, a tak pořád dál; právě tak to musí platit i s ohledem na biologické stránky přírody. Avšak jenom v případě Dia Arrhenothela se k nám dostane pravá hermafroditická podstata symbolu ve sjednocené podobě. Je to velmi důležitý fakt, zvláště pro náš účel, neboť obměny tohoto boha se v alchymii objevují znovu a znovu. Je dost obtížné to podat srozumitelně; idea se váže k vlastnosti ducha, jenž je »nad Abyssem«; ale všichni dvouhlaví orlové, spolu se symboly, jež se kolem nich seskupují, tuto ideu naznačují. Konečným smyslem zde uvedeného se zdá to, že původní bůh je jak mužský, tak i ženský, což je samozřejmě podstatou kabbalistické nauky; a mezi nejobtížnější pochopitelné věci patří to, jak chápat později zprofanovanou tradici Starého Zákona⁵¹, v níž se tetragrammaton reprezentuje jako věc mužského rodu, navzdory dvěma ženským komponentům. Zeus se stal příliš populárním, a následkem toho se kolem něj nakupila obrovská spousta legend; nejdůležitějším faktem pro naši věc je ale to, že Zeus byl vlastně Pánem Vzduchu⁵². Lidé, kteří v nejstarších dobách pátrali po původu přírody, se snažili ho najít v jednom z těchto tří elementů. (Historie zabývající se filosofií popisuje kontroverzi mezi Anaximandrem a Zenokratem, a ještě později Empedoklem.) Je možné, že se původní autoři tarotu pokoušeli rozšířit nauku, podle níž byl původcem všeho Vzduch. Kdyby tomu tak však bylo, zbavilo by to smyslu celý tarot tak, jak ho známe, poněvadž v původním rozvržení je prvotním otcem Oheň. Je to Vzduch jako Nula, který usmíruje tuto antinomií.

Dianus a Diana, a to je fakt, byly symboly vzduchu a sanskrtské Vědy říkají, že původními bohy byli bohové bouře. Pokud však bohové bouře opravdu stáli u stvoření universa tak, jak jej známe, byly to docela určitě ohnivé bouře, v tom se astronomové shodují. Ale tato teorie dozajista znamená ztotožnění vzduchu a ohně, a to vypadá, jakoby se domnívali, že tyto živly existovaly ještě dávno před Světlem, kterým je Slunce; před tvořivou energií, kterou je falus; a samotná tato idea neustále naznačuje, že zde existuje nauka protikladná naší vlastní nejrozměnnější nauce: té, v níž se původní zmatení elementů, Tohu-Bohu, dále vykládá jako příčina řádu namísto plastické masy, do které se samotný řád vtiskuje.

Žádný opravdu kabbalistický systém nepokládá vzduch v tradičním smyslu za původní element, ačkoliv Akaša je vejcem ducha, ať už je to vejce černé nebo tmavě modré. Naznačuje to podoba Harpokratova. V tomto případě se »vzduchem« skutečně rozumí »duch«. Ať už je to jakkoliv, je zde přítomný symbol dokonale jasný, a měl by proto být položen na své pravé místo.

Dionýsos Zagreus. Bacchus Diphues.

Je běžné, považují-li se dva bohové za jednoho. Zagreus má pro nás význam jen z hlediska výše uvedeného důvodu, neboť má rohy, a protože se (v eleuzínských mystériích) říká, že prý byl Titány roztrhán na

---

⁵⁰ Doslova »Malý Bethel«, což byla modlitebna především pro námořníky nebo kaple pro nonkonformisty, prostě »dům boží«. Z hlediska etymologie je tu však zajímavá souvislost s 'mariášem' (z franc. »mariage«, »manželství«; dvojice král a dáma má svou karetní hodnotu), »betl« pochází z něm. »Bettel«, od něm. »betteln«, tj. »žebrat«, vlastně »být na mizině«, tj. potažmo »být bez štychu«. Souvisí s lat. »fidere«, »spoléhat se« nebo »důvěřovat«. – San.

⁵¹ Byla to kmenová nutnost barbarských poutníků mít za boha necivilizovaného a prostého Demiurga; složitost a vytríbenost božstev již usazených národů pro ně znamenaly pouhou slabost. Vidíme, že v době, kdy vládl Šalamoun a obdrželi »zaslíbenou zemi« a »chrám« se šli »kurvit za cizími ženami« a bohy. To rozlítlo nekompromisně konzervativní proroky, a za pár let to vedlo k rozkolu mezi Judou a Israelem, a od té chvíle také k celé řadě pohrom.

⁵² Nejstarší podání líčí rozdělení do tří aktivních elementů: Dis (Pluto) pro Oheň, Zeus (Jupiter) pro Vzduch, a Poseidon (Neptun) pro Vodu.

kousky. Athéna však zachránila jeho srdce a přinesla ho svému otci, jímž byl Zeus. Jeho matkou byla Deméter; je tedy plodem manželského svazku Nebes a Země. Tím se v tetragrammatonu ztotožňuje s Vau, legendy o jeho »smrti« se ale vztahují k zasvěcení, které souhlasí s naukou o *Hltounovi*.

Na této kartě však tuto tradiční podobu vyjadřuje mnohem jasněji Bacchus Diphues, který zastupuje výsostnější formu uctívání; extatický charakter tohoto boha je více magický než mystický. K tomu druhému se více váže jméno Iacchus, kdežto Bacchus měl za matku Sémelé, jež byla navštívena Diem v podobě blesku, který ji zabil. Byla jím už ale oplodněna a Zeus dítě zachránil. Až do puberty se skrývalo v Diově »stehně« (tj. řádu). Hérá, aby se pomstila za manželovu nevěru se Sémelé, dohnala chlapce k šílenství. Toto je přímé spojení s touto kartou.

V legendě o Bacchovi se ze všeho nejdříve vypráví, že byl *Diphues*, tzn. dvojpřírozený, a to, jak se zdá, znamená více bisexuální než hermafroditický. Jeho šílenství je i stavem opilství, proto je přednostně také bohem vína. Tanče, prochází Asií obklopen různými kumpány, a všichni jsou jati nadšením; nosí berly opatřené na špicích piniovými šiškami a ovinuté břečťanem; chrastí drátěnými trojúhelníky s pěti kroužky, a podle některých legend mají meče, nebo se nechávají ovíjet hady. Všichni lesní polobohové jsou mužskými společníky menád, bakchantek. Na portrétech bývá zpodobován s opilou tváří, jeho lingam je ochablého vzezření, a to jej spojuje s již citovanou legendou o krokodýlovi. Jeho neustálým společníkem je tygr; a ve všech nejlepších, ještě existujících příkladech této karty bývá zobrazen tygr nebo panter tak, že na něj ze zadu skáče, zatímco vpředu se ho již chystá pohltnout krokodýl. V legendě o jeho cestě Asií se vypráví, že jezdil na oslu, který jej spojuje s Priapem, a ten prý byl synem Afrodité. Připomíná to triumfální vstup do Jeruzaléma na Květnou neděli. Je stejně podivné, že ve vybájeném vyprávění o narození Ježíše je Panenská Matka zobrazena tak, že stojí mezi volem a oslem, a zde si vzpomeneme, že písmeno Alef znamená Vůl.

Při uctívání Bacchovy božské síly býval pro své vlastnosti vybrán jako představitel tohoto boha mladý, plazení schopný, ale zženštilý muž. Během staletí uctívání pochopitelně upadalo; ostatní ideje se vázaly k původní formě; a částečně kvůli orgiastickému charakteru tohoto rituálu dostávala idea Blázna definitivní podobu. Odtud bývá zobrazován s šaškovskou čapkou, evidentně falickou, a oděn do bláznovského oděvu, který opět připomíná mnohobarevný kabát, který nosil Ježíš a Josef. Tato symbolika není jen merkuriální, ale i zodiakální; Josef a Ježíš, s dvanácti bratry nebo učedníky, symbolizují rovným dílem slunce uprostřed dvanácti znamení. Bylo to však až mnohem později, kdy se tomu začal připisovat nějaký alchymický význam, a to v době, kdy renesanční učenci samosebou přikládali jakousi váhu a důležitost symbolům, které ve skutečnosti byly malicherné.

Bafomet.

Není pochyb o tom, že tato mysteriózní figura je magickým obrazem stejné ideje, rozvedené do velkého množství symbolů. Její obrazovou souvislost lze velmi snadno najít v osobách Dia Arrhenothela a Babalon, a v mimořádně obscénních vypodobeninách panenské Matky, které se nacházejí v dochovaných spisech raně křesťanské ikonologie. Tímto předmětem se velmi podrobně zabývá Payne Knight, který zkoumá původ symbolu a význam jména. Von Hammer-Purgstall měl jistě pravdu, když Bafometa pokládal za formu boha s tělem býka, nebo spíše za boha, který býka obětuje, jímž je Mithras; proto by měl být Bafomet vyslovován s »r« na konci; je to tedy jasná zkomolenina znamenající »Otec Mithras«⁵³. Je možno zde vidět rovněž souvislost s oslem, neboť to byl bůh s oslí hlavou, který se stal předmětem uctívání Templářů.

Raní křesťané byli také obviňováni z uctívání osla nebo boha s oslí hlavou, a zde je opět spojení s divokým oslem pouště, bohem Setem, který se ztotožňuje se Saturnem a Satanem. (Viz níže v textu Atu XV.) On je jih, jako Nuit je sever: Egypťané kladli do těchto světových stran poušť a oceán.

Sumář.

Připadalo nám vhodné zabývat se těmito hlavními formami idejí Blázna samostatně, ale nepokoušeli jsme se, a ani se nedalo předejít tomu, aby se zabránilo překrývání a splývání legend. Výrazové variace, i když jsou zjevně protikladné, by měly vést intelektuální sublimaci a transcendenci k intuitivnímu chápání symbolů. Koneckonců všechny tyto trumfové symboly existují v oblasti mimo rozum a nad ním. Nejdůležitějším cílem studia karet je trénink ducha, který je zaměřen na to, aby ho tímto exaltovaným způsobem vedl k jasnému a koherentnímu myšlení.

To bylo vždy charakteristické pro zasvěcovací metody, jak je chápali hierofanti.

---

⁵³ »Papa Mithras« – San.

Ve zmateném a dogmatickém období viktoriánského materialismu musela věda zdiskreditovat všechny pokusy o překonání racionalistického přístupu k realitě; přesto však to byl pokrok samotné vědy, který reintegroval tyto rozdíly. Od samého počátku tohoto století byla praktická věda – jak z pohledu mechanika, tak i inženýra – stále více a více nucena vydat se směrem k nalezení svého teoretického ospravedlnění v matematické fyzice.

Matematika byla vždy nejpřísnejší, nejabstraktnější a nejlogičtější ze všech věd. Dokonce i v relativně jednoduché školní matematice musí být poznání odvozeno z nereálného a iracionálního. Iracionální čísla a infinitní série jsou samotným kořenem forem rozvinutého matematického myšlení. Apoteózou matematických fyziků je nyní přiznání o neúspěšném pokusu dobrat se reality v kterékoliv jednoduché, a jen myšlením poznatelné ideji. Moderní odpovědi na otázku: »Co je cokoliv?« je to, že to »něco« je ve vztahu s řetězem deseti idejí, a kterákoliv z nich může být interpretována pouze pomocí ostatních pojmů. Gnostikové by to nepochybně nazvali »řetězem deseti aeonů«. Těchto deset idejí nesmí být za žádnou cenu chápáno jako aspekt nějaké reality, která se nachází v pozadí. Jako se předpokládaná přímka, která byla základním rámcem výpočtů, změnila v křivku, tak se bod, který byl vždy považován za druh existence, stal prstencem.

Nelze pochybovat o tom, že tu dochází k neustále užšímu sblížení profánní vědy vnějšího světa s posvátnou moudrostí zasvěcenec.

* * *

Nástin přítomné karty stručně opakuje hlavní body základních idejí z výše uvedených pojednání. Blázen má tvář ze zlata. Z hlavy mu vyrůstají rohy Dionýsa Zagrea, a mezi nimi je falická šiška z bílého světla, která symbolizuje vliv Koruny⁵⁴, který na něj má. Je vyobrazen na pozadí volného prostoru, který začíná ve vesmíru; a jeho postoj naznačuje, že jednou neočekávaně vykročí do světla.

Je oděn do zeleného přesně podle tradice jara; střevíce však jsou zdělány z falického slunečního zlata.

V pravé ruce drží hůl, která je na špičce opatřena bělostnou pyramidou Otce veškerenstva. V levé ruce drží planoucí borovicovou šišku podobného významu, ale mnohem spíše naznačuje vegetativní růst; a na levém rameni mu visí trs modrých hroznů. Hrozny tu zastupují plodnost, sladkost a samu podstatu extáze. Tato extáze je znázorňována réвовými úponky, které se rozvíjejí do spirál duhových barev. Forma universa. Upomíná se tak na *trojnásobný závoj negativna*, který se manifestuje zásahem Blázna v rozloženém světle. V tomto spirálním víru jsou další atributy božství; supice Maut, holubice Venuše (Isis nebo Marie), a břečťan, který je pro jeho přívržence posvátný. Je tu také motýl mnohobarevného vzezření a okřídlený glóbus spolu s dvojčeneckými hady, symbolem, který se opakuje a zesiluje obrazem dvojčátek, která se objímají na prostřední spirále. Nad nimi spočívá dobrořečení tří květů v jednom. Lisá se k němu tygr; a pod nohama, které má ponořené do Nilu, se mezi lotosovými stvoly pokorně krčí krokodýl. Shrneme-li všechny jeho mnohotvárné a mnohobarevné podoby do středu postavy, je ohniskem mikrokosmu zářící slunce. Celý obrázek je piktografem kreativního světla.

I. KEJKLÍŘ⁵⁵

Tato karta se uvádí do souvislosti s písmenem Bet, které znamená »dům« a vztahuje se k planetě Merkur. Ideje, které se váží k tomuto symbolu, jsou tak složité a tak rozmanité, že se zdá být lepší připojit k tomuto obecnému popisu jisté dokumenty, které se opírají o odlišné aspekty této karty. Celek pak vytvoří adekvátní základ pro úplnou interpretaci karty během studia, meditace a používání.

Francouzský titul této karty je ve středověkém balíčku karet »Le Bateleur«⁵⁶, »Nosič batonu«, tj. hole⁵⁷. Merkur je především nositelem Hole: vyzařované energie. Tato karta proto symbolizuje Moudrost, Vůli, Slovo, Logos, kterým byly stvořeny světy. (Viz Evangelium sv. Jana, kap.I.) Představuje Vůli. Stručně řečeno, je to Syn, idea Otce se manifestuje činem. Je mužským protějškem Velekněžky. Je třeba si dát pozor na to, aby tu nevznikl zmatek spojený se základní naukou o Slunci a Měsíci, která je druhou naukou o harmonii vzhledem k

⁵⁴ Keter: viz polohu cesty Alef na Stromu Života.

⁵⁵) Mág, Pagát. Z italského slova 'pagato', původně zvlášť »zaplacený«, byl-li na konci hry; od 'pagare' platit, a to z latinského 'pacare' uklidnit »placením« k 'pax' (gen. 'paxis') mír, uklidnění. – San.

⁵⁶ »Kejklíř«. – San.

⁵⁷ Varianta: *LE PAGAD*. Původ neznámý. Možnosti:

- (1) PChD, strach (zvl. panický, strach) titul Gebury. Rovněž stehno: tj. *membrum virile*. Arabskou analogií se dostaneme ke slovu PACHD, to je původce strachu: číselná hodnota tohoto slova je 93!!
- (2) Pagoda, falický pomník: podobné a stejně příhodné.

první, týkající se lingamu a jóni; proto, jak můžeme vidět v citaci z knihy »The Paris Working« (viz »Dodatek«), kreativní Merkur je povahy sluneční. Merkur je však Cesta, která vede z Keteru k Bině, a tou je Porozumění; je tedy poslem bohů, představuje dokonale lingam, to Slovo stvoření, jehož řečí je ticho.

Merkur však představuje činnost ve všech podobách a fázích. Je fluidickou základnou všech aktivních přenosů; a vzhledem k dynamické teorii universa je samotnou jeho substancí. Řečeno jazykem moderních fyziků: je oním elektrickým nábojem, který je prvním projevem prstence deseti nedefinovatelných idejí, jak jsme vysvětlili již dříve. Je tedy neustálým stvořováním.

Logicky vzato, je-li Slovem, je také zákonem rozumu nebo nutnosti či náhody, což je tajný význam Slova, je to esence Slova a podmínka jeho vyslovení. Je-li tomu tak, zvláště pak proto, že je dualitou, zastupuje tu jak pravdu, tak i faleš, moudrost i bláznovství. Neočekáván, zvyklá každou zavedenou ideu, a má tedy sklon k bujným kouskům. Je-li kreativní, nemá žádné svědomí. Pokud nemůže dosáhnout svých cílů slušnými prostředky, učiní tak podvodem. Legendy o mladistvém Merkurovi jsou tudíž legendami o lstivosti. Nelze jej pochopit, neboť je *nevědomou vůlí*. Jeho pozice na Stromu Života poukazuje na třetí sefiru, Binu, Porozumění, které ještě nebylo zformulováno, tím spíše falešná sefira, Da'ath, poznání.

Z výše uvedeného vysvitne, že tato karta je druhou emanací Koruny, a tedy, v určitém slova smyslu, dospělou podobou první emanace, Blázna, jehož písmeno je Alef, Jednota. Tyto ideje jsou tak jemné a subtilní, že definice na těchto exaltovaných úrovních myšlení je nemožná. Není to dokonce ani žádoucí, neboť tyto ideje mají v povaze mísit se jedna s druhou. Člověk nemůže udělat nic víc než říct, že každý uvedený hieroglyf představuje jemný důraz na nějakou zvláštní podobu pantomorfní ideje. U této karty se klade důraz na kreativní a dualistický charakter cesty Bet.

Na tradiční kartě je toto přestrojení přestrojením Kejkliře. Takový výklad Kejkliře je ve středověkém balíčku karet jedním z nejméně promyšlených a nejméně uspokojujících. Obyčejně se zobrazuje s pokrývkou hlavy, která se podobá znamení nekonečna tak, jak jej známe z matematiky (detailně se to odhaluje na kartě nazvané Dvojka Disků). Nese hůl, která má na obou koncích homolí, a byla pravděpodobně spojována s podvojnou polaritou elektřiny; je to však také Prométheova dutá hůl, který v ní snesl dolů z nebes oheň. Na stole nebo na oltáři, za kterým stojí, jsou další tři základní zbraně.

»Holí stvořuje.

Kalichem uchovává.

Mečíkem ničí.

Mincí přináší spásu«.

Liber B vel Magi sub figura I., 7.-10. verš⁵⁸

Karta, o níž se právě mluví, byla principiálně navržena podle řecko-egyptské tradice; protože této ideji se určitě dostávalo většího porozumění v době, kdy se tyto filosofické teorie ovlivňovaly navzájem, než někdy jindy kdekoliv jinde.

Hinduistická koncepce Merkuru, kterou je Hanuman, opičí bůh, je ohavně degradovaná. V jeho kultu se nenacházejí žádné z vyšších aspektů tohoto symbolu. Cílem jeho adeptů bylo, jak se zdá, v první řadě dosáhnout dočasněho vtělení tohoto boha tak, že každým rokem posílali ženy svého kmene do džungle. Nedokázali jsme ani najít žádnou legendu, která by jevila nějakou hloubku či produchovnělost. Hanuman znamená sotva něco víc než Thothova opice.

Základní charakteristikou Tahutiho aneb Thotha, egyptského Merkura, je předně ten fakt, že má hlavu ibise. Ibis je symbolem koncentrace, protože se mělo zato, že tento pták stojí bez hnutí neustále na jedné noze. Je to docela určitě symbol meditujícího ducha. Možná zde také existoval nějaký odkaz na ústřední mystérium Osiridova aeonu, tajemství tak pečlivě stráženo před profánními, že k plození dětí bylo třeba zásahu mužství. U této Thothovy podoby vidíme, že nese hůl fénixe, symbolizujícího znovuzrození prostřednictvím generativního procesu. V levé ruce má ankh, který představuje řemínek opánku; prý prostředek, kterým se světy vyvíjejí, a který je charakteristickou známkou božství. Svým obrysem však je tento ankh (*crux ansata*) současně jinou podobou Růže a hříže, a tento fakt možná není až takovou náhodou, o čemž se nás moderní egyptologové, plní předsudků a usilující v archeologii o popření falické školy, snaží přesvědčit.

Další podoba Thotha nám jej představuje zejména jako Moudrost a Slovo. V pravé ruce drží stylus⁵⁹, v levé papyrus. Je poslem bohů; přenáší jejich vůli prostřednictvím hieroglyfů, které jsou zasvěcencům pochopitelné a zaznamenává jejich činy; avšak už od pradávnych dob bylo jasné, že používání řeči nebo písma znamená přinejlepším vpád dvojsmyslnosti, v horším případě pak faleš; zobrazovali tedy Thotha, jak ho následuje opice, kynocefalický pavián⁶⁰, jehož úkolem bylo překroutit Slovo boží; posmívat se, napodobovat a

⁵⁸ Viz Revue HORUS, prosinec 1990, str. 50-1. – San.

⁵⁹ Rydlo. – San.

⁶⁰ Jinak též pohádkový tvor s lidským tělem a psí hlavou. – San.

klást léčky. Filosoficky se to dá vyjádřit takto: manifestace v sobě ukrývá iluzi. S touto naukou se setkáme i v hinduistické filosofii, kde se tento Tahutiho aspekt, o kterém jsme mluvili, nazývá *mája*. Tato nauka se rovněž objevuje v ústřední a typické podobě u školy máhajana-buddhismu (je skutečně identická s naukou o Šivovi a Šakti). Představy této podoby lze najít v dokumentu, který je označen »Pán iluze«. (Viz »Dodatek«.)

Uvedená karta se pokouší zastoupit všechny výše uvedené koncepce. Skutečného obrazu však přesto není vůbec možné dosáhnout; předně proto, že všechny obrazy jsou jako takové nutně falešné; a za druhé, že pohyb je neustálý, a jeho rychlost rychlostí této limity, »c«, což je rychlost světla; každá stáze odporuje ideji této karty: obrázek je tedy sotva něčím více než mnemotechnickými poznámkami. Mnohé z idejí vyjádřených v tomto designu jsou dobře vysvětlené v úryvcích z knihy »*The Paris Working*«. (Viz »Dodatek«.)

II. VELEKNĚŽKA

Tato karta se vztahuje k písmenu Gimel, které znamená »velbloud«. (Symbolika tohoto velblouda bude vysvětlena později.)

Karta se vztahuje k Luně. Luna (je to všeobecný ženský symbol, symbol druhého řádu, který koresponduje se sluncem, jako jóni s lingamem) je universální, a spěje od nejvyššího k nejnižšímu. Je to symbol, který se bude u těchto hieroglyfů často vracet. Předchozí trumfy však mají vztah k podstatě nad Abyssem; Velekněžka je první kartou, která spojuje vyšší *triádu* s *hexádou*; a její cesta, jak to vidíme na obrázku, tvoří přímé spojení mezi Otcem v jeho nejvyšším aspektu, a Synem v jeho nejdokonalejším projevu. Tato cesta je v přesné rovnováze na prostředním sloupu. Zde je tedy nejčistší a nejexaltovanější koncepce Luny. (Na druhém konci škály je Atu XVIII, q.v.)

Karta představuje nejduchovnější podobu Isis Věčné Panny: je to Artemis Řeků. Je oděna jen do průsvitného závoje světla. Pro vysoké zasvěcení je důležité, aby se pohlíželo na Světlo ne jako na dokonalý projev Věčného Ducha, ale spíše jako na závoj, který tohoto Ducha halí. Tak se vše děje daleko účinněji pro jeho neporovnatelně oslňující lesk⁶¹. Je tedy světlem a tělem světla. Je pravdou za závojem světla. Je duší světla. Na jejích kolenou je položen Artemidin luk, který je také hudebním nástrojem; neboť je to lovkyně a loví prostřednictvím kouzel a čar.

Podívejme se nyní na tuto ideu zpoza Závoje Světla, třetího Závoje původní Nicoty. Toto světlo je menstruum manifestace, bohyně Nuit, možnost tvaru. Tento první a nejduchovnější projev ženství si k sobě přibírá mužsky korelát tím způsobem, že v sobě zformuluje nějaký geometrický bod, z kterého se pak na tuto možnost dívá. Tato panenská bohyně je tedy latentní bohyně plodnosti. Je ideou nad a mimo všechny formy; jakmile vliv triády sestoupí pod Abyss, dochází k uskutečnění konkrétní myšlenky.

Následující kapitola z *Knihy Lží (falešně takzvané)* může studentovi pomoci pochopit tuto nauku pomocí meditace:

PRAŠNÍ ĎÁBLOVÉ.

Ve Větru ducha povstává bouře nazývaná Já.

Tříští se; dole se vrší neplodné myšlenky.

Vše živé je zasypáno.

Tato poušť je Abyss, a v něm je Universum.

Hvězdy jsou jen bodláčím v téhle poušti.

Přesto však tato poušť není nic než jedno prokleté místo ve světě rozkoše.

Znovu a znovu Poutníci křížují poušť; přicházejí z Velikého Moře, a k Velikému Moři putují.

A jak putují, rozlévají vodu; a až budou jednoho dne zase zavlažovat poušť, tato rozkvetne.

Hle! Pět šlépějí Velblouda! V.V.V.V.V.

(Co se týče klasického popisu Abyssu, studující by měl vzít v potaz Liber 418, *Vize a Hlas*, zejména Desátý Aethyr. »*The Equinox*«, roč.I, č.5, příloha.)

Na spodku karty se tedy objevují formy ve stavu zrodu, spirály, krystaly, semena, lusky, a symbolizují počátky života. Velbloud, o kterém je řeč v kapitole výše citované, je v jejím středu. Tato karta představuje jediné spojení mezi světem archetypů a světem tvořivým.

Tolik pokud se týče této cesty, jež se považuje za základ, který se rozvíjí od Koruny směrem dolů; ale pro uchazeče, to znamená pro adepta, který již dosáhl Tiferetu, pro toho, kdo dosáhl poznání a rozmluvy se Svatým

⁶¹ V tradici nejlepších indických mystických škol najdeme precizní paralelu. Poslední překážkou před dokonáním osvětlení je právě tato »vize beztvaré záře«.

Andělem Strážcem, je to cesta, která vede vzhůru; a tato karta, v jednom systému nazývaná »Kněžka Stříbrné Hvězdy«, je symbolikou myšlenky (nebo spíše nadsmyslným vyzářováním) tohoto Anděla. Stručně řečeno, je to symbol nejvyššího zasvěcení. Je tedy podmínkou zasvěcení, že prostřednictvím jeho klíčů se má spojit s těmi, kteří je vlastní, se všemi skutečnými zájemci. Tato karta je proto především piktografem díla A.:A.:. Jakousi představou o této formuli si lze udělat podle další kapitoly *Knihy Lží*:

ÚSTRICE

Bratři A.:A.: a Matka Dítěte jsou jedno.

Stejně jako jsou Mnozí hodni toho, aby byli uctíváni Jedním, právě tak je Jeden hoden toho, aby byl uctíván Mnohými.

Tohle je láska jejich; stvoření-porodní bolest je rozkoš Jediného; páření-smrt je rozkoš Mnohých.

Vše, takto Jimi protkáno, je rozkoš.

Nic není nad rozkoš.

Muž nalézá rozkoš ve spojení se ženou; žena zase v oddělení se od Dítěte.

Bratři A.:A.: jsou ženy; ti, kdož se ucházejí o A.:A.:, jsou muži.

Je třeba si uvědomit to, že tato karta je veskrze ženská, veskrze panenská, neboť symbolizuje vliv (nebo z pohledu zezdola: dosažení) a prostředky manifestace jako takové. Představuje možnost v jejím druhém stádiu, a to bez jakéhokoliv začátku uskutečňování.

Zvláště pozoruhodné je na tom to, že tři za sebou jdoucí písmena – Gimel, Dalet, He (Atu II, III, XVII) – naznačují třemi formami ženský symbol (Jin), z nichž se skládá Trojjediná bohyně. Tuto Trojnost bezprostředně následují tři odpovídající a komplementární Otcové: Vau, Cade, Jod (Atu IV, V, IX. Trumfy 0 a I jsou hermafroditní. Zbýlých čtrnáct trumfů reprezentuje tyto »prvotní kvintesence bytí« v konjunkci, funkci nebo manifestaci.

III. CÍSAŘOVNA

Tato karta je připisována písmenu Dalet, které znamená »dveře«, a vztahuje se k planetě Venuše. Tato karta je na první pohled doplňkem Císaře; její atributy však jsou daleko univerzálnější.

Na Stromě Života je Dalet cestou vedoucí z Chokmy k Bině, sjednocuje Otce s Matkou. Dalet je jedna ze tří cest, které jsou úplně nad Abyssem. Je tu navíc alchymický symbol Venuše, jediný planetární symbol, který obsahuje všechny sefiry Stromu Života. Nauka tvrdí to, že základní formulí universa je Láska. [Kruh se dotýká sefir 1, 2, 4, 6, 5, 3; Kříž je tvořen 6, 9, 10 a 7, 8.]

Není možné přehledně uvést významy symbolu *ženy*, a to právě z toho důvodu, že se neustále objevuje v nekonečně rozmanitých formách. »Dcera Diova – s mnoha trůny, s roztočnými myšlenkami, o mnoha přáních«.

Na této kartě se projevuje nejobecněji. Kombinuje nejvyšší spirituální vlastnosti s nejnižšími materiálními. Proto se hodí k tomu, aby zastupovala jednu ze tří alchymických forem energie, Sůl. Sůl je nečinný princip přírody; Sůl je hmota, která musí být posílena Sírou, aby udržela vířící rovnováhu universa. Ruce a torso figury pak následně naznačují obrys alchymického symbolu Soli. Karta ji ukazuje jako ženu sedící na trůnu, s císařskou korunou a rouchy, a sloupky tohoto trůnu, připomínající modré spirálovité plameny, jsou symbolikou jejího zrození z vody, symbolikou ženství, fluidického elementu. V pravé ruce drží Isidin lotos; tento lotos symbolizuje ženství nebo pasivní sílu. Jeho kořeny jsou skryty v zemi pod vodou, nebo v samotné vodě, své květy však otvírá na slunci, jehož obrazem je bán poháru. Je tudíž živou podobou Svatého Grálu, posvěceného krví Slunce. Na sloupcích jejího trůnu, jež se podobají plamenům, sedí dva z jejích nejposvátnějších ptáků, vrabec a holubice; podstatu této symboliky je třeba hledat v básních Catulla a Martiala. Na rouchu má včely, a rovněž i dominové kostky, obehnané plynulými spirálními liniemi; význam je veskrze podobný.

Okolo pasu má pásek, a na něm je zvěrokruh.

Dole pod trůnem na podlaze je koberec zdobený výšivkami, jež představují ryby a stylizované květy lilií; zdá se, že se klanějí Tajemné Růži, která je naznačena u paty trůnu. Smysl těchto symbolů byl již vysvětlen. Všechny symboly na této kartě jsou vzhledem k jednoduchosti a ryzosti emblémů analogické. Není tu žádný protiklad: jediná opozice, která se zde objevuje, je nutná jen proto, aby došlo k nastolení rovnováhy. A ta se zde dává najevo narůstající a couvajícím Lunou.

Rodové insignie Císařovny jsou dvojí: na jedné straně je to tradice pelikána krmícího svá mláďata krví vlastního srdce; a na druhé straně to je Bílý Orel alchymistů.

Co se týče pelikána⁶², jeho symbolika může být dokonale pochopena jen zasvěcení Pátého stupně O.T.O. Zhruba řečeno, význam může být naznačen tak, že se pelikán samotný ztotožní s Velikou Matkou a jejím potomkem, s Dcerou ve formuli tetragrammatonu. To proto, že dcera je dcerou své matky, takže může být dosazena na její trůn. Jinými slovy, existuje kontinuita života, dědictví krve, které váže všechny formy přírody k sobě. Neexistuje mezera mezi světlem a temnotou. *Natura non facit saltum*. Pokud by bylo těmto úvahám zcela porozuměno, dalo by se uvažovat o smíření kvantové teorie s elektromagnetickými rovnicemi.

Bílý Orel na tomto trumfu koresponduje s Červeným Orlem u královského chotě, na kartě Císaře. Zde je nutné, aby se postupovalo obráceně. Protože u těchto nejvyšších karet se nacházejí symboly dokonalosti; jak prvopočáteční dokonalosti přírody, tak i konečné dokonalosti Umění; nejen Isis, ale i Nefthys. Proto tedy se podrobnosti díla vztahují k následujícím kartám, především k Atu VI a Atu XIV.

Na spodku této karty je *archa* nebo *dveře*, které jsou interpretací písmene Dalet. Shrňme-li celou záležitost, může se tato karta nazývat Brána nebes. Ale student, který se nechá oslnit nějakým daným projevem, bude krásou tohoto symbolu, jeho mnohotvárnou prezentací, sveden z pravé cesty. U žádné další karty už není tak nutné nevěnovat pozornost částem jako se soustředit na celek.

IV. CÍSAŘ

Tato karta je připisována písmenu Cade, a to se v zodiaku vztahuje ke znamení Berana. Toto znamení je ovládáno Marsem, a v něm Slunce exaltuje. Znamení je tedy kombinací energie v její nejhmotnější podobě s motivem autority. Znak TZ nebo TS (C) to v sobě zahrnuje v původní zvukomalebné formě řeči. Je odvozen ze sanskrtských kořenů a znamená »vůdce« nebo »stáří«, a dnes se nalézá ve slovech jako caesar, car, sirdar⁶³, senát, senior, signor, seňor, seigneur.

Karta zachycuje korunovanou mužskou postavu s císařskými rouchy a odznaky královské důstojnosti. Sedí na trůně, jehož hlavice sloupů jsou opatřeny hlavami himálajských divokých beranů, poněvadž Aries značí Beran. U jeho nohou leží beránek s praporem, který má zesílit tento atribut na nižší úrovni; neboť beran je od přírody divoké a kurážné zvíře, žijící osaměle na osamělých místech, kdežto pokud je ochočeno a přinuceno ležet na zelených pastvinách, nezbude z něho nic než poslušné, zbabělé, stádní a šťavnaté zvíře. Tohle je teorie panování.

Císař je také jednou z nejdůležitějších alchymických karet; společně s Atu II a III vytváří triádu: Síra, Rtuť a Sůl. Jeho ruce a hlava tvoří vztyčený trojúhelník; zkřížené nohy dole představují Kříž. Tato postava je alchymickým symbolem Síry (viz Atu X). Síra je ohnivou mužskou energií universa, je to radžas hinduistické filosofie. Je to rychlá stvořitelská energie, počátek všeho jsoucna. Moc Císaře je zobecněním otcovské síly; odtud takové symboly jako včely a stylizované květy lilií, jež se na této kartě objevují. S ohledem na kvalitu této síly si povšimněme, že symbolizuje náhlou, násilnou, ale i nestálou aktivitu. Jestliže trvá příliš dlouho, spaluje a ničí. Je třeba ji odlišit od stvořitelské energie písmen Alef a Bet: tato karta je pod Abyssem.

Císař drží žezlo (nahore ozdobené hlavou berana z důvodů výše uvedených) a říšské jablko zakončené maltézským křížem, který naznačuje, že jeho energie dosáhla úspěšného konce, že jeho panování bylo stvrzeno.

Je zde ještě jeden významný symbol. Jeho štít zobrazuje dvojhavého orla korunovaného tmavočerveným diskem. Ten tu zastupuje červenou tinkturu alchymistů, od přirozenosti zlaté, podobně jako bílý orel, který se objevuje na Atu III a patří jeho manželce, Císařovně, je lunární, a tedy stříbrný.

Konečně má být patrné, že bílé světlo, které na něj dopadá, naznačuje pozici této karty na Stromu Života. Jeho autorita se odvozuje z Chokmy, stvořitelské Moudrosti, Slova, a je uplatňována na Tiferet, což jest člověk v organickém celku.

V. HIEROFANT

Tato karta se vztahuje k písmenu Vau, které znamená »hřeb«; na vrcholu karty se jich objevuje devět; jsou zde proto, aby držely arkýř za hlavní postavou tohoto obrázku.

Karta se vztahuje ke znamení Býka; proto je trůn hierofanta obstoupen slony, kteří jsou býčí povahy; a na býkovi přitom i sedí. Kolem něj jsou čtyři zvířata nebo cherubové, každý v jednom rohu karty; oni jsou totiž strážci každé svatyně. Především se ale odkazuje na zvláštní arkánium, které je tu prvořadou záležitostí a esencí celého magického díla: spojení mikrokosmu s makrokosmem. Proto je arkýř průhledný; před *zjevovatele*

⁶² Viz C. G. Jung: »*Mysterium coniunctionis*«, I.díl. – San.

⁶³ Velitel v indickém prostředí. – San.

mystéria je položen hexagram, který symbolizuje makrokosmos. V jeho středu je pentagram, ztělesňovaný tančícím chlapečkem. Představuje zákon Nového Aeonu Dítěte Hóra, který nahradil aeon »Umírajícího boha«, vládnoucího světu po dva tisíce let. Před ním stojí žena opásaná mečem; v hierarchii Nového Aeonu reprezentuje Šarlatovou Ženu. Tento symbolismus se dále naznačuje v arkýři, kde je za falickou pokrývkou hlavy pětিলístá růže v plném květu.

Symbolika hada a holubice se vztahuje k verši *Knihy Zákona* – kap.I, 57.verš: »je láska a láska. Zde jest holubici a tam jest hadem«.

Tento symbol se znovu objevuje na trumfu s číslem XVI.

Pozadí celé karty je tmavomodré jako hvězdná noc Nuit, z jejíhož lůna se rodí všechny fenomény.

Souhvězdí Býka, znamení zodiaku reprezentované touto kartou, je samotným býkem-cherubínem; je to Země ve své nejmocnější a nejvyváženější podobě.

Vládce tohoto znamení je Venuše; představuje ji žena stojící před hierofantem.

Ve III. kapitole *Knihy Zákona*, v 11.verši, čteme: »Přede mnou ať je žena opásána mečem«. Tato žena zastupuje Venuši takovou, jaká nyní v tomto Novém Aeonu je; už ne pouhý nástroj svého mužského protějšku, ale ozbrojená a militantní.

V tomto znamení je Luna »povýšena«; její vliv je symbolizován nejen ženou, ale i devíti hřeby.

Je vyloučeno tuto kartu veskrze vysvětlit, protože jen běh událostí může ukázat, jak budou vypadat nové směry a proudy v zasvěcování.

Je to aeon Horův, Dítěte. A třebaže se tvář hierofanta zdá být usměvavá a dítě samo září štěstím, je rozpustilé a nevinné, můžeme těžko popřít, že ve výrazu zasvětitel je cosi mysteriózního, snad až zlověstného. Vypadá to tak, že se potají dobře baví na něčí účet. V této kartě se skrývá zřetelně sadistický aspekt; nikoliv nepřírozený, poněvadž se odvozuje z legendy o Pásifaé⁶⁴, prototypu všech legend o bozích-býcích. Ty ještě přetrvávají v takových náboženstvích jako je šaivismus a (po nesčetných degradacích) i v samotném křesťanství.

Symbolika Hole je zvláštní; tři proložené prstence, jejichž věnec může být pokládán za ztělesnění tří aeonů: Isis, Osirida a Hóra, s jejich do sebe zapadajícími magickými formulemi. Horní prstenec, zbarvený šarlatem, je typický pro Hóra; dva spodní zelené jsou charakteristické pro Isis, a bledě žlutý pro Osirida. Všechny leží na tmavém indigu, které je barvou Saturna, Pána Času. Neboť rytmus hierofanta je takový, že přichází pouze v intervalech 2.000 let.

VI. MILENCI [NEBO: BRATŘI]

Tato karta a její dvojče, XIV, Umění, jsou mezi Atu nejobskurnější a nejobtížnější. Každý z těchto symbolů je sám o sobě dvojitý, takže významy vytvářejí rozcházející se řady, a integrace této karty může být znovu dosaženo jen opakovaným spojováním, ztotožňováním a jaksí i hermafroditním přístupem.

Navíc je tento atribut esencí jednoduchosti. Atu VI se vztahuje k Blížencům, které ovládá Merkur. Znamená to, že tu jde o Dvojčata. Korespondujícím hebrejským písmenem je Zain, které znamená »meč«, a karta je proto orámována klenbou, tvořenou meči, pod níž se odehrává Královská Svatba.

Meč je především nástrojem rozdělení. V intelektuálním světě – který je světem barvy Mečů – zosobňuje analýzu. Tato karta a Atu XIV spolu tvoří vyčerpávající a všeobecně platnou alchymickou zásadu: *Solve et coagula*.

Tato karta je následně jednou z nejpodstatnějších karet v tarotu. Je to první karta, na které se objevuje více než jedna postava. (Thothova opice na Atu I je jen pouhým nástrojem.) V původní podobě to byl příběh o Stvoření.

Z hlediska historické důležitosti této karty se zde připojuje její popis v primitivní podobě z *Liber 418*.

»Existuje jedna asyrská legenda o ženě s rybou, a také existuje legenda o Evě a hadu, neboť Kain byl potomkem Evy a hada, a nikoliv Evy a Adama; a tak když Kain zabil svého bratra, který byl prvním vrahem proto, že obětoval živé bytosti svému démonovi, byl Kain označen na čele znamením, které je znamením Bestie, o níž se mluví v Apokalypse, a je to znamení Zasvěcení«.

⁶⁴ Dcera Héliova a Perseidina, žena krétského krále Mínóa. Zrodila Mínótaura; měla též dcery Ariadnu a Faidru. Posvátné manželské rituály lunárních kněžek s kravskými rohy a slunečních králů přestrojených za býky symbolizovaly ve starodávných krétských dynastiích manželské spojení Slunce a Luny. V mýtu o této měsíční bohyni, Pásifaé, (»Ta, co svítí na vše«), pro ni architekt Daidalos postavil dutou dřevěnou krávu. Potáhl ji kůží a Pásifaé řekl, jak se dostat dovnitř a přitáhnout pozornost překrásného bílého slunečního býka. Z tohoto zvláštního spojení povstal Mínótaurus. – San.

»Prolití krve je nutné, neboť Bůh neslyšel děti Eviny, dokud nebyla prolita krev. A to je zevně viditelné náboženství; Kain však nemluvil s Bohem, ani neměl na čele znamení, takže byl všemi lidmi vyvržen až do té doby, než prolil krev. A touto krví byla krev jeho bratra. Toto je mystérium šestého klíče tarotu, který se nemá nazývat Milenci, ale Bratři«.

»Uprostřed této karty stojí Kain; v pravé ruce má 'kladivo Thorovo', kterým zabíjí svého bratra a celé je potřísněno jeho krví. A levou ruku drží otevřenou jako znamení nevinnosti. Po pravé ruce stojí jeho matka Eva, kolem níž se ovíjí had a za hlavou jí rozevívá svoji kápi; po levé ruce má postavu, něco jako hindská Kálí, ale tahle je mnohem svůdnější. Přesto vím, že to je Lilita. A nad ním je Veliká Pečeť s Šípem směřujícím dolů, avšak pronikajícím srdcem dítěte. I toto dítě je Ábel. Význam této části karty je nejasný; tarotovou kartu ovšem vystihuje velmi přesně; a je to správná magická bajka, kterou Hebrejci opsali, aniž by byli bývali dokonalými zasvěcenci, kterým ukradli jejich legendu o Pádu a dalších událostech«.

Je velmi pozoruhodné, že téměř každá věta v této pasáži se zdá obracet význam věty předchozí. Je to proto, že reakce je vždy úměrně protikladná akci. Tato rovnice je nebo by měla být simultánní v intelektuálním světě, kde neexistuje žádné velké zpoždění, které uplyne mezi dvěma souvisejícími jevy; formulace jakékoliv idey stvořuje téměř ve stejnou chvíli její protiklad. Kontradikce nějakého tvrzení je skryta uvnitř něho. Je to nutné, aby se udržela rovnováha universa. Tato teorie byla vysvětlena v pojednání o Atu I, u Kejklíře, ale je třeba ji nyní zase zdůraznit ve snaze vyložit tuto kartu.

Nejdůležitější je to, že tato karta symbolizuje stvoření světa. Hierarchové třímají toto tajemství jako tajemství transcendentního významu. Následkem toho zasvěcenci, kteří tarot vytvořili, a ten pak byl během Osiridova aeonu používán, vyměnili onu původní kartu, popsanou výše uvedenou citací z knihy »*Vize a Hlas*«. Záleželo jim na tom, aby stvořili své vlastní nové universum; byli otci Vědy. Jejich metody práce, shrnuté pod generický pojem »*alchymie*«, nebyly nikdy zveřejněny. Zajímavou skutečností je, že celý vývoj moderní vědy v posledních padesáti letech skýtá inteligentním a poučeným lidem příležitost uvědomit si, že základním trendem vědy je navrátit se k alchymickým cílům a (*mutatis mutandis*) metodám. Utajení, zachovávané alchymisty, bylo nezbytné vzhledem k pronásledování mocnou církví. Bojovali mezi sebou krutě a drsně jako bigoti, všichni měli stejný zájem na tom, jak zničit vědu, která byla teprve v plenkách, a která, jak instinktivně rozpoznali, by mohla skoncovat s nevědomostí a vírou, na níž závisela jejich moc a bohatství.

Předmětem, o němž tato karta pojednává, je *analýza*, následovaná *syntézou*. První otázkou, kterou si věda klade, je tato: »Z čeho se věci skládají?« Když byla zodpovězena, objevila se další otázka: »Jak je lze pro náš užitek znovu spojovat?« Takto lze v kostce shrnout celou metodu tarotu.

Zakuklená postava, která se nachází ve středu karty, je obdobou Poustevníka, jenž se dále vysvětluje v Atu IX. On sám je formou boha Merkura, která se popisuje v Atu I; je pevně zahalen, jako by se tím naznačovalo, že nejzazší důvod věcí leží v království mimo rozum a to, co je projeveno. (Jak jsme již vysvětlili dříve, mohou zásadně existovat pouze dva procesy – analýza a syntéza.) Stojí tu ve *znamení vcházejícího*, jako by činil viditelnými mysteriózní síly stvoření. Okolo rukou má svitek pergamenu, jímž se naznačuje Slovo, a to se podobá jeho podstatě a poselství. Avšak *znamení vcházejícího* je také *znaméním požehnání a zasvěcení*; jeho úkolem na této kartě je tedy *celebrace hermetické svatby*. Za ním jsou postavy Evy, Lility a Kupida. Tato symbolika sem byla začleněna proto, aby do určité míry zachovala původní podobu této karty, a aby naznačila její původ, její dědičství, a její spojitost s minulostí. Na toulec Kupidův je vepsáno slovo Thelema, které je Slovem Zákona. (Viz *Liber AL*, kap.I, 39. verš.) Hroty jeho šípů jsou *kvanta Vůle*. Naznačuje se tím tedy, že tato základní formule magické práce, analýza a syntéza, přetrvává napříč aeony.

Nyní můžeme uvažovat o samotné hermetické svatbě.

Tato část karty je zjednodušenou podobou »*Chymické svatby Christiana Rosenkreutze*«, mistrovského díla, jež je příliš rozsáhlé a obsažné, než aby ho zde bylo možno smysluplně citovat. Ale základem této analýzy je neustálé střídání se protikladných idejí. Je to piktograf duality. Královskými osobami, o nichž se tu mluví, jsou *černý* neb *maorský král* se zlatou korunou, a *bílá královna* se stříbrnou korunou. On je doprovázen *červeným lvem*, ona *bílým orlem*. Jsou to symboly mužského a ženského principu v přírodě; můžeme je tedy považovat za rovnocenné, i když tu vystupují v různých stádiích projevu. Slunce a Luna, Oheň a Voda, Vzduch a Země. V chemii se s nimi setkáváme jako s kyselinou a zásadou, nebo (jdeme-li ještě hlouběji) jako s kovy a nekovy, a bereme-li tato slova v nejširším filosofickém významu, můžeme sem zahrnout i vodík na jedné straně, a kyslík na straně druhé. Z tohoto pohledu představuje zakuklená postava proteovský prvek uhlík, původce veškerého organického života.

Symbolika mužství a ženství se ještě dále přenáší do zbraní *krále* a *královny*; on třímá *posvátné kopí*, ona *Svatý Grál*; volné ruce mají spojené, čímž dávají najevo souhlas se *svatbou*. Jejich oruží podepírají dvojčata, jejichž místa se zaměnily; neboť bílé dítě nejenže dlaní podepírá *pohár*, ale v pravé ruce nese *růže*, zatímco černé dítě, které se přidružuje otcova *kopí*, třímá také *kyj* jakožto ekvivalentní symbol. Na spodku tohoto celku se

nachází plod této *svatby* v primitivní a pantomorfní podobě; je to *okřídlené orfické vejce*. Toto vejce představuje esenci veškerého života, který se kryje s touto formulí mužství a ženství. Přenáší se na symboliku *hadů*, jimiž je královské roucho vyzdobeno, a *včel*, které krásí plášť *královny*. Vejce je šedivé, mísí se v něm bílá a černá; naznačuje se takto spolupůsobení tří Nebeských ze Stromu Života. *Had* má purpurovou barvu, je to Merkur ve škále Královny. Je to vliv onoho Boha, který se projevuje v přírodě, kdežto křídla jsou tingována tmavě červenou barvou, která náleží (ve škále Krále) Bině, veliké Matce. V tomto symbolu se tedy skrývá úplný piktograf rovnováhy nutné k tomu, aby se započalo s Velikým Dílem. Avšak co se týče posledního mystéria, to zde zůstává neodhaleno. Dokonalost je úmysl nechat vzniknout život, ale povaha tohoto života je skryta. Je schopen přijmout každou formu; ale jakou? Ta závisí na vlivech spojených s těhotenstvím.

Vznášející se postava situaci poněkud komplikuje. Tradiční výklad o ní říká, že je to Kupid, ačkoliv není napoprvé jasné, co má společného s Blíženci. Ani další úvahy o této věci nepřispějí k vyjasnění umístění cesty na Stromu Života, neboť Blíženci se nacházejí na cestě od Biny k Tiferetu. Proto se tu v případě Kupida objevuje otazník. Římští bohové představují obvykle hmotnější aspekt řeckých bohů, z nichž jsou odvozeni; v tomto případě od Eróta. Erós je synem Afrodité, a tradice se různí v tom, zda byl jeho otcem Arés, Zeus nebo Hermés – totiž Mars, Jupiter nebo Merkur. To, že se na této kartě objevuje, napovídá, že jeho pravým otcem je Hermés; a toto stanovisko se potvrzuje faktem, že není vůbec snadné jej odlišit od Merkura v dětském věku, neboť co mají oba dva společného, je rozpustilost, nezodpovědnost a zalíbení v lumpárnách. Na tomto obrázku se však objevují zvláštní rysy. Ve zlatém toulci si nese luk a šípy. (Někdy je zpodobňován s pochodní.) Má zlatá křídla a zavázané oči. Odtud se může zdát, že zastupuje inteligentní (a ve stejné chvíli i nevědomou) vůli duše sjednotit se se vším možným, což bylo vysvětleno již povšechnou formulací co se týče muk osamělosti.

Kupidovi se v alchymických obrazech nepřiděluje žádný zvláštní význam. Navíc je v určitém slova smyslu zdrojem veškeré aktivity; je to libido vyjadřovat *nulu* jako *dva*. Z jiného úhlu může být považován za intelektuální aspekt vlivu Biny na Tiferet, neboť (podle jakési tradice) zní titul této karty »*děti Hlasu, orákulum všemocných bohů*«. Podle tohoto názoru je symbolem inspirace sestupující na zakuklenou postavu, kterou je v tomto případě věštec, dohlížející na konjunkci *krále* a *královny*. Jeho šíp zřejmě spíše symbolizuje spirituální inteligenci, která je pro alchymické operace nezbytnější, než pouhá touha způsobit je. Na druhé straně je vlastně šíp symbolem směru, a slovo »*Thelema*«, napsané na toulci řeckými písmeny, je zde proto namístě. Je ovšem třeba si rovněž povšimnout, že protilehlá karta, Sagittarius, se nazývá *Nositel šípu* nebo *Lučištník*, ačkoliv se tato postava na Atu XIV v žádné podobě neobjevuje. Obě tyto karty se natolik doplňují, že je nelze studovat odděleně, má-li se dosáhnout vyčerpávající interpretace.

VII. VÁLEČNÝ VŮZ

Atu VII se vztahuje k zodiakálnímu znamení Raka, k znamení, do něhož Slunce vstupuje při letním slunovratu⁶⁵.

Rak je základním znamením elementu Vody⁶⁶, a symbolizuje první prudký nápor tohoto elementu. Rak tu také zastupuje onu cestu, která vede od veliké Matky Biny ke Gebuře, a je proto vlivem Nebeských, který přichází seshora přes *závoj vody* (která je *krví*), spojuje se s energií člověka, a tak ho inspiruje. Je tu analogie související s Hierofantem, který na protilehlé straně Stromu Života bere s sebou dolů z Chokmy oheň. (Viz obrázek.)

Provedení této karty bylo výrazně ovlivněno trumfem, který nám předkládá Eliphas Lévi.

Baldachýn nad válečným vozem tvoří modré noční nebe Biny. Jako pilíře jsou zde čtyři pilíře universa, pocházející ze systému tetragrammatonu. Šarlatová kola znamenají původní energii Gebury, která způsobuje otáčivý pohyb.

Tento válečný vůz je tažen čtyřmi sfingami, které se skládají ze čtyř cherubinů: Býka, Lva, Orla a Člověka. U každé sfingy jsou tyto elementy vzájemně prostřídány; celek tedy představuje šestnáct subelementů.

Vozataj válečného vozu je oděn do brnění jantarové barvy, která je pro toto znamení příznačná. Na válečném voze spíše sedí jako na trůnu, než že by ho řídil, neboť celá metoda cesty vpřed byla dokonale uvážena. Jediným jeho úkolem je nést Svatý Grál.

Na brnění má deset hvězd Ašiahu, dědictví po matce v podobě nebeské rosy.

⁶⁵ Všimněme si, že Chet 8 – Jod 10 – Tau 400 má hodnotu 418. Je to jeden z nejdůležitějších číselných klíčů v Liber AL. Je to číslo Slova Aeonu, ABRAHADABRA, šifra Velikého Díla. (Viz Aleister Crowley: »*The Equinox of the Gods*«, str. 138. A také »*The Temple of Solomon the King*«.) O tomto slovu by se mohl a měl napsat celý svazek.

⁶⁶ Odtud den sv. Jana Křtitele a různé ceremonie spjaté s vodou.

Jako ozdobu má na přilbě raka, jak to také má být vzhledem k příslušnému znamení. Hledí přilby je sklopené, neboť žádný člověk mu nemůže pohlédnout do tváře, aniž by nezemřel. Ze stejného důvodu má zakryté i ostatní části těla.

Rak je domem Luny; existují tedy jisté souvislosti mezi touto kartou a Velekněžkou. Ovšem také Jupiter je v Raku povýšen, a tady se nám vybavuje karta nazvaná Štěšena (Atu X) a připisovaná Jupiteru.

Ústředním a nejdůležitějším rysem této karty je její střed – Svatý Grál. Je z ryzího ametystu, v barvě Jupitera, obrysem však připomíná úplněk měsíce a Veliké Moře Biny.

Uprostřed se třpytí krev; lze z toho vyvodit, že duchovní život byl probuzen; je to světlo v temnotách. Kromě toho se zdroj těchto paprsků otáčí, a zdůrazňuje tak v tomto symbolu jupiterský prvek.

VIII. VYROVNÁNÍ

Tato karta měla v původním balíčku název Spravedlnost. Toto slovo nemá než jen lidský, a tudíž čistě relativní význam; nedá se o ní uvažovat jako o jedné ze základních přírodních skutečností. Příroda není spravedlivá, ať už ve smyslu teologickém nebo etickém; příroda je exaktní.

Tuto kartu reprezentuje znamení Vah ovládané Venuší; Saturn je v něm povýšen. Symbolizuje se tím rovnováha všech věcí. Ve formuli tetragrammatonu je to konečně vyrovnaní, kdy dcera, vysobožená svojí svatbou se Synem, je tímto dosazena na trůn matky; a tak nakonec »probouzí Starého dnů, Otce veškerenstva«.

Vůbec největší symboliku lze vidět v tom, že tato karta, ačkoliv jde nad rámec všech planetárních a zodiakálních úvah, je ženským doplňkem Blázna, neboť písmena Alef Lamed tvoří tajný klíč *Knihy Zákona*, a ta je základem kompletního kabbalistického systému s daleko větší hloubkou a grandiózností, než je kterýkoliv jiný. Detaily tohoto systému zatím odhaleny nebyly. Nicméně se považuje za správné, aby se poukázalo na jeho existenci tak, že se porovná provedení těchto dvou karet. Tedy nejen proto, že Váhy jsou znamením Venuše, ale také proto, že tato žena je Bláznovou družkou, se bohyně předvádí v taneční póze, což má by nárazka na spojitost s harlekýnem.

Postava představuje mladou a štíhlou ženu, která stojí přesně na špičkách. Je korunována pštrosími péry Maaty, egyptské bohyně Spravedlnosti, a kolem čela se jí vine had Uraeus, Pán života a smrti. Na obličejí má masku, a z výrazu tváře jí čteme tajné vnitřní uspokojení plynoucí z toho, že v universu má moc nad každým prvkem nerovnováhy. Tuto podmínku symbolizuje *magický meč*, který drží oběma rukama, a váhy nebo koule, jimiž potězkává universum; každý Alfa-Začátek je přesně vyvážen Omega-Koncem. Jsou to *soudy* a *rozsudky* Posledního soudu; především *rozsudky* jsou symbolem tajného běhu soudu, kterým se každá obvyklá zkušenost absorbuje, transmutuje, a nakonec účinkem operace *meče* dále projevuje. To vše se děje uvnitř diamantu, který tvoří postava zakrývající *Vesica Piscis*⁶⁷, jehož prostřednictvím se tato přesublimovaná a upravená zkušenost dostává ke své příští manifestaci.

Ona samotná balancuje před trůnem, který se skládá z koulí a pyramid (celkem čtyř, naznačujících *zákon a omezení*), které udržují stejnou nestrannost, jakou sama představuje, i když na zcela neosobní úrovni: v onom rámci, kde se všechny operace odehrávají. V rohu při okraji karty se objevují do rovnováhy uvedené světlé a temné koule, a paprsky, rovněž v této rovnováze neustále udržované, které z těchto koulí vycházejí, tvoří stěnu, souhru všech těch sil, které použije k tomu, aby celý případ shrnula a vynesla rozsudek.

Je třeba se zabývat touto filosofií důkladněji; tento triumf představuje *Ženu, již bylo učiněno zadost*. Rovnováha stojí stranou všech osobních předpokladů; ve Francii by proto měl titul spíše znít *Justesse*⁶⁸. V tomto smyslu je příroda úzkostlivě spravedlivá. Není možné nechat upadnout špendlík, aniž by se nevyvolala odpovídající reakce u každé Hvězdy. Akce porušila rovnováhu universa.

Tato žena-bohyně je Harlekýnem; je družkou Blázna a jeho naplněním. Je onou ultimativní iluzí, kterou je manifestace; představuje tanec, pestrost, mnohobarevnost a mnohoslibnost samotného *života*. Neustále krouží ve fantasmagorickém divadle *prostoru* a *času*, všechny možnosti poskytují požitek a je třeba je zakusit: všechny věci jsou skutečné, duše je povrch, a to právě proto, že se tímto *vyrovnaním* ihned kompenzují. Vše je harmonie a krása; všechno je Pravda: protože všechny věci jsou si navzájem protiváhou a neutralizují se.

Tato žena je bohyně Maat; nemes⁶⁹ je ozdoben pštrosími péry Dvojité Pravdy.

Na této koruně, tak jemné, že i nejslabší dech myšlenky jí pohne, jsou zavěšeny řetězem *příčin* Váhy, na nichž je Alfa-Začátek udržován v dokonalé rovnováze s Omega-Koncem. Mískami této váhy jsou *Dva svědkové*,

⁶⁷ Rybí měchýř, a také mandorla. – San.

⁶⁸ Přesnost. - San.

⁶⁹ Slavnostní šátek egyptských faraonů. – San.

kteří mají potvrdit každé slovo. Je tedy třeba ji chápat jako sílu, která hodnotí každý čin a vyžaduje přesnou a odpovídající satisfakci.

Víc než to, tato žena představuje úplnou formuli dyády; slovo AL je titulem *Knihy Zákona*, jejímž číslem jest 31, nejtajnější z číselných klíčů této Knihy. Zosobňuje *manifestaci*, která musí být stále vyvažována rovnovahou protikladů.

Je obestřena rouškou tajemství; tím nejmysterióznějším, protože nejprůhlednějším; je sfingou bez tajemství, neboť je to čistě věc výpočtu. V orientální filosofii je to karma.

Její atributy toto tvrzení podporují. Venuše vládne znamení Vah, a tak zjevuje formuli: »Láska je zákon, láska pod vůlí«. Saturn však představuje především element *času*, bez něhož nemůže k vyrovnání dojít, poněvadž všechny činy se odehrávají v čase, a tedy sám čas je pouhou podmínkou jevovosti; všechny jevy pozbývají platnosti, neboť jsou nevyvážené.

Žena, již bylo učiněno zadost Z pláště jí s bujarou nevázaností splývají taneční křídla, a z rukávců má vysunuty ruce; těmi drží jílec mágova falického meče. Čepel svírá mezi stehny.

Znovu je to hieroglyf věty: »Láska je zákon, láska pod vůlí«. Každá forma energie musí mít směr, musí být použita integrovaně, aby svým osudem došla úplného zadostiučinění.

IX. POUSTEVNÍK

Tato karta se připisuje písmenu Jod, které znamená »ruka«. Proto se ve středu obrázku objevuje ruka, která je pracovním prostředkem nebo nástrojem par excellence. Písmeno Jod je základem všech dalších písmen hebrejské abecedy, jež jsou pouze v různých obměnách jeho kombinacemi.

Písmeno Jod je prvním písmenem jména tetragrammatonu, a symbolizuje Otce, který je Moudrostí; je nejvyšší podobou Merkura, je to Logos, Stvořitel všech světů. Proto je tedy ve fyzickém životě jeho představitelem spermatozoid; a je to také důvod, proč se tato karta nazývá Poustevník.

Postava samotného eremita připomíná obrysem písmeno Jod, a barva jeho pláště je barvou Biny, v které tkví jako plod v těle matky.

V ruce drží *lampu*, v jejímž středu je *slunce*, zobrazené v podobě *pečeti* velkého Krále Ohně (Jod je tajný Oheň). Zdá se, že je zamyšlen nad orfickým vejcem (zelené barvy) – a v určitém smyslu se mu i klaní, poněvadž se významově kryje s universem, zatímco had, který jej ovívá, je mnohobarevný, a má tak naznačit duhové zbarvení Rtuti. Protože je nejen stvořitelkou, ale i fluidickou esencí Světla, které je životem universa.

Nejvrcholnější symbolikou této karty je tedy *plodnost* v nejexaltovanějším smyslu, což se odráží i v tom, že se atribut této karty připisuje znamení Panny, které je jiným aspektem téže vlastnosti. Panna jako znamení patří k zemskému živlu, a vztahuje se především k obilí, proto je v pozadí této karty lán pšenice.

Panna představuje nejnižší, nejpříjemnější a nejženštější podobu země, a tvoří krustu nad Hádem. Navíc Panna není Merkurem jen ovládána, ale Merkur je v ní i povýšen. Srovnajte Desítku Disků a obecnou nauku o tom, že vyvrcholení *sestupu do hmoty* je signálem pro opětovné sjednocení s Duchem. Je to formule Princezny, způsob naplnění Velikého Díla.

Tato karta připomíná legendu o Persefoné, a v ní se nachází dogma. Uvnitř Merkura je skryto světlo, které všechny části universa proniká stejnoměrně; jedním z jeho titulů je Psýchopompós, průvodce duší v podsvětí. Tyto symboly naznačuje jeho *hadí berla*, která vlastně vyrůstá z Abyssu, a je to spermatozoid, který postupuje jako otrava, a projevuje se jako plod. Následuje ho Kerberos, trojhlavý pes hlídající vchod do podsvětí, kterého si ochočil. Tento triumf vyjevuje celé mystérium života v jeho nejtajnějších dílech. Jod = Falus = Spermatozoid = Ruka = Logos = Panna. Je zde dokonalá *identita* – ne pouze *rovnocennost* – *extrémů*, *zjevení* i *metody*.

X. ŠTĚSTĚNA

Tato karta je připisována planetě Jupiter, která je v astrologii »Velkou Štěstěnou«. Koresponduje s písmenem Kaf⁷⁰, což znamená »dlaň ruky«, v jejichž čarách, podle jiné tradice, se dá číst osud toho, komu patří. Bylo by pošetilé považovat Jupiter za *dobrý osud*; představuje prvek štěstí. Nevypočitatelný faktor.

Karta tedy představuje universum v jeho aspektu neustálé změny stavu. Nahoře je nebeská klenba. Hvězdy mají zkrácené obrysy, a ačkoliv jsou udržovány v rovnováze, některé září a některé jsou temné. Vycházejí z nich blesky a jdou přes nebeskou klenbu; celou ji rozvířily a proměnily ve spoustu modrofialových

⁷⁰ Kaf-20 + Pe-80 = 100, Qof, Ryby. Iničiály K F se pojí se slovy κτεας a φαλλος.

oblaků. Uprostřed toho všeho visí kolo s deseti špicemi, v souladu s počtem sefirot, a je to také kolo sféry Malkutu, které naznačuje vládu hmotných záležitostí.

Na tomto kole vidíme tři figury; je to Sfinga s mečem, Hermanubis a Týfón; jsou v nich zastoupeny tři formy energie, které ovládají běh jevů.

Povaha těchto kvalit vyžaduje pečlivý popis. V hindském systému existují tři guny – *sattva*, *radžas* a *tamas*. Slovo »guna« je nepřeložitelné. Není to ani element, ani kvalita, ani forma energie, ani fáze nebo potenciál; všechny tyto ideje jsou v něm obsaženy. Všechny kvality, které mohou být přídomek něčeho, mohou být přiřčeny k jedné nebo více gunám: *tamas* je temnota, setrvačnost, lenivost, nevědomost, smrt a další podobné pojmy; *radžas* je energie, vzrušení, oheň, zář, nepokoj; *sattva* je klidem mysli, inteligencí, jasností a rovnováhou. Vztahují se ke třem hinduistickým kastám.

Jeden z nejvýznamnějších aforismů hinduistické filosofie zní: »*guny obíhají*«. A znamená to, že ve shodě s naukou o neustálé změně nemůže v žádné fázi nic zůstat stát, kde jedna z těchto gun převažuje; ať už je tato záležitost jakkoliv nejasná a zahalená, nastane chvíle, kdy se to začne vyjasňovat. Na konci je odměnou za toto úsilí stav jasné vyrovnanosti, která však bohužel nakonec směřuje k pádu do původní setrvačnosti.

Guny v evropské filosofii představují tři kvality: Síru, Rtuť a Sůl, a ty již byly zobrazeny na Atu I, III a IV. Na této kartě je však atribut poněkud odlišný. Sfínx se skládá ze čtyř cherubů, které vidíme na Atu V – býka, lva, orla a člověka. Korespondují navíc se čtyřmi magickými vlastnostmi: *vědět*, *chtít*, *odvázat se* a *mlčet*⁷¹. Tato sfínga představuje element Síry a krátkodobě vystupuje na vrchol kola. Je ozbrojena krátkým mečem římského vzoru a drží ho lvími tlapami.

Po levé straně kola šplhá nahoru Hermanubis, který tu zastupuje alchymickou Rtuť. Je bohem několika tváří, ale převažuje v něm opičí prvek.

Na pravé straně je Týfón, který se sám vrhá dolů a symbolizuje element Soli. Tyto postavy jsou navíc do značné míry komplikované, neboť Týfón byl příšerou primitivního světa, personifikovanou destruktivní silou a běsněním vulkánů a tajfunů. V legendě se praví, že se pokusil získat absolutní moc jak nad bohy, tak i lidmi; Zeus ho ale rozmetal hromem. Říká se o něm, že je otcem bouřek, horkých a zhoubných větrů, a také Harpyjí. Jenže tahle karta, podobně jako Atu XVI, se dá také interpretovat jako *dosazení vrcholného sjednocení a rozkoše*. Blesky, které přinášejí zkázu, jsou rovněž životodárné; a toto kolo se dá považovat i za oko Šivovo, jehož otevření má za následek anihilaci universa; nebo na něj lze nahlížet jako na kolo Jaganathova vozu, jehož oddaní stoupenci dosahují dokonalosti ve chvíli, kdy je rozdrťí.

Popis této karty a výklad jistých skrytých významů, o nichž se zmiňuje kniha *Vize a Hlas*, se nachází v »Dodatku«.

XI. CHTÍČ

Tento trumf měl dříve název Síla. Znamená však daleko víc než sílu v obyčejném smyslu tohoto slova. Formální rozbor ukáže, že Cesta, která s touto kartou koresponduje, není Silou Gebury, ale je to vliv, který uplatňuje Chesed na Geburu, je to cesta, která je na Stromu Života vyvážena jak vertikálně, tak i horizontálně (viz obrázek). Bylo by proto lepší, aby se uvažovalo o změně tohoto tradičního názvu. Chtíč vyvolává nejen představu síly, ale i radosti ze síly, která je uplatňována. Je to vitalita, a nadšení z vitality.

»Vyjděte, ó děti, pod hvězdy, & užijte si plnosti své lásky!

Já jsem nad vámi i ve vás. Má extáze je ve vaší. Mojí radostí je vidět vaši radost«⁷².

»Krásní a velicí, skákající smíchem i ti v mdlobách rozkoše, silní a ohniví, ti patří k nám«⁷³.

»Já jsem Had, který dává Poznání & Radost a jasnou svatozář, a nechává srdce mužů bouřit opilostí. Chcete-li mne uctívat, vezměte víno a zvláštní opojné látky, o nichž povím svému prorokovi, & opijte se jimi! Nebudou vám vůbec škodit. Je to lež, tato pošetilost proti sobě samotnému. Odhalení nevinnosti je lež. Buď silný, ó člověče! chtivý všech věcí smyslů a rozkoše: neměj obav, že by tě kterýkoliv Bůh kvůli tomu zapřel«⁷⁴.

⁷¹ Jsou to čtyři elementy, spojené do pátého, a tím je Duch; tvoří pentagram a magická moc, která mu odpovídá, jest *Ire*, tj. kráčet. Schopnost »kráčet« (angl. »to go«) je odznakem božství (angl. »Godhead«), jak se vysvětluje v odkazu na řemínek sandálu nebo ankh, *crux ansata*, který je naopak podobný astrologickému symbolu Venuše, zahrnujícímu 10 sefirot. (Viz obrázek.)

⁷² *AL*, I:12-13.

⁷³ *AL*, II:20.

⁷⁴ *AL*, II:22.

»Hle! toto jsou hluboká mystéria; neboť ti jsou rovněž mí přátelé, kdož jsou poustevníci. Nemysli si teď, že je najdeš v lesích nebo v horách; ale na ložích z purpuru, jak jsou laskáni nádhernými ženskými bestii mohutných údů s ohněm a leskem v očích, a záplavou zářících vlasů kol nich; tam je naleznete. Uvidíte je vládnout, v čele vítězných vojsk, vůbec v radosti; a bude v nich radost miliónkrát větší než tahle. Vyvarujte se jakéhokoliv násilí, Krále proti Králi! Milujte jeden druhého žhoucím srdcem; podlé muže niče v litém chťiči své pýchy, v den svého hněvu«⁷⁵.

»Máš před svýma očima, ó proroku, světlo nechtěné, nejžádanější. Jsem povýšen ve tvém srdci; a polibky hvězd zaplavují tvé tělo. Jsi vyčerpán z rozkošného naplnění inspirací; vydechnutí je sladší než smrt, prudší a radostnější než lichotka samotného Pekla«⁷⁶.

Tento trumf je v zodiaku přidělen znamení Lva. Je to ohnivý cherub, a je ovládán Sluncem. Je nejsilnějším z dvanácti zodiakálních karet, a představuje tu nejkritičtější ze všech operací magie a alchymie. Symbolizuje akt původní svatby tak, jak se objevuje v přírodě, a je tak v protikladu k mnohem umělejší formě, kterou zobrazuje Atu VI; na této kartě není učiněn žádný pokus řídit běh operace.

Hlavní předmět karty odkazuje na nejstarší sbírky legend nebo bajek. Je nutné se trochu ponořit do magické nauky o poslušnosti aeonů, která se pojí s procesím zodiaku. Takže poslední, Osiridův aeon, se vztahoval ke Skopci a Vahám, jemu předcházející Isidin aeon byl spojován zejména se znamením Ryb a Panny, zatímco současný aeon Hóra je spojován s Vodnářem a Lvem. Ústředním mystériem minulého aeonu bylo mystérium *vtělení*; všechny legendy o bohočlověku se zakládaly na nějakém symbolickém příběhu tohoto druhu. Podstatou všech takových příběhů bylo popření lidské paternity u hrdiny nebo bohočlověka. Ve většině případů se o otci tvrdí, že je bohem v nějaké zvláštní zvířecí podobě, a vyvolené zvíře je ve shodě s vlastnostmi, které chtěli původci kultu vidět v dítěti reprodukované.

Proto byli Romulus a Remus dvojčata, která porodila panna oplodněná bohem Martem, a byla odkojena vlčicí. Na tom se zakládala celá magická formule Říma.

V tomto eseji jsme se již zmínili o legendách o Hermovi a Dionýsovi.

Otec Gautama Buddha byl prý slon s šesti kly, který se jeho matce zjevil ve snu.

Je tu také legenda o Svatém Duchu v podobě holubice, která obtěžkala Pannu Marii. Existuje zde souvislost s holubicí Noemovy archy, která přináší radostnou zvěst o spáse světa před potopou. (Obyvatele archy je třeba chápat jako foetus, vody pak jako plodovou vodu.)

Podobné bajky lze najít v každém náboženství Osiridova aeonu; je to typická formule *Umírajícího boha*.

Na této kartě se proto objevuje legenda o ženě a lvu, či spíše o lvu-hadu. (Karta se vztahuje k písmenu Tet, které znamená had.) Věšci v raných dobách Osiridova aeonu předvíдали manifestaci aeonu, ve kterém my nyní žijeme, a dívali se na něj s velkým děsem a obavami, protože nechápali, co to precese aeonů je, a pohlíželi na každou změnu jako na katastrofu. Toto je pravá interpretace a důvod ke slovním výpadům proti Bestii a Šarlatové ženě v Apokalypse (Zj.13; 17; 18); avšak na Stromu Života cesta Gimel, Luny, sestupuje z nejvyššího bodu a křížuje cestu Tet, Lva, domu Slunce; proto můžeme Ženu na této kartě považovat za podobu Luny, velmi silně ozářené Sluncem a s ním intimně spojené takovým způsobem, aby zplodila a vtělením do lidské podoby přivedla jediného nebo mnohé představitele Pána Aeonu.

Jede s rozkročenýma nohama na Bestii; v levé ruce drží otěže, představující vášeň, kterou sjednocuje. V pravé ruce třímá vznešeně ve výši pohár, Svatý Grál, ozářený plameny lásky a smrti. V tomto poháru jsou smíšeny elementy svátosti Aeonu. *Kniha Lží* věnuje tomuto symbolu jednu kapitolu.

KVĚT WARATAHU

Sedm je závoju tanečnice v harému ONOHO.

Sedm je jmen, a sedm je lamp vedle Jejího lože.

Sedm eunuchů Ji stráží s tasenými meči; žádný muž se k Ní nesmí přiblížit.

Do Jejího vinného kalichu stéká v sedmi proudech krev Sedmi Duchů Božích.

Sedm hlav má BESTIE, kterou si Ona osedlala.

Hlavu Anděla: hlavu Světce: hlavu Básníka: hlavu Cizoložnice: hlavu Hrdiny: hlavu Satyra: a hlavu Lva-Hada.

⁷⁵ AL, II:24.

⁷⁶ AL, II:61-63.

Sedm písmen má Její nejsvětější jméno; a tím je

Je to Pečeť na Prstenu, který ONO nosí na Ukazováčku;
a je to Pečeť, která leží na Hrobech těch, jež Ona zabila.

V tom je Moudrost. Ať ten, který došel Moudrosti, spočítá Číslo Naší Paní; neboť je to Číslo Ženy; a Její Číslo je Sto a Padesát a Šest.

Další popis je ve *Vizi a Hlasu*. (Viz Dodatek.)

V této kartě se ukrývá jakási božská opilost nebo extáze. Žena vypadá trochu víc než opilá, a trochu víc než šílená; a také lev je rozohněn chťičem. Naznačuje se tím, že onen druh energie, který se tu popisuje, je primitivního, stvořitelského řádu; je úplně nezávislý na rozumové kritice. Karta zobrazuje vůli Aeonu. V pozadí jsou bledé podoby svatých, k nimž tento obraz míří, protože celý jejich život byl vstřebán Svatým Grálem.

»Nyní budete vědět, že vyvolený kněz & apoštol nekonečného prostoru je princ-kněz Bestie; a v jeho ženě, zvané Šarlatová Žena, je všechna moc mu dána. Budou shromažďovat mé děti do svého zástupu; budou vnášet slávu hvězd do srdcí lidí.

Proto on je vždy slunce a ona luna. Avšak pro něj je okřídleným tajným ohněm a pro ni klenoucím se hvězdným světlem⁷⁷.

Tato svátost je fyzikálně-magickou formulí, jejímž prostřednictvím se dosahuje zasvěcení; je nutná pro dokonání Velikého Díla. V alchymii je to proces destilace, řízený vnitřním fermentem a vlivem Slunce a Luny.

Za postavou Bestie a jeho Nevěsty je deset světélkujících kruhů, z jejichž středů vybijají paprsky; jsou to latentní a ještě neuspořádané sefiry, neboť každý nový Aeon vyžaduje nový systém klasifikace universa.

V horní části karty vidíme emblém nového světla s deseti rohy Bestie, což jsou hadi, vysílání na všechny strany, aby zničili a znovu-stvořili svět.

Další aspekty této karty lze odkrýt podrobnějším studiem *Liber XV (Magie)*⁷⁸, str.345 a násl.).

XII. VISELEC

Tato karta, připisovaná písmenu Mem, představuje element Vody. Možná by bylo lepší říci, že v soustavě zasvěcení symbolizuje spirituální funkci vody; je to křest, který je také smrtí. V Osiridově aeonu tato karta znamenala nejvyšší formuli adeptství; proto má figura utopeného nebo oběšeného muže svůj vlastní zvláštní význam. Nohy jsou zkríženy tak, že pravá noha tvoří pravý úhel s levou nohou, a ruce jsou rozpaženy v úhlu 60° tak, že tvoří rovnostranný trojúhelník; vzniká tak symbol trojúhelníku, kterému vévodí Kříž, a ten tu zastupuje sestoupení světla do temnot, jež má vykoupit. Proto jsou na konci údů a u hlavy zelené disky – zelená, barva Venuše, naznačuje Milosrdenství. Vzduch nad povrchem vody je tedy také zelený, prozářený paprsky bílého světla z Keteru. Celá postava visí na ankh, který je jen jiným způsobem zobrazená formule Růže a Kříže, zatímco kolem levého chodidla se jí ovíjí had, stvořitel i ničitel, který řídí každou změnu. (Uvidíme to na následující kartě.)

Je pozoruhodné, jak viditelně houstnou temnoty a nabývají na kompaktnosti úměrně k tomu, jak se manifestuje samotný element vykoupení; avšak zelená barva je barvou Venuše, barvou naděje, která spočívá v lásce. Závisí to na formulaci Růže a Kříže, na rozplynutí jáství v Milovaném⁷⁹, což je podmínkou vývoje. V této inferiorní temnotě smrti se začíná zvedat had nového života.

V předchozím Osiridově aeonu nebyl element Vzduchu, který je podstatou přítomného aeonu, nepřátelský ani pro Vodu, ani pro Oheň; znamením této doby byl kompromis. Avšak nyní, za vlády Ohnivého

⁷⁷ AL, I:15-16.

⁷⁸ Aleister Crowley: »*Magick in Theory and Practice*«.

⁷⁹ Viz Aleister Crowley: »*Book 4*«. – San.

pána aeonu, je vodní element – dokud se voda nachází pod Abyssem – vyloženě nepřátelský, pokud tato opozice není onou správnou opozicí, jaká se předpokládá při svatbě. Avšak jediná otázka na této kartě se týká »spásy« skrytého elementu, a vše je tedy naopak. Tato představa o svátosti je, v konečném úsudku, představou mylnou.

»Sesílám na zem nepředstavitelné radosti: jistotu, nikoliv víru, o smrti, zatímco jste živi; nevýslovný mír, klid, extázi; aniž cokoliv požadují jako oběť«⁸⁰.
»Každý muž a každá žena je hvězda«⁸¹.

Celá idea svátosti v sobě ukrývá mylnou představu o její podstatě, a texty *Knihy Zákona* na to mají odpovědět.

Jenže voda je elementem Iluze; a je třeba považovat tento symbol za špatné dědictví starého aeonu; užijeme-li analogie z anatomie, je to duchovní podoba slepého střeva.

Byla to voda, a *Obyvatelé Vody*, kteří zavraždili Osirida; a je to krokodýl, který ohrožuje Hoor-Pa-Kraata.

Tato karta je překrásná zvláštním, nezapomenutelným a morbidním způsobem. Je to karta Umírajícího boha; v tomto balíčku má jen význam Prázdného hrobu. Říká nám: »Pokud se kdy dělo něco tak strašného jako právě nyní, v *novém středověku*, který, jak se zdá, znovu hrozí, pak je tu možnost dát zase věci do pořádku«. Ale pokud se musí něco napravovat, svědčí to o tom, že je to velmi zlé. Mělo by být nejhlavnějším cílem moudrých zbavit lidstvo nestoudnosti sebezbožňování a pohrom cudnosti; víra musí být zabita jistotou, a cudnost extází.

V *Knize Zákona* je psáno: »Nelitujte padlé! Nikdy jsem je neznal. Já pro ně nejsem. Já neutěšuji: Nenávidím utěšovaného & toho, kdo utěšuje«⁸².

Vykoupení je špatné slovo; předpokládá dluh. A protože každá hvězda vlastní nekonečné bohatství, jediným správným způsobem, jak zacházet s ignoranty, je přivést je k poznání jejich hvězdného bohatství. Aby bylo možné to udělat, je nutné se chovat tak, jak se to musí dělat, když chceme vycházet se zvířaty a dětmi: zacházet s nimi s absolutním ohledem; a dokonce, v jistém smyslu, je i uctívat.

* * *

Poznámka k precеси aeonů. »Viselec« je myšlenkou Adeptů formule I.N.R.I. – I.A.O.; a v Isidině aeonu (Voda), který předcházel aeonu Osiridovu, to byl »Utonulý«. Dvě vztyčené šibenice, jak se objevují ve středověkých balíčcích, představovaly v partenogenetickém systému, kterým se vysvětloval a určoval charakter přírody, dno *moře* a kýl *archy*. V tomto aeonu se celý zrod, a to bez mužského zásahu, považoval za emanaci Matky nebo Hvězdné Bohyně, Nuit, a všechno umírání za návrat k Ní. To vysvětluje, proč se původně toto Atu připisovalo Vodě, a proč se také znělé M považovalo za návrat k *věčnému tichu*, jak je tomu ve slově AUM. Tato karta v sobě tedy má zvláštní posvátnost pro mystiky, a pozice figury je rituální pózou v praktice nazývané »spánek Šiloam«⁸³.

* * *

Alchymický význam této karty je tak vzdálen všem dogmatickým vývodům, že se zdá lepší zabývat se jím zcela odděleně. Její zvláštní vlastnosti nejsou vůbec závislé na nějaké nauce; je to zde záležitost čistě vědeckého významu. Student by měl zůstat opatrný při četbě XII. kapitoly *Magie*⁸⁴ ve vztahu k těmto poznámkám.

Atu symbolizuje oběť »naprosto nevinného chlapečka s vysokou inteligencí« – tato slova byla vybrána s největší pečlivostí. Význam pózy, kterou zaujímá, byl již popsán, i skutečnost, že je zavěšen na ankh, který je ekvivalentem Růžového Kříže; na některých předchozích kartách představuje šibenici *pylon*, nebo větev *stromu*, která obrysem připomíná písmeno Dalet (ד), což jest Venuše, Láska.

Na pozadí je nekonečná síť malých čtverců; jsou to *tabulky elementálů*, v nichž jsou obsažena jména a pečete sil přírody. Prostřednictvím jeho Díla je zplozeno Dítě, jak to znázorňuje *had*, který se probouzí dole pod ním, v *temnotách* Abyssu.

Sama o sobě je tato karta navíc základním piktografem Vody; Mem je jednou ze tří velikých *matek písmen*, s hodnotou 40, je to moc tetragrammatonu plně rozvinutá Malkutem, je to symbol universa za vlády

⁸⁰ AL, I:58.

⁸¹ AL, I:3.

⁸² AL, II:48.

⁸³ Viz Allan Bennett: »Poznámka ke Genesis«, pozn. č.11, str. 10. Vydalo nakladatelství HORUS, Brno 1990. – San.

⁸⁴ Aleister Crowley: »Magick in Theory and Practice«. – San.

Demiurgů. Kromě toho je Voda vlastně mateřským písmenem, neboť jak Šin, tak i Alef (druhé dvě matky) zastupují mužské ideje; v přírodě je Homo sapiens mořským savcem a svoji nitroděložní existenci proděláváme v plodové vodě.

Legenda o Noemovi, arše a potopě není ničím víc než hieratickým podáním životních skutečností. Je to tedy Voda, od níž Adepti očekávali prodloužení a pokračování života (v tom či onom smyslu), a možná i omládnutí.

Evangelické legendy, vyprávějící o velkých mystériích o *kopí* a *poháru* (a rovněž i ty, které pojednávají o bohu Iacchovi = Iao), jsou nadřazené *menším mystériím* (těm, v nichž vystupuje bůh Ion = Noe, a všichni bohové, jejichž jména začínají písmenem N), kde je bůh zabíjen *mečem*, takže jeho hlava může být předložena na *míse*, nebo na *talíři*, a říkají: »A setník⁸⁵ kopím probodl jeho bok; a tu vy šla ven voda a krev«. Toto Víno zachytil jeho *milovaný žák* a Panna-Matka do *poháru* či *kalichu*, a právě z tohoto důvodu poblíž Kříže nebo Stromu čekali; toto je Svátý Grál nebo Sangréal (Sangraal) z Monsalvatu, Hory Spásy. [Grál (gréal) vlastně znamená mísa: st.fr. *graal*, *greal*, *grasal*, je pravděpodobně odvozeno z pozdně latinského *gradale*, toto samotné slovo je zvrhlou formou slova *kráter*, mísa.] Tato Svátost je dovedena k vrcholu v zenitu Raka; viz Atu VII.

Pro studenta má zásadní význam, aby chodil stále kolem tohoto *kola* symbolismu, dokud se mu postavy nerozpustí jedna v druhé v opojném extatickém tanci; dokud nedosáhne toho, aby byl schopen se účastnit této Svátosti, a dokonat sám pro sebe – a pro celé lidstvo! – Veliké Dílo.

Ale ať si také pamatuje, že praktické tajemství přebývá, odloučeno od světa, ve všech těch větrech ošlehaných chodbách harmonie, ve skutečné přípravě Kamene Mudrců, Medicině Kovů a Elixíru Života!

XIII. SMRT

Tato karta se přisuzuje písmenu Nun, které znamená »ryba«; je to symbol života ve vodách; život pronikající vody. Vztahuje se k zodiakálnímu znamení Štíra, které je ovládáno Marsem, planetou s ohnivou energií v nejnižší podobě, která je nutná k tomu, aby udělila impuls. V alchymii tato karta vysvětluje ideu putrefakce, což je zvláštní výraz, jenž adepti alchymie používají pro řady chemických změn, které vytvářejí konečnou podobu života z původního latentního semene v orfickém vejci.

Toto znamení patří v zodiaku k jednomu ze dvou nejsilnějších, ale nemá onu prostotu a pronikavost, jakou má Lev. Je formálně rozděleno do tří částí: nejnižší symbolizuje štír, o němž si staří přírodovědci mysleli, že páše sebevraždu, zjistí-li, že je obklíčen ohněm, nebo že se nalézá v nějaké jiné beznadějně situaci. Představuje to putrefakci v nejnižším stupni. Stress plynoucí z okolí se stává nesnesitelným, a napadený element se dobrovolně podřizuje změně; proto se také draslík, který je vržen do vody, rozzhuvuje a ochotně přijímá hydroxylový radikál.

Druhý výklad tohoto znamení se odvíjí od hada, který je mimochodem jeho hlavním motivem⁸⁶. Had je posvátný, je to Pán života a smrti, a způsob jeho pohybu představuje rytmické vlnění oněch dvou fází života,

---

⁸⁵ Můžeme upozornit na zajímavou etymologii tohoto slova na pozadí sexuálně-magických praktik německého okultního řádu Fraternitas Saturni. Doporučujeme sledovat tuto filiaci: *Set*, *setník*, *sto*, *Saturn*, *Satan*. Jedním z nejvýznamnějších předchůdců Fraternitas Saturni, a určitě i ďábelsky nejmysterióznějším ze všech ponurých lóží byl *Svobodozednářský řád Zlaté centurie*, který byl v Mnichově založen pravděpodobně roku 1840 bohatými německými průmyslníky a dobře situovanými občany. Byl to otevřeně démonologický řád, který udržoval magický kontakt s tetradou démonů: Barzabelem (planetární démon Marsu), dále to byli Astaroth, Belial a Asmodeus. Služba těchto entit měla řádovým zsvěcencům přinést nevýslovnou osobní moc, vliv a bohatství. Řád v podstatě provozoval kult lidské oběti. Latinsky *centurium* znamená centurii, římskou vojenskou setninu. Počet zsvěcenců v lóži byl omezen na devětadevadesát – stým členem řádu bylo samotné démonium. Celý obřad se konal na svatojánskou noc; 23. června se členové lóže mohli sejít, a pokud v průběhu roku žádný bratr neumřel, mohla být vylosována »lůžová oběť«. Zsvěcenec vybraný pro tuto počtu pak vypil jed, aby tento posvátný akt dokončil. V případě, že odmítl, mohlo to být vykonáno i na dálku prostřednictvím strašlivého »*Tepafonu*«, což byl »stroj«, který, když se v duchu spojil s mágovou vůlí, mohl zabít každého bez ohledu na to, kde se právě nacházel. O tomto stroji se rovněž zmiňují řádové dokumenty Fraternitas Saturni a tento příšerný a zlověstný řád hraje ústřední roli v 'magické autobiografii' Franze Bardona »*Frabato*«, v němž jsou zobrazeny i dramatické scény použití Tepafonu. – San.

⁸⁶ Kabbalisté vtělili tuto nauku o znovuzrození do 1. knihy Mojžíšovy (Gn. 1:2). NChŠ, had Edenu, má číselnou hodnotu 358: stejně tak MŠICH, Mesiáš. Proto je podle této tajné nauky Spasitelem. Toto téma lze ještě dále rozvinout. Nauka se znovu objevuje v legendě s nepatrně odlišnou symbolikou jako příběh o potopě, k němuž se v tomto eseji vysvětlení podává jinde. Ryba je v podstatě samozřejmě totožná s hadem; neboť Ryba = NVN =

kteří vlastně nazýváme životem a smrtí. Had také je, jak již bylo dříve vysvětleno, základním symbolem mužské energie. Odtud bude jasné, proč je tato karta – v určitém přesném slova smyslu – doplňkem karty nazvané Chtíč, Atu XI, a že Atu XII symbolizuje rozpuštění nebo rozrušení toho, co obě tyto karty spojuje.

Nejvyšším aspektem karty je Orel, který představuje povznesení nad pevnou hmotu. Staří chymici při jistých experimentech pochopili, že nejryzejší (tj. nejjemnější) zúčastněné elementy se uvolňují jako plyn nebo pára. Ty pak na této kartě představují tři základní typy putrefakce.

Karta samotná znázorňuje tanec smrti; postava na ní je kostlivec, který nese kosu, a jak kostlivec, tak i ta kosa jsou důležitými saturnskými symboly. Zdá se to podivné, neboť Saturn nemá žádné zjevné spojení se Štírem; ale Saturn představuje základní strukturu existence. Smrt'ák je onou elementární podstatou věcí, která nepodléhá obyčejným změnám, jež se v přírodních dějích objevují. Kromě toho je korunován Osiridovou korunou; znázorňuje Osirida ve vodách Amennti. Navíc je tajemným původním mužským stvořitelem Bohem: viz Atu XV. »Redeunt Saturnia regna«. Příčinou toho, že se Smrt'ák změnil v senilní a ohavný symbol, byl úpadek tradice, záměna se Setem a kultem Umírajícího boha, nepochopení, deformace a překroucení, které způsobila Černá lóže.

Máchnutím jeho kosy vznikají bubliny, v nichž se začínají rýsovat nové formy, které svým tancem tvoří, a i tyto formy tancují.

Na této kartě vyniká symbol ryby; ryba (*Il pesce*, jak Ho v Neapoli a na mnoha jiných místech nazývají) a had jsou dva základní předměty bohoslužeb v kultech, v nichž se vyučovala nauka o vzkříšení nebo reinkarnaci. Proto se v západní Asii setkáváme s rybími božstvy, jako je Oannes a Dagon; v mnoha dalších částech světa existují podobné kultury. Dokonce i v křesťanství byl Kristus zobrazován jako ryba. Řecké slovo ΙΧΘΥΣ – »to jest ryba. A velmi zdařile symbolizuje Krista«, jak nám připomíná Browning – se pokládalo za notariqon, v němž se iniciály sentence vykládají jako »Ježíš Kristus, Syn Boží, Spasitel«. Ani to není náhoda, že sv. Petr byl rybář. Také evangelia překypují zázraky, v nichž ryba hraje jakousi úlohu, a pro svoji chladnokrevnost, rychlost a nádheru je ryba zasvěcena Merkuru. Je tu navíc i sexuální symbolika. To nám má zase připomenout úlohu Merkura jakožto průvodce mrtvých⁸⁷, a stále živého a proměnlivého prvku v přírodě.

U této karty musíme vzít v úvahu, že má větší význam a všeobecnou platnost, než bychom podle prostých zodiakálních atributů čekali. Je to dokonce i kompendium universální energie v její nejtajnější podobě.

XIV. UMĚNÍ

Tato karta je doplňkem a završením Atu VI, Blíženců. Je spjata se Štřelcem, který v zodiaku dělá Blížencům opozici, a proto s nimi tvoří »jiným způsobem« jednotu. Sagittarius znamená Lučištník; a karta je (v nejjednodušší a nejprimitivnější formě) obrazem Diany Lovkyně. Diana je především jednou z lunárních bohyň, ačkoliv jejím prostřednictvím Římané spíše snížili hodnotu řecké »panny Artemis«, a je to také Veliká Matka Plodnosti, Diana Efeská, která podle toho dostala i jméno »Ta s mnoha prsy«. (Forma Isis – viz Atu II a III.) Spojení mezi Lunou a Lovkyní je naznačeno obrysem luku, a okultním symbolem Štřelce je šíp pronikající duhu; poslední tři cesty Stromu Života tvoří slovo *qešeth*, duha, a Štřelec nosí šíp, který probodává duhu, proto jeho cesta vede z Luny Ješodu k Slunci Tiferetu. (Toto vysvětlení je silně formální; avšak nezbytné, neboť karta představuje významnou vědeckou formuli, která se nedá vyjádřit slovy vhodnými pro obecné chápání.)

Tato karta zachycuje *dokončení královské svatby*, ke které dochází na Atu VI. Černá a bílá osobnost se nyní spojily v jediné androgynní postavě. Ba i *včely* a *hadi* vytvořili na jejich róbách alianci⁸⁸. Červený Lev zbělel a zvětšil se co do velikosti i významu, zatímco Bílý Orel, podobně zvětšený, zčervenal. Vyměnil svoji červenou krev za její bílou potaž. (Není možné vysvětlit tyto pojmy nikomu jinému, než studentům zběhlým v alchymii.)

Vyrovnanost a vzájemná výměna se dokonale promítly v samotné postavě; bílá žena má nyní černou hlavu, a černý král zase bílou. Ona má na hlavě zlatou korunu se stříbrným kroužkem; on stříbrnou korunu se zlatou obrubou; jenže bílá hlava vpravo pokračuje v činnosti bílou rukou vlevo, která drží pohár s bílou potaží, zatímco černá hlava vlevo vládne černou rukou vpravo a třímá kopí, které se stalo pochodní a vylévá dále svoji planoucí krev. Oheň vypaluje vodu; voda hasí oheň.

Štír = Had. Rovněž Tet, písmeno Lva, znamená Had. Ale Ryba je také *Vesica*, nebo děloha, a Kristus – a tak dále. Tento symbol stručně shrnuje *celou* tajnou nauku.

⁸⁷ Za pozornost stojí z hlediska etymologie řecké slovo »nénia«, česky »nénie«, tedy »žalozpěv«, »pohřební píseň«, v němž zaznívají hned dvě písmena *N*. Sloveso »neni« pochází ze stč. »nenie«, které je zvukomalebným slovem označujícím stejný význam. – San.

⁸⁸ V heraldice užití dvou znaků. – San.

Šat, kterým je postava oděna, je zelený a symbolizuje vegetativní růst: je to alchymická alegorie. Řečeno symbolicky ústy otců vědy, všechny »skutečné« objekty se považují za mrtvé; problémem transmutace kovů je to, že kovy v té podobě, v jaké existují v přírodě, jsou v podstatě exkrementy, neboť nerostou. Prvním úkolem alchymie bylo povýšit minerální život na vegetativní; adepti se domnívali, že správně se to dá udělat tak, že se napodobí přírodní procesy. Například destilace nebyla operací, při níž by se v retortě nad plamenem něco zahřívalo; musela se odehrát přirozeně, i kdyby to mělo trvat třeba měsíce, aby se Dílo dokončilo. (V tomto období civilizace měli bádající duchové k dispozici roky.)

Velká část toho, co nyní lidé považují za nevědomost, a přitom si sami nejsou vědomi toho, o čem lidé za starých časů přemýšleli, má původ v tomto nedorozumění. Například na spodku karty vidíme harmonické spojení Vody a Ohně. Je to však jenom hrubý symbol té duchovní ideje, kterou je ukojení touhy neúplného elementu jedné přirozenosti, aby se tak usmířila její formule tím, že k sobě přibere svůj přesný protějšek.

Tato fáze Velikého Díla spočívá v tom, že se ve velkém kotli mísí protikladné elementy. Ten je tu vyveden ve zlaté nebo sluneční barvě, protože Slunce je Otcem *všeho, co žije*, a řídí (především) destilaci. Plodnost Země je udržována deštěm a sluncem; déšť vzniká pomalým a jemným procesem, a zpět se dostává účinnou spoluprací se vzduchem, který sám o sobě je výsledkem *snoubení* Ohně s Vodou. Proto také formulí pokračujícího života je smrt, nebo putrefakce. Zde to symbolizuje *caput mortuum* na velkém kotli, a havran, který sedí na vrcholku lebky. Selsky řečeno, je to země ležící ladem.

Existuje zvláštní výklad této karty, který mohou pochopit jen zasvěcenci 9° O.T.O.; skrývá totiž praktickou magickou formuli takového významu, že není možné ji vyslovit otevřeně.

To, co vystupuje z velkého kotle jako výsledek operace v něm provedené, je proud světla, z něhož vznikají dvě duhy; tvoří pelerínu androgynní postavy. Vystřelený šíp uprostřed míří vzhůru. To je spojováno s všeobecnou symbolikou, která byla vysvětlena výše, je to zduchovnění výsledků Velikého Díla.

Duha je navíc symbolem další fáze alchymického procesu. V jistou chvíli se jako výsledek putrefakce objevuje fenomén mnohobarevných světél (»Mnohobarevný plášť«, který prý podle starých legend nosil Josef i Ježíš, se vztahuje právě k tomuto jevu. Viz rovněž Atu 0, kde se zmiňuje strakatá bláznovská kazajka Zeleného muže a Snílka-Spasitele.)

Shrme-li celou záležitost, pak celek této karty představuje skrytý obsah Vejce, jak se popisuje v Atu VI. Je to stejná formule, ale v pokročilejším stádiu. Původní dualita byla naprosto kompenzována; avšak po narození přichází růst, po růstu puberta, a po pubertě purifikace.

Tato karta dává tušit konečnou fázi Velikého Díla. Za postavou – jejíž obrysy jsou tingovány duhou – vynořující se z dvojité duhy, která vytváří její pelerínu, je gloriola, do níž je vepsáno: VISITA INTERIORA TERRAE RECTIFICANDO INVENIES OCCULTUM LAPIDEM. »Navštív vnitřní části země: rektifikací najdeš skrytý kámen«. Iniciály tohoto nápisu tvoří slovo V.I.T.R.I.O.L., *univerzální rozpouštědlo*, o němž se bude mluvit později. (Jeho číselná hodnota je $726 = 6 \times 112 = 33 \times 22$.)

Tento »skrytý kámen« se také nazývá *Univerzální Lék*. Někdy se popisuje jako kámen, někdy jako pudr, někdy jako tinktura. Ta se zase dělí do dvou forem, na zlatou a stříbrnou, červenou a bílou; její esence je však vždy stejná a její podstatu nelze pochopit jinak než ze zkušenosti. Je tomu tak z toho důvodu, že alchymisté se zabývali substancemi na pomezí »hmoty«, proto je tak obtížné jim porozumět. Předmětem studia chemie a fyziky je nyní to, co by oni nazvali studiem mrtvých věcí; protože opravdovým rozdílem mezi živou a mrtvou věcí je na prvním místě to, jak se chovají.

Iniciály výše uvedeného alchymického motta tvoří slovo vitriol. Není tu žádná spojitost ať už se sulfátem vodíku, železa či mědi, jak by to z toho mohlo podle moderních zvyklostí vyplývat. Představuje vyváženou kombinaci tří alchymických principů: Síry, Rtuti a Soli. Názvy nemají nic společného se substancemi, které obyčejní lidé pod jejich označením vidí; jejich popis se nachází v Atu I, III, IV.

Rada »navštívit vnitřek země« je (na vyšší úrovni) rekapitulací první formule Díla, jež tak často bývala tématem těchto esejí. V příkazu je důležitým slovem ústřední slovo RECTIFICANDO; zahrnuje v sobě správné vedení nové živé substance cestou *Pravé Vůle*. Kámen Filosofů, Univerzální Lék, má být talismanem k použití pro každý případ; je to dokonale přízpůsobivé i zcela rigidní vehikulum *Pravé Vůle* alchymistů. Má oplodňovat a umožňovat manifestaci *živého orfického vejce*.

Šíp má jak na této kartě, tak i na Atu VI nejvyšší význam. Šíp je vskutku nejjednodušším a nejryzejším glyfem Merkuru, je symbolem cílené Vůle. Je třeba položit důraz na tuto skutečnost tím, že uvedeme citaci ze Čtvrtého Aethyru, zvaného LIT, z knihy *Vize a Hlas*. (Viz »Dodatek«.)

XV. ĎÁBEL

Tato karta se připisuje písmeni Ajin, které znamená »oko«, a v zodiaku se vztahuje ke Kozorožci. Po dobu křesťanského středověku zůstala zcela nepochopena. Eliphas Lévi ji studoval velmi pečlivě, protože je spojena s ceremoniální magií, jeho oblíbeným předmětem; znovu ji navrhl a identifikoval ji s Bafometem, idolem templářských rytířů s oslí hlavou⁸⁹. V této době však nebyl archeologický výzkum příliš rozvinut, a podstatě Bafometa nikdo nerozuměl. Přinejmenším se mu podařilo ztotožnit kozla, který je na této kartě zobrazen, s Panem.

Na Stromu Života jsou Atu XIII a XV rozmístěny symetricky; vedou z Tiferetu, tj. lidské vědomí, ke sférám, ve kterých je rozvinuto *myslení* (na straně jedné) a *štěstí* (na straně druhé). Podobně Atu XIV, jež se nachází mezi nimi, vede ke sféře, která formuluje *existenci*. (Viz poznámku k Atu X a jeho zařazení.) Tyto tři karty proto mohou být shrnuty v podobě hieroglyfu, jímž se označuje proces, jehož prostřednictvím se idea manifestuje jako forma.

Tato karta zobrazuje kreativní energii v té nejhmotnější podobě; v zodiaku Kozoroh zaujímá místo v zenitu. Je to nejexaltovanější znamení; je to kozel, který – chtíčem poháněn – poskakuje po hřebenech hor. Znamení ovládá Saturn, který se podílí na osobnosti i věčnosti. V tomto znamení je povýšen Mars, který se tu objevuje v nejlepší podobě ohnivé a materiální energie stvoření. Na kartě je zobrazen Pan Pangenetor, Zploditel všehomíra. Je to Strom Života, který vidíme na pozadí jemně mlhavých, spleťtých a fantastických forem šilenství; je to božské šilenství jara, tušené již v meditativním šilenství zimy; proto se Slunce obrací na sever při vstupu do tohoto znamení. Kořeny Stromu jsou průsvitné, aby bylo možno vidět nevypočitatelné skoky mízy; před tímto Stromem stojí himalájský kozel s okem uprostřed čela a zosobňuje boha Pana na nejvyšších a nejtajnějších pozemských horách. Jeho stvořitelská energie se skrývá v symbolu hole Nejvyššího Adepta; ta je korunována okřídleným glóblem a dvojčeneckými hady, jimiž jsou Horus a Osiris.

»Slyš mne, Pane Hvězd,
vždyť tebe já uctíval vždy
pokryt krvavými skvrnami, jizvami a vtažen do mnohých béd,
leč bylo v tom radostné, přeradostné úsilí.

Slyš mne, ó liliově bílý kozle,
kudrnatý jako houština trnů, se zlatým obojkem na hrdle,
a šarlatovou mašlí vázanou kol tvých rohů«.

Znamení Kozoroha je surové, tvrdé, temné, a dokonce i slepé; stvořitelský impuls nebere nikdy ohledy na rozum, zvyk nebo obezřelost. Je božsky neupjatý, vznešeně bezstarostný vůči výsledku. »Ty nemáš žádné právo než konat svoji vůli. Tak čiň, a nikdo další nechť neřekne ne. Protože ryzí vůle, nezkalená úmyslem, osvobozená od chtivosti výsledku, je každým způsobem dokonalá«⁹⁰.

Dále si všimněme, že kmen Stromu proniká nebesy; kolem něj je naznačen prsteneček těla Nuith. Právě tak osa hole proniká nekonečně do středu země. »Vztyčím-li svoji hlavu, já a má Nuit jsme jedno. Svěsím-li hlavu, a uštknu, pak je rozkoš na zemi, a já a ta země jedno jsme«⁹¹.

Z této karty vyplývá následující závěr: je to bezvýhradné přijetí všeho, co existuje. Nedává najevo o nic menší nadšení, spatří-li hrbolatost a neplodnost, než když vidí hladkost a plodnost. Všechny věci v něm vyvolávají stejné nadšení. Zosobňuje toho, kdo dovede najít extázi v každém jevu, ať už je od přírody jakkoliv odporný; transcenduje všechna omezení; je to Pan a je Vším.

Je třeba si všimnout některých dalších souvislostí. A to tři samohlásek-souhlásek hebrejské abecedy: Jod, Alef, Ajin – tato tři písmena tvoří svaté jméno Boží, I A O. Tyto tři Atu: IX, 0 a XV, tedy nabízejí trojnásobné vysvětlení mužské kreativní energie; zejména však tato karta zachycuje mužskou energii v tom nejmužnějším projevu. Vladař Saturn je Set, bůh egyptských pouští s oslí hlavou; je to bůh jihu. Toto jméno se vztahuje ke všem bohům, jejichž jména v sobě chovají tyto souhlásky, jako např. Šejtan nebo Satan. (Viz *Magie*⁹², str.336-7). Pro tuto symboliku je příznačné prostředí – pustiny, a to především na vyvýšených místech. Velmi přesnou paralelou je kult hory. Starý Zákon je pln útoků na krále, kteří konali bohoslužby na »vyvýšených místech«; a to přesto, že i samotný Sión je horou! Tento názor přetrvával až do dnů čarodějnického sabbatu, který se, pokud

⁸⁹ Také první křesťané byli obviňováni z toho, že uctívají osla nebo boha s oslí hlavou. Viz Browning: »*The Ring and the Book*« (The Pope).

⁹⁰ *AL*, I:42-4.

⁹¹ *AL*, II:26.

⁹²) Aleister Crowley: »*Magick in Theory and Practice*«. – San.

možno, odehrával vždy na opuštěné hoře, ovšem pokud tam žádná nebyla, tak přinejmenším na divokém místě, nedotčeném lidskou činností.

Všimněme si, že *šabbatai*, »sféra Saturnu«, je sabbat. Animosita proti čarodějnicím se historicky vztahuje k obavám z Židů; jejich ritus, vytlačený křesťanskými formami magie, se stal mysteriálním a strašným. Panický strach lidem našeptával, že Židé kradou křesťanské děti, přinášejí je za obět' a pojídají je. Tato pověra se uchovala až do dneška.

V každém symbolu této karty je narážka na ty nejdůležitější a nejnepřístupnější záležitosti. Ba i rohy kozla mají tvar spirály, aby tak zobrazovaly pohyb všepřonikající energie. Zoroaster definuje Boha jako bytost, která »má spirální sílu«. Srovnej to se současnými a stejně nepochopitelnými spisy Einsteina⁹³.

XVI. VĚŽ [NEBO: VÁLKA]

Tato karta se připisuje písmeni Pe, které znamená »ústa«, vztahuje se k planetě Mars. Nejjednodušším výkladem může být to, že jde o manifestaci kosmické energie v té nejhrubší podobě. Obrázek ukazuje destrukci existující hmoty ohněm. Může být pojímán jako úvod k Atu XX, tj. Poslední Soud, příchod Nového Aeonu⁹⁴.

Spodní část karty tedy zobrazuje destrukci – před dávnými dobami ustaveného – aeonu bleskem, plameny a válečnými stroji. V pravém rohu jsou čelisti Díta⁹⁵, které chrlí plameny na kořen struktury. To, co padá z věže, jsou dolámané postavy z pevnosti. Všimněme si, že ztratily své lidské rysy. Staly se pouhými geometrickými výrazy.

To dává tušit další (a naprosto odlišný) výklad karty. Pro její pochopení je třeba odkázat na nauky o józe, zvláště na ty, které jsou nejvíce rozšířeny v jižní Indii, kde vyniká kult Šivy, Ničitele. Šiva je tam zobrazován, jak tančí na těle svých uctíváčů. Pro mnohé západní vzdělance není jednoduché porozumět tomuto obrazu. Stručně řečeno je obsahem nauky to, že konečnou realitou (což je *dokonalost*) je Nicota. Z čehož plyne, že všechny projevy, ať už jsou jakkoliv vznešené nebo rozkošné, jsou vlastně vadou. Aby se dokonalosti dosáhlo, musí se vše, co existuje, úplně zničit. Záhubu posádky pevnosti lze proto chápat jako osvobození z vězení organizovaného života, které ji omezovalo. Byla to její hloupost, že na něm lpěla.

Z výše uvedených vět by mělo být jasné, že magické symboly je třeba vždy chápat dvojsmyslně, jeden je protikladem druhého. Tyto ideje pochopitelně splývají s význačným a hlubším významem karty.

V *Knize Zákona* existuje přímá souvislost s touto kartou. V I. kapitole, 57. verši, bohyně Nuith říká: »Vzývej mne pod mými hvězdami! Láska je zákon, láska pod vůlí. Ať si ani blázni nepletou lásku: protože je láska a láska. Zde jest holubicí a tam jest hadem. Zvolte si dobře! On, můj prorok, si vybral, znaje zákon útočiště a velké mystérium Domu Božího«⁹⁶.

Dominantním rysem této karty je Oko Hórovo. Je to také Oko Šivovo, které když se – podle legendy tohoto kultu – otevře, je universum zničeno.

Vedle toho existuje zvláštní magický význam, který je otevřeně vysvětlován pouze zasvěcencům XI° O.T.O.; je to stupeň tak tajný, že se o něm nezmiňují ani oficiální dokumenty. Nelze jej dokonce pochopit ani studiem Oka v Atu XV⁹⁷. Možná je přípustné zmínit se, že arabští mudrci a perští básníci o tomto předmětu ne vždy ostražitě psávali.

Ve výronu tohoto Oka (kterému se připisuje dokonce ještě třetí význam, což bylo naznačeno v Atu XV) se koupe *holubice*, která nese olivovou ratolest, a *had*: viz výše uvedený citát. Had je vyobrazen jako *lev-had* Chnubis⁹⁸ nebo Abraxas. Zosobňují dvě podoby chtění; je to to, co by Schopenhauer nazval »*vůle k životu*« a »*vůle ke smrti*«. Jsou symbolem ženského a mužského impulsu; aristokratičnost druhého je pravděpodobně založena na rozpoznání marnosti a nepatrnosti prvního. Je to možná důvod, proč se zřeknutí lásky ve všech běžných významech tohoto slova neustále prohlašuje za první krok k zasvěcení. To je zbytečně rigidní názor.

⁹³ Porovnej Saturn, který, se nachází na jednom konci *Sedmi posvátných poutníků*, s Lunou na druhém konci: stařec a mladá dívka – viz »formuli tetragrammatonuk«. Jsou spojeny tak jako žádné jiné dvě planety, poněvadž $3^2=9$, a každá má v sobě extrémny své vlastní ideje. (Viz rovněž »Dodatek«: Atu XXI.)

⁹⁴ Viz Liber *AL*, III:3-9; 11-13; 17-18; 23-29; 46; 49-60; 70-72.

⁹⁵ 2.p. řeckého názvu *Dis*, tj. Plútón, vládce podsvětí. – San.

⁹⁶ Z tohoto důvodu se používá starodávný název, dnes již těžko pochopitelný. Jinak by se karta mohla nazývat Válka.

⁹⁷ Vážným zájemcům lze doporučit při studiu tohoto »zvláštního magického významu« 61. kapitolu »*Knihy Lží*« (Aleister Crowley: »*The Book of Lies*«). – San.

⁹⁸ Viz H. Jennings: »Rosikruciani. Jejich učení a mystéria«. II.díl, kap.7. – San.

Tento trumf není jedinou kartou v balíčku, a ani »vůle k životu« a »vůle k smrti« není neslučitelná. Ozřejmí se to v okamžiku, kdy pochopíme, že život a smrt (viz Atu XIII) jsou fáze jediného projevu energie.

XVII. HVĚZDA

Tato karta se přisuzuje písmeni He, což bylo vysvětleno na jiném místě. Vztahuje se k zodiakálnímu znamení Vodnáře, nosiči vody. Obrázek zobrazuje Nuith, naši Paní Hvězd. Abychom se dobrali úplného významu této karty, je nutné rozumět první kapitole *Knihy Zákona*.

Postava bohyně se tu zjevuje zcela nepokrytě, to znamená nikoliv jako okolní nebeský prostor, jak ho vidíme na Atu XX, kde vystupuje jako čistá filosofická idea trvání a vševědrnosti. Tato karta ji konečně personifikuje jako postavu lidského vzezření; je zde vyobrazena, jak nese dva poháry; první, zlatý, drží vysoko nad hlavou a vylévá z něj vodu. (Tyto poháry se podobají nádrům, neboť je psáno: »mléko hvězd z jejích prsů; arci, mléko hvězd z jejích prsů«.)

Universum je tu rozloženo na základní elementy. (Jsme v pokušení citovat z 'Vize o jezeru Pasquaney': »Nicota se záblesky ... ale *jakými* záblesky!«) Za postavou bohyně pluje nebeský glóbus. Rysem, který na něm vyniká nejvíce, je sedmicípá hvězda Venuše, která jakoby vyhláší základní vlastnost její povahy, kterou je Láska. (Viz opět líčení v I. kapitole *Knihy Zákona*.) Ze zlatého poháru vylévá onu éterickou vodu – která je také mlékem a olejem a krví – na svou hlavu, čímž naznačuje věčné obnovování kategorií, nevyčerpatelné možnosti existence. V levé ruce, která klesá k zemi, drží stříbrný pohár, z něhož rovněž nechává proudit nesmrtelný likér svého života. (Tímto likérem je *amrita* indických filosofů, *nepenthes* a *ambrosie* Řeků, *alkahest* a *Universální Lék* alchymistů, krev Grálu, nebo spíše nektar, který je matkou této krve.) Nechává jej stékat na místo, kde dochází ke spojení země a vody. Tato voda je vodou velikého moře Biny; manifestuje-li se Nuith na nižší úrovni, stává se Velikou Matkou. Proto se u pobřeží Velikého moře nachází úrodná země, kterou tu symbolizují růže v pravém rohu obrázku. Mezi mořem a zemí se však rozprostírá »Abyss«; je zakryt mraky, které víří jako závoj jejích vlasů: »z mých vlasů (jsou) stromy Věčnosti«⁹⁹.

V levém rohu obrázku je hvězda Babalon; je to sigillum Bratrstva A.:A.: a Babalon je navíc dalším projevem původní ideje Nuith; je to Šarlatová Žena, posvátná Nevěstka, která je ženou z Atu XI. Daleko v pozadí samotné nebeské sféry vybihají z této hvězdy zvržené paprsky duchovního světla. Samotná nebesa nejsou ničím víc, než závojem před tvář nesmrtelné bohyně.

Ukazuje se, že na tomto obrázku má každá forma energie spirální podobu. Zoroaster praví: »Bohem jest, maje hlavu sokolí; maje spirální sílu«. Považujeme za zajímavé všimnout si toho, že toto orákulum anticipuje současný aeon, aeon Pána se sokolí hlavou, a také matematickou koncepci tvaru vesmíru, jak ji vypočítal Einstein a jeho žáci. Jen ty formy energie, které vytékají ze spodního poháru, vykazují přímočarou charakteristiku. Lze z toho vyčíst nauku, která prohlašuje, že slepost lidství ke všem krásám a zázrakům vesmíru vedla ke vzniku iluze rovnosti. Je významné, že Riemann, Bolyai a Lobačevskij¹⁰⁰ jsou, jak se zdá, matematickými proroky Nového Zjevení. Euklidovská geometrie totiž závisí na koncepci přímek, a jen z toho důvodu, že nebylo možné najít důkaz pro paralelní postulát, začali matematici chápat, že příмка nemá žádnou opravdovou souvislost s realitou¹⁰¹.

⁹⁹ AL, I:59.

¹⁰⁰ Farkas Bolyai (1775-1856), maďarský matematik, od roku 1802 profesorem v Maros-Vásárhely. Autor díla »*Tentamen Juventutem Studiosam in Elementa Matheseos Purae Introducendi*« z let 1832-33, v němž zcela novým způsobem pojednal o základech geometrie. Jeho syn, János Bolyai (1802-1860), rovněž matematik, toto dílo doplnil esejem »*Appendix Scientiam Spatii Absolute Veram Exhibens*«, který se zabývá neeuklidovskou geometrií.

Nikolaj Ivanovič Lobačevskij (1793-1856), ruský, matematik, pionýr na poli neeuklidovské geometrie. Mezi jeho hlavní díla patří »*Principy geometrie*« (1829-30), »*Imaginární geometrie*« (1835), »*Nové principy geometrie s úplnou teorií o paralelách*« (1835-38).

Georg Friedrich Bernhard Riemann (1826-1866), německý matematik, který vyvinul neeuklidovský systém geometrie a přispěl k rozšíření teorie funkcí. Zavedl imaginární pojem 'Riemannův povrch' a aplikoval teorii potenciálu na čistou matematiku. – San.

¹⁰¹ Příмка není víc než limita nějaké křivky. Vidíme to na příkladu elipsy, jejíž ohniska jsou od sebe »nekonečně« vzdálená. A opravdu je takový způsob výpočtu jedinou možností, jak zaručit »rovnost«.

První kapitola *Knihy Zákona* v sobě skrývá závěr s praktickým významem. Nabízí jednoznačnou formuli k uchopení pravdy. »Sesílám na zem nepředstavitelné radosti: jistotu, nikoliv víru, o smrti, zatímco jste živi; nevýslovný mír, klid, extázi; aniž cokoliv požadují za obět'«¹⁰².

»Leč milovat mne je lepší než vše ostatní: jestliže v poušti pod nočními hvězdami právě zapaluješ kadidlo mně zasvěcené, invokuješ mne s čistým srdcem, a Hadím plamenem v něm, pak přijď spočinout na chvíli na mou hrud'. Za jediný polibek budeš pak ochoten dát vše; ale kdokoli by dal jen zrnko prachu, nechť v onu hodinu pozbude všeho. Statky budete shromažďovat a schraňovat ženy a koření; budete nosit drahocenné klenoty; předčíte národy země nádherou & pýchou; ale vždy v lásce ke mně, a tak se připojíte k mé radosti. Naléhám na vás, abyste předstupovali přede mně v prostém rouchu, a ozdobeni drahocennou čelenkou. Miluji vás! Toužím po vás! Bledé nebo růžolící, zahalené nebo chlípné, já, která jsem všechno potěšení a nach a zpitost v nejskrytější smyslu, já si vás žádám. Nasad'te si křídla a probud'te v sobě svinutou slávu: přijd'te ke mně!¹⁰³«

»Na všech mých setkáních s vámi bude kněžka říkat – a její oči budou hořet touhou a bude před vámi stát nahá a roztoužená v mém tajném chrámu – Ke mně! Ke mně! vzývající plamen v srdcích všech ve svém milostném zpěvu«.

»Zpívejte mi milostnou píseň vytržení! Zapalujte pro mne voňavé oleje! Noste mi klenoty! Napijte se na mne, neboť vás miluji! Miluji vás!«

»Jsem dcera Západu Slunce s modrými víčky; jsem neskrývaná nádhera rozkošné noční oblohy«.

»Ke mně! Ke mně!«

»Jsme na konci, Nuit se už dosti projevila!¹⁰⁴«

XVIII. LUNA

Osmnáctý trumf je připsán písmeni Qof, které v zodiaku zastupuje znamení Ryb. Nazývá se Luna.

Ryby jsou posledním znamením; představují poslední stádium zimy. Lze jej také nazývat *Brána Vzkříšení* (písmeno Qof znamená »zadní část hlavy«, a ta je spojována se silami malého mozku). V systému starého aeonu muselo Slunce prodělat vzkříšení nejen z moci zimy, ale i noci; a tato karta představuje půlnoc.

»O půlnoci klíčí jitro«, napsal Keats. Proto se pod vodou na spodku karty, která je tingována grafickými symboly ohavnosti, objevuje posvátný *brouk*, egyptský Cheprer¹⁰⁵, který nese Slunce jeho obdobím Ticha přes temnoty Noci a brání jej před krutostmi Zimy.

Z povrchu vod vystupuje zlověstná a zapovězená krajina. Vidíme cestu nebo proud, sérum zbarvené krví, která vychází z otvoru mezi dvěma holými horami; z luno na ni padá devět kapek nečisté krve; kapek, které se podobají písmenu Jod.

Luna, zúčastňující se práce na tom nejvyšším i nejnižším a zároveň vyplňující celý meziprostor, je ze všech planet ta nejuniversálnější. Její vyšší aspekt ji opravňuje zaujmout místo článku mezi lidským a božským světem, jak to vidíme na Atu II. Tento trumf, který představuje její nejnižší avatar¹⁰⁶, spojuje pozemskou sféru Necahu s Malkutem; všechny nadřazené formy dosahují v hmotě vrcholu. Je to ubývající Měsíc, luna čarodějnictví a ohavných skutků. Je otrávena temnotou, která je podmínkou pro znovuzrození světla.

Tuto cestu střeží tabu. Luna zde zosobňuje nečistotu a černou magii. Na kopcích stojí černé věže bezejmenného mystéria, hrůzy a strachu. Každý předsudek, každá pověra, tradice mrtvých a po předcích zděděný odpor se spojí k tomu, aby učinily její tvář pro oči lidí temnou. Zpočátku to vyžaduje neotřesitelnou odvahu vkročit na tuto cestu. Je to příšerný, čarovný život. Ohnivý smysl přestává fungovat. Luna nemá vzduch. Rytíř se musí při tomto pátrání spoléhat na tři nižší smysly: hmat, chuť a čich¹⁰⁷. Takové světlo, jaké je zde, může být vražednější než temnota, a ticho je jítřeno kvílením divokých bestii.

¹⁰² AL, I:58.

¹⁰³ AL, I:61.

¹⁰⁴ AL, I:62-66.

¹⁰⁵ Egypt. »sám od sebe vznikající«. – San.

¹⁰⁶ Indic. »vtělení božstva«. – San.

¹⁰⁷ Viz »*Knihy Lží*«, kap. πβ, 'Boršč' – [následuje]. (»*Knihy Thothova*« původně tuto kapitolu neobsahuje, avšak vzhledem k jejímu významu bylo třeba ji sem zařadit. – San.)

ΚΕΦΑΛΗ ΠΒ BORŠČ

Čarodějná luno, která proměňuješ všechny proudy v krev,
beru tuto lískovou hůl, stojím a přísahám

Kterého boha budeme prosit o pomoc? Je to Anubis, strážce za soumraku; bůh, který stojí na prahu; šakalí bůh Khemu, který stojí mezi *cestami* ve dvou podobách. U nohou mu stojí a hlídají samotní šakalové, aby pohltili zdechliny těch, kteří *jej* nespátřili, nebo kteří neznali *jeho jméno*.

Toto je práh života; toto je práh smrti. Vše je pochybné, vše je mysteriózní, vše je opojné. Není to láskyplné a sluneční opojení Dionýsovo, nýbrž děsné šílenství zhoubných drog; je to opilost smyslů, po níž bývá mysl zničena jedem této luno. To je to, co Abraham napsal v *Knize Stvoření*: »Hrůza velké temnoty přišla na něj«. Člověku to připomíná myšlenkové echo podvědomé realizace, oné nejvyšší zkaženosti, kterou mystici neustále opěvovali ve svých podáních o *Temné Noci Duše*¹⁰⁸. Ale ti nejlepší, opravdoví muži o této věci takovým způsobem zásadně neuvažují. Ať už duši týrají všelijaké hrůzy, ať už jakákoliv ohavnost vzbudí ošklivost srdce, nebo ducha přepadnou nejzotodivnější děsy, máme na to stále stejnou odpověď: »Jak překrásné je Dobrodružství!«

XIX. SLUNCE

Tato karta v heraldické mluvě znamená: »Slunce, jež si do znaku vzalo růži, nad zelenou horou«¹⁰⁹.

Je to jedna z nejjednodušších karet; je na ní znázorněn Heru-rah, Pán Nového Aeonu, a lidské rase se představuje jako spirituální, morální a fyzické Slunce. Je Pánem Světla, Života, Svobody a Lásky. Tento aeon si klade za cíl úplnou emancipaci lidské rasy.

Růže symbolizuje rozkvet slunečního vlivu. Na obvodu celého obrázku vidíme zodiakální znamení ve správném pořadí, Skopec vychází na Východě, a tak dále. Volnost přináší zdraví. Zodiak je svého druhu dětskou představou těla Nuith; je to rozlišování tříd a jejich přehledné uspořádání; je to pás vyvolené, jediný pásek Naší Paní nekonečného prostoru. Tradičnost popisu tu omlouvá heraldický znak.

---

jedinou přísahu – pod tímto holým rozeklaným dubem,
který se v agónii tyčí nad záplavou,
která, vystouplá z břehů, pod příkrovem hukotu mumlá modlitbu ateisty.
Která přísaha přetrvá šok tohoto zločinu:
»Není žádné já, žádná radost, žádné trvání!«

Čarodějná luno z krve, věčný přílive a odlive,
zmatená od zrození, ještě i ve smrti se skrývá proměna:
a všichni leopardi, slídící tvými háji za kořistí,
a všichni upíři, kteří žhnou v jeho větvích,
rozjímaje o krvežiznivosti – ti nejsou tak cizorodí
a krutí jako nikdy nekončící hrůza života. Umírají,
však čas je v té věčnosti rodí znovu.
Slyš potom přísahu, čarodějná luno z krve, hrozná luno!
Nechť všechny tvé strygy a ghoully se mají na pozoru!
Ten, který vytrvá až do konce,
přisahal, že samotná mrtvola Lásky bude ležet v poledne
v rakvi svých nadějí, a všechnu tu sílu,
kterou svým vlastním utrpením a mukami získala,
odevzdá, aby nyní rozpustila Nicotu.

Tato kapitola se nazývá Císařský purpur
a Panská válka.

KOMENTÁŘ (IIB)

Titul této kapitoly, a její dva podtituly, není třeba čtenářům klasiky vysvětlovat.

Tato báseň, inspirovaná Jane Cheronovou, je právě tak jednoduchá, jako je elegantní.

Básník se v prvním verši ptá, jak lze oblafnout tři vlastnosti.

Ve druhém verši ukazuje, že smrt je vůči životu bezmocná.

Ve třetím verši nabízí řešení tohoto problému.

Totíž: akceptovat věci takové, jaké jsou a použít veškerou energii na pokrok na Stezce.

¹⁰⁸ Viz komentář k 'Unikursálnímu hexagramu'. – San.

¹⁰⁹ Srovnej rodinný erb autora této knihy.

Zelený trávník v patě štítu zastupuje plodnou zemi, která se svým obrysem, abychom tak řekli, ční do nebes. Avšak kolem vrcholu nízkého pahorku je zeď, která naznačuje, že touha po novém Aeonu neznamená ztrátu kontroly. Kromě toho jsou za touto zdí dvojčátka, která se tak často v celém symbolismu (ať už v té či oné podobě) pokaždé znovu objevovala. Zosobňují mužství a ženství, věčně mládí bez studu a hany. Tancují ve světle, a přesto přebývají na zemi. Představují další stádium, kterého má lidstvo dosáhnout, v němž se úplná volnost podobá příčině a účinku nového vzrůstu sluneční energie, která na zemi dopadá. Vymezení takových idejí jako hřích a smrt má být v jejich starém významu zrušeno. U jejich nohou se nacházejí nejposvátnější znamení starého aeonu, je to spojení Růže a Kříže, z něhož obě děti povstaly, a které jim pořád ještě poskytují podporu.

Karta samotná symbolizuje šíření ideje Růže a Kříže. Kříž nyní vybíhá do Slunce, z kterého je samozřejmě původně odvozen. Má dvanáct paprsků – není to jen počet zodiakálních znamení, ale i nejsvatějších jmen nejsvětějších Starců, kteří jsou zváni Hua. (Slovo HUA, »on«, má číselnou hodnotu 12.) Omezující účinek světského zákona, který se vždy spojoval s číslem 4, zmizel. Ta tam jsou čtyři ramena Kříže omezovaného zákonem; stvořitelská energie Kříže se může volně šířit; jeho paprsky pronikají tělem Naší Paní Hvězd všemi směry.

Co se týče zdi, je třeba si všimnout toho, že neprodyšně obkličuje vrchol pahorku. Znamená to, že formule Růže a Kříže má na pozemské záležitosti stále ještě vliv. Nyní tu však existuje, a předtím tomu tak nebylo, úzká a jednoznačná aliance s nebeskou říší.

Je rovněž velmi důležité pochopit, že formule Růže a Kříže (naznačená pahorkem, který je obehnan zdí) dokonala ohnivou proměnu v »cosi nádherného a podivného«¹¹⁰; proto je pahorek zelený, kde by se dalo očekávat, že bude červený, a že zeď je červená, ačkoliv bychom čekali barvu zelenou nebo modrou. Tato symbolika naznačuje, že v uspořádání nového Aeonu má mezi největší vymoženosti patřit to, že se jednoduše a bez předsudků zvládnou hrozné problémy, které povstaly s rozvojem civilizace.

Člověk udělal na cestě ze sociálního systému jeskynního pračlověka (ačkoliv ten ještě nelze za systém jako takový považovat) veliký pokrok, protože se vzdal oné primitivní koncepce vlastnictví, jež má svůj původ v lidském těle. Člověk postoupil i v tom, když opustil poněkud primitivně anatomickou klasifikaci duše lidské bytosti; ocitl se však v nejhroznějším močálu psychopatologie a psychoanalýzy. Předsudky lidí, kteří se svojí morálkou patří do doby asi před 25.000 lety, jsou únavné a nesnesitelné. Mají co splácet své vlastní neústupnosti; títo lidé se totiž narodili v době působení odlišného duchovního zákona; zjišťují, že je nejen tvrdě pronásledují jejich předchůdci, ale že jsou na nesprávné cestě, neboť si nejsou jisti, kde mohou najít záchytný bod. Ti, kteří razí cestu novému Aeonu, musí považovat za svůj úkol dát to do pořádku.

XX. AEON

Tuto kartu bylo třeba od tradice ostatních karet zcela oddělit, aby se v této tradici mohlo pokračovat.

Původní karta měla název »Anděl« nebo »Poslední Soud«. Byl na ní anděl či posel, který dul do trumpety, k níž byla připevněna vlajka nesoucí symbol Osiridova aeonu. Pod ním vstávali z hrobů mrtví. Byli tři. Prostřední měl pozdvížené ruce, rameno a loket svíraly pravý úhel, které jako by tvořily písmeno Šin, jež se vztahuje k Ohni. Karta měla proto představovat zničení světa ohněm. Stalo se to v roce 1904 *era vulgari*, kdy ohnivý bůh Horus ve funkci hierofanta převzal na Východě místo vzdušného boha Osirida (viz Atu V). Proto se na počátku nového Aeonu sluší dát najevo poselství onoho anděla, který přinesl Zemi zvěst o novém Aeonu. Novou kartu bylo tedy třeba přizpůsobit stéle Zjevení.

Kolem vrcholu karty se klene tělo hvězdné bohyně Nuith, která představuje kategorii neomezených možností; jejím chotěm je Hadit, zastupující vsudypřítomné hledisko; je to jediná filosoficky ospravedlnitelná koncepce reality. Zosobňuje ho ohnivý glóbus, který zde symbolizuje věčnou energii; okřídlen je proto, že svoji moc dává najevo *pohybem*. Plodem tohoto manželství dítě Horus. Je však spíše znám pod svým zvláštním jménem Heru-ra-ha. Je to dvojitý bůh; jeho extrovertní podobou je Ra-Hoor-Khuit, a jeho pasivní nebo introvertní podobou je Hoor-pa-kraat. (Viz výše kap. »Formule tetragrammatonu«.) Ve shodě se svojí rolí vykazuje také sluneční rysy, a proto tu kráčí ve zlatém světle. Celá symbolika je podrobně vysvětlena v *Knize Zákona*.

¹¹⁰ W. Shakespeare: »Bouře«, 1. jednání, 2. výstup, verš 403, 'Píseň Arielova'. V překladu Bohumila Štěpánka z roku 1929 zní tyto verše takto:

»Vše se mění v moři změn
v jistý šperk jak krásný sen«
– San.

Měli bychom si, mimochodem, všimnout i toho, že Heru jako jméno je totožné s velkým andělem Hru, který je ustanoven za dozorce nad tarotem. Tento nový tarot nechť je tedy považován za sérii ilustrací ke *Knize Zákona*; všude se nauka této Knihy mlčky předpokládá.

Na spodku této karty vidíme písmeno Šin v podobě květu; uvnitř trojnásobného Jodu se nacházejí tři lidské postavy, které ožívají, aby přijaly esenci nového Aeonu. Za tímto písmenem se nachází symbolické znázornění znamení Vah; předznamenává aeon, který má přijít po tomto, pravděpodobně za 2.000 let – »dokud nepadne Veliká Rovnodennost; až Hrumachis povstane a ten s dvojí holí převezme můj trůn a místo«¹¹¹. Náš Aeon je teprve na samém počátku, než aby mohl poskytnout nějakou určitější představu o této budoucí události. V této souvislosti je však třeba věnovat pozornost postavě Ra-hoor-khuita: »Já jsem Pán Dvojité Hole Moci; hole Síly Kof Nia – avšak má levá ruka je prázdná, neboť jsem rozdrtil Universum; & nic netrvá«¹¹². Existuje mnoho dalších detailů, které se týkají Pána Aeonu, a ty je nutno studovat v *Knize Zákona*.

Tuto Knihu je ovšem zapotřebí studovat velmi důkladně, a také o ní meditovat, aby bylo možno správně zhodnotit duchovní, morální a hmotné události, které poznamenaly katastrofický přechod z Osiridova aeonu. Dobu, v níž se má aeon narodit, mají prý doprovázet příznaky veliké koncentrace politické moci, pokrok ve sdělovacích prostředcích a v cestování, všeobecný pokrok ve vědě a filosofii, obecná potřeba konsolidace v náboženském myšlení. Je velmi poučné porovnat události za posledních pět set let, a následně pak krizi přibližně před 2.000 lety, s obdobím podobných událostí, jež se soustředily do roku 1904 staré éry. Můžeme v nich totiž vytušit myšlenku, která je v komfortu žijící současné generaci velice vzdálená, že se k nám se vši pravděpodobností blíží 500 let *temných věků*. Pokud však platí analogie i nadále, pak je to v tomto případě. Dnes už máme, naštěstí, jasnější pochodně a více světloňů.

XXI. UNIVERSUM

První a nejzřetelnější vlastností této karty je to, že je poslední, a je proto doplňkem Blázna. Připisuje se písmeni Tau. Tyto dvě karty tedy dohromady tvoří slovo *Ath*, což znamená *esence*. Následkem toho se pak vyrovnává veškerá realita vzájemnými ústupky v řadách, u nichž tvoří tato dvě písmena počátek a konec. Tímto počátkem bylo Nic; na konci tedy musí být také Nic, avšak Nic ve své úplné expanzi, což bylo vysvětleno již dříve. Číslo 4, spíše než 2, bylo vybráno za základ této expanze, částečně proto, aby se mohl rozšířit »prostor sdělení«, a bezpochyby i kvůli tradici; a do jisté míry i proto, aby se zdůraznila idea omezení.

Tau je zde namísto znamení Kříže, to jest znamení rozšíření; a toto rozšíření se symbolizuje jako čtvernost vzhledem k možnosti konstrukce kruhové symboliky tetragrammatonu. V případě čísla 2 by byl jediným možným rozuzlením návrat k jednotě nebo negaci. Žádný kontinuální proces se nedá běžně symbolicky zobrazit; avšak samotná 4 vede nejen k tomuto neúprosnému rozšiřování, což jsou neotřesitelné skutečnosti přírody, ale také k transcenci vesmíru a času prostřednictvím nepřetržité, automaticky se vyrovnávající změny.

Tau se připisuje Saturnu, který je nejzevněji obíhajícím a nejpomalejším nebeským tělesem ze všech sedmi posvátných planet; právě tyto těžkopádné a strnulé kvality byly důvodem pro to, aby se tomuto symbolu přiřadil element země¹¹³. Původní tři elementy – Oheň, Vzduch a Voda – primitivnímu myšlení vyhovovaly. Země a Duch představují teprve pozdější inovaci. Ani jeden z nich se v původních dvaadvaceti cestách Sefer Jeciry nenachází. Hmotný svět, svět Ašiah, se zde objevuje pouze jen jako přívěsek na Stromu Života.

Stejným způsobem je element Ducha, jako jakýsi dodatečný ornament, připisován písmenu Šin; je to cosi na způsob Keteru, který prý symbolizoval nejvýznamnější bod tetragrammatonu, tedy písmeno Jod. Je třeba stále rozlišovat symboly náležející k filosofické teorii, a ty mnohem propracovanější, které se zakládají na symbolech, jež jsou potřebné v praxi.

Saturn a Země mají jisté vlastnosti společné – neohebnost, chladnost, suchost, nepohyblivost, těžkopádnost a podobně. Navíc se Saturn s ohledem na svou čern objevuje v Bině ve škále Královny, která je škálou *projevené přírody*; ale pokaždé, když se přiblíží konec procesu, tak se vrací automaticky k počátku.

V chemii jsou to nejtěžší prvky, které v pozemských podmínkách nemohou udržet tah a pnutí svých vnitřních struktur; následně pak dochází k vyzařování těch nejjemnějších částic s nejvyšší aktivitou. V esaji o druhém termodynamickém zákonu, který byl napsán v Cefalu na Sicílii, je naznačeno, že při absolutní nule mohou existovat prvky těžší než uran, přičemž mají takové vlastnosti, že by z nich mohly vzniknout dlouhé řady prvků. Byl to chemický výklad rovnice: 0=2.

¹¹¹ AL, III:34.

¹¹² AL, III:72.

¹¹³ Srovnej konstrukci astrologického symbolu Země a Saturnu. – San.

Začne se pak jevit jako pochopitelné vyvozovat z analogie tento závěr: symbolika se dostaví proto, že konec musí vést k počátku; proto se také podle jisté dlouho skrývané tradice temnota připisuje slunci. Jedním z šoků kandidátů »mystérií« bylo zjevení: »Osiris je černý bůh«.

Proto je Saturn osobou mužského pohlaví; je to *starý* bůh, bůh plodnosti, jižní slunce; stejně je ovšem i Velikým Mořem a velikou Matkou; písmeno Tau se objevuje na Stromu Života jako emanace z Luny Ješodu, je to základ Stromu a představitel reprodukčního procesu a rovnováhy mezi změnou a stabilitou, nebo jde spíše o jejich ztotožnění. Tato Cesta ovlivňuje Zemi, Malkut, dceru. Opět se tu objevuje nauka o »dosazení dcery na trůn Matky«. Samotná karta je následkem toho glyfem dokončení Velikého Díla v tom nejvyšším významu, zrovna tak jako Atu Blázna symbolizuje jeho počátek. Blázen je negace ústící do manifestace; touto manifestací je universum, jeho účelem je završení a příprava k návratu. Dvacet karet, které leží mezi nimi, ukazují Veliké Dílo a jeho agens v různých stádiích. V tomto smyslu je tedy obrazem universa obraz panny, takto posledního písmene tetragrammatonu.

Na naší kartě je zobrazena, jak tančí. Svými rukama manipuluje zářivou spirální silou v aktivní i pasivní podobě, a každá má svoji dvojitou polaritu. Jejím partnerem je Heru-Ra-Ha z Atu XIX. »Slunce, Síla & Nádhera, Světlo; toto náleží služebníkům Hvězdy & Hada«¹¹⁴. Tato konečná podoba obrazu *magické formule boží* kombinuje a transformuje tolik symbolů, že je popis obtížný a mohl by být také marný. Správnou metodou, jak tuto kartu studovat – a jistě i všechny ostatní, ale tuto zejména – je dlouhotrvající meditace. Universum, tak zní hlavní myšlenka, je *oslavou* dokončeného Velikého Díla.

V každém rohu karty je jeden cherub, který oznamuje ustavení universa; a kolem ní je elipsa, složená z dvaasedmdesáti kruhů pro pětičlenu zodiaku, zároveň je to i Šemhamforaš.

Uprostřed dolní části karty je zobrazen základní plán stavby domu *hmoty*. Zpodobňuje dvaadevadesát známých chemických prvků, hierarchicky sestavených podle svého pořadí. (Náčrtek pochází z pozdní práce geniálního J. W. N. Sullivana: viz »*Základy moderní vědy*«.)

Kolo Světla uprostřed iniciuje vznik Stromu Života, ukazuje deset základních nebeských těles sluneční soustavy. Tento Strom však vidí jen ti, kdož jsou cele ryzího srdce.

1. Primum mobile, který zastupuje Pluto. (Srovnej s naukou o alfa-částicích rádia.)
2. Sféra zodiaku nebo stálic, kterou představuje Neptun.
3. Saturn. Abyss. Podle Herschela je to planeta dezintegrace a zániku.
4. Jupiter.
5. Mars.
6. Slunce.
7. Venuše.
8. Merkur.
9. Luna.
10. Země. (Čtyři elementy.)

Všechny tyto symboly víří a rotují v komplexním, přesto však kontinuálním prostředí smyček a vírů. Typické zbarvení této tradiční karty je tmavé; tato barva symbolizuje chaos a temnoty materiálního světa. Nový Aeon však přinesl plnost Světla; v *Minutum Mundum* již Země není černá, a není ani směsicí barev, ale je to čistá jasná zeleň. Podobně se indigová barva Saturnu odvozuje ze sametové modři půlnočního nebe, a tančící panna představuje cestu odtud k Věčnosti, ale ještě skrze toto půlnoční nebe. Tato karta má dnes takový jas a je tak oslňující jako žádná jiná v balíčku.

ZVLÁŠTNÍ POJEDNÁNÍ O DVOU KARTÁCH

»*Kniha Thothova*« se o těchto kartách nezmiňuje, a tudíž ani neobsahuje následující pasáž, která sem byla přidána s ohledem na nutnost vysvětlit jednak dvě karty, jež Aleister Crowley do tarotového balíčku přidal, čímž se jejich počet zvýšil na 80 (Pe = ústa!), a také některé zvláštní aspekty Atu XVIII, které jsou s touto logogenetickou ikonou temně spojovány. Hledej další písmena a Slovo pro toto číslo. Jejich karetní hodnota je na úrovni Atu, respektive ještě mimořádnější. Ostatní karty jsou v jejich společnosti zasaženy sprškou oslňujícího Světla nebo pohlceny bezednou Temnotou magického vektoru, který představují. (Obsahují je jen některé, dnes již vzácné německé, případně i angloamerické edice.) – San.

---

¹¹⁴ AL, II:21.

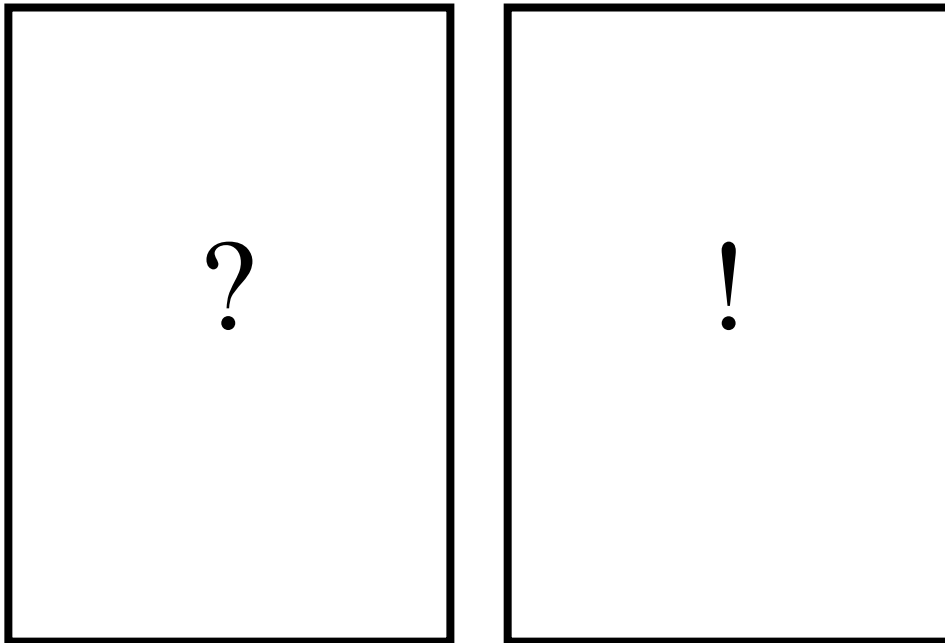
UNIKURSÁLNÍ HEXAGRAM

Tato karta je Crowleyho osobní pečeti, a je známá jako unikursální hexagram nebo hexagram Bestie. Na černém pozadí vystupuje červený ornament. Je-li tato karta tažena nebo vyložena při evokaci, představuje Temnou Noc Duše; je to mezistav, kdy to staré už není, a to nové ještě není poznáno. Hledání vnitřního nebo vnějšího Vůdce, Učitele, Mistra.

BÍLÁ KARTA (TRUMF)

Tato karta je vlastně výpovědí o O.T.O. Je-li tato karta protipólem hexagramu Bestie, hledej na ni odpověď v Knize Zákona. Je-li vyložena při evokaci Zlatého Úsvitu, považujte ji za trumf, je to Bílý, Den Duše; je to rovněž otevřenost, neomezenost, svoboda, pozitivní prázdnota, osvětlení.

* * *

Pro obě dvě karty můžeme najít vysvětlení v Knize Lži:

ΚΕΦΑΛΗ Η ΟΥΚ ΕΣΤΙ ΚΕΦΑΛΗ

0!¹¹⁵

PRAPŮVODNÍ TRIÁDA, KTERÁ JE

NE-BŮH

Nic je.

Nic povstává.

Nic není.

PRVNÍ TRIÁDA, KTERÁ JE BŮH

JÁ JSEM.

Vyslovuji¹¹⁶ to Slovo.

Slyším to Slovo.

ABYSS

Slovo je rozlomeno.

Je tu Poznání.

Poznání je vztah.

Tyto zlomky jsou Stvoření.

Rozdělení zjevuje Světlo.¹¹⁷

DRUHÁ TRIÁDA, KTERÁ JE BŮH

BŮH Otec a Matka je skryt v Plození.

BŮH je skryt ve vířivé energii Přírody.

BŮH je zjeven ve shromáždění: v harmonii:

v přemýšlení: Zrcadlo Slunce a Srdce.

TŘETÍ TRIÁDA

Rodící: připravující.

Kolísající: plynoucí: blýskající se.

Stabilita: plození.

DESÁTÁ EMANACE

Svět.

KOMENTÁŘ (Kapitola, jež kapitolou není)

Kapitola s číslem 0 se vztahuje k negativnu, které v kabbalistickém systému leží před Keterem.

Otazník a vykřičník na předcházející straně se týká dalších dvou závoňů.

Význam těchto symbolů se detailně vysvětlil v pojednání »*The Soldier and the Hunchback*« (»Voják a hrbáč«).

Tato kapitola začíná písmenem 0 a je následováno vykřičníkem; odkaz na teogonii »*Liber Legis*« se nachází v poznámce k této kapitole, vztahuje se však také ke KTEIS, FALU A SPERMATU, a je to výkřik úžasu či extáze, což je ultimativní přirozenost věcí.

¹¹⁵ Ticho. Nuit, 0; Hadit; Ra-Hoor-Khuit, 1.

¹¹⁶ Angl. »I utter«, což lze rovněž přeložit jako 'vynáším', ale i 'vystrkuji', 'rozšiřuji' nebo 'odhaluji'. Je tu zajímavá podobnost se slovem »uterus«, což je 'děloha'. Můžeme tu doplnit odkaz na Atu XV, se souvztažností na Kozla a falus. – San.

¹¹⁷ Nerozdělené, všeabsorbující, se nazývá Temnota.

KOMENTÁŘ (Prapůvodní triáda)

Toto je negativní Trojice; tři tvrzení o ní jsou v nejzazším smyslu identické. Uvádějí do souladu bytí; to, co povstává a ne-bytí, tři možné způsoby postřehování universa.

Tvrzení 'Nic není' je formálně ekvivalentní tvrzení 'Něco je', a jeho podrobné vysvětlení najdeme v eseji nazvaném »Berešit«.

Zbytek kapitoly sleduje sefirotický systém kabbaly, a konstituuje jakýsi kvintesenciální komentář k tomuto systému.

Ti, kdož jsou obeznámeni s tímto systémem, rozpoznají Keter, Chokmu a Binu v první triádě; v Abyssu Daath; Chesed, Geburu a Tiferet ve druhé triádě; Necah, Hod a Ješod ve třetí triádě, a Malkut v Desáté emanaci.

Možná si všimnete, že tato kosmogonie je naprosto celistvá; dokonce i k manifestaci boží dochází až po Tiferetu; a samotné universum se objeví až v Malkutu.

Kapitolu proto lze považovat za nejuplněji pojednán o existenci, které kdy bylo napsáno.

* * *

Další kapitola z »*Knihy Lží*« se vztahuje k »výkřiku údivu« nebo také mnohoznačnému AHA!

2

ΚΕΦΑΛΗ Β VÝKŘIK SOKOLA

Hoor má tajné čtyřnásobné jméno: to jest Dělej, co ty chceš¹¹⁸.

Čtyři Slova: Nic – Jedno – Všichni – Vše.

Ty – Dítě!

Tvé Jméno je svaté.

Tvé království přišlo.

Tvá vůle je vykonána.

Zde je Chléb.

Zde je Krev.

Proved' nás pokušením!

Zbav nás dobra i zla!

To mé jako tvé buď Korunou Království,
již teď.

ABRAHADABRA¹¹⁹.

Těch deset slov jsou čtyři, jméno Jediného.

KOMENTÁŘ (B)

»Sokol« se vztahuje k Hórovi.

Kapitola začíná komentářem verše z *Liber Legis*, III:49.

Tato čtyři slova: 'Dělej, co ty chceš', jsou rovněž ztotožněním se čtyřmi možnými způsoby postřehování universa; Horus je sjednocuje.

Pak následuje verze »modlitby Páně«, upravená vhodně pro Hóra. Srovnej ji s podobnou verzí ve 44. kapitole. V této modlitbě existuje deset odstavců, a protože je modlitba věnována Hórovi, jsou připomínány čtyři, jak bylo výše vysvětleno; avšak jen jediné jméno Horus je čtyřnásobné; On sám je Jediný.

Lze to porovnat s kabbalistickou naukou o deseti sefirotách jako výrazu tetragrammatonu(1+2+3+4=10).

Nyní vidíme, že tento Sokol není solární, nýbrž merkuriální; odtud ta slova: Výkřik Sokola, podstatnou součástí Merkura je jeho Hlas; a číslo této kapitoly, B, kterým je Bet – písmeno Merkura a Mága tarotu, který

¹¹⁸ Čtrnáct písmen. Quid Volles Illud Fac. Q.V.I.F. 196=14².

¹¹⁹ Abrahadabra má 11 písmen, je to Slovo magické expanze, a tato je skryta v »?«, »!« a »0!«. – San.

má čtvero ohraní – a je třeba si zapamatovat, že tato karta má číslo 1, čímž se všechny, symboly, znovu spojují s falem.

Základní zbraní Merkura je caduceus.

Zde se končí pojednání o dvou zvláštních kartách tarotu.

Je v nich ukryt XI° O.T.O.

XI° je ABRAHADABRA.

* * *

DODATEK

Zde následují jisté eseje o věcech, které s touto knihou souvisejí. Kdo si je přečte, pomůže mu to úplně a správně pochopit jejich význam.

BLÁZEN

1. TICHŮ¹²⁰

Ze všech magických a mystických schopností, ze všech milostí Duše, a ze všech vymožeností Ducha nebylo nic tak špatně chápáno, i když jakkoliv tušeno, jako Ticho.

Nelze spočítat všechny běžné chyby; neřkuli dá se dokonce říci, že vůbec o něm začít přemýšlet je už sám o sobě omyl; neboť jeho podstatou je čistě bytí, to jest Nic, a je tedy nade vším intelektem a intuicí. Pak ovšem může být tou krajní možností našeho eseje pouze jisté poručnictví, jakým bylo *uzavření Lóže*, v níž se má přijímat mystérium Ticha.

Tento postoj podporuje hlas tradiční autority; neboť Harpokratés, Bůh Ticha, se nazývá »Pán Záštitý a Ochrany«¹²¹.

Avšak Jeho podstatou nikterak není ono negativní a pasivní ticho, s nímž bývá toto slovo obvykle spojováno; On je totiž všudebloudícím Duchem; je to pravý a dokonalý Bludný Rytíř, který zodpoví všechny hádanky a otevře zavřený *portál* královny Dcery. Ticho však není v obecném slova smyslu odpovědí na hádanku Sfingy; je to to, co je touto odpovědí stvořeno. Proto je Ticho *rovnováhou dokonalosti*; Harpokratés je tedy vševládajícím a universálním *klíčem* ke všem mystériím vůbec. Sfinga je »harapanna nebo panna«; je to idea ženství, k níž existuje jen jediný doplněk, co do formy vždy odlišný, ale v podstatě stále stejný. Je to význam obrazu Božího; v tarotu je to jasně naznačeno jeho dospělou podobou coby Blázna a Bakcha Diphues, a také bez dvojmyslu, když se zjevuje jako Bafomet.

Když se však ponoříme hlouběji do těchto symbolů, první vlastností, která bezpochyby upoutá naši pozornost, je jeho nevinnost. Je v tom hluboká moudrost, že se nazývá Hórovo dvojče; je to Hóruv aeon; je to On, kdo posílí Aiwasse, svého služebníka, aby zvěstoval jeho advent¹²². Čtvrtou mocí Sfingy je Ticho; pro nás pak, kteří usilujeme o tuto moc jako o korunu našeho Díla, bude nejvyšší hodnotou dosáhnout Jeho nevinnosti v celé její plnosti. Nejdříve ze všeho musíme pochopit, že kořenem *morální odpovědnosti*, kterou se člověk tak pitomě pyšní, neboť se domnívá, že jej odlišuje od ostatních zvířat, je omezení, které je Slovem Hříchu¹²³. Vskutku má pravdu židovská bajka, že ovocem poznání Dobra a Zla je Smrt. Dosáhnout Nevinnosti znamená dosáhnout Edenu. Musíme se naučit žít bez vražedného vědomí, že každým výdechem napínáme plachty, které nesou naše křehké nádoby k Bráně hrobu. Musíme vyhnat Strach Láskou; vidíme, že každý čin je orgasmem, jehož naprostým koncem nemůže být nic než Zrození. A pomni, že láska je zákon¹²⁴: proto každý čin musí být spravedlivý a musí být v pravdě. Můžeme k tomu dospět a pochopit to pomocí jistých meditací; a je třeba to

¹²⁰ Z knihy: »*Little Essays toward Truth*« (Malé eseje o pravdě).

¹²¹ *AL*, III:35; III:70-72.

¹²² *AL*, I:7.

¹²³ *AL*, I:41.

¹²⁴ *AL*, I:57.

udělat tak důkladně, abychom o svém zasvěcení vůbec nevěděli, neboť jen pak je Nevinnost dokonalá. Tento stav je opravdu nutnou podmínkou jakéhokoliv správného rozjímání o tom, co jsme si zvykli považovat za první úkol aspiranta – totiž vyřešit otázku: »Co je mojí Pravou Vůlí?« Neboť dokud nebudeme nevinnými, budeme se určitě snažit posuzovat naši Vůli z vnějšku, zatímco Pravá Vůle by měla prýštit jako fontána Světla z vnitřku, a řinout se nepotlačována, přetékáje Láskou, do Oceánu Života.

To je ta pravá idea Ticha; je to naše Vůle, dokonale přizpůsobivá, jemně proteovská, která vytéká, aby vyplnila každou mezeru projeveného universa, kterou na své cestě potkáme. Pro její ohromnou moc není žádný záliv příliš velký a žádná úžina tak obtížná, aby ji vyrušil z klidu. S velkou lehkostí se přizpůsobí každé potřebě; její pružnost je zárukou její kvality. Její podoba se vždy různí podle té nedokonalé podoby, se kterou se setkává: její esence je v každé události totožná. Výsledkem její činnosti je vždy Dokonalost, totiž – Ticho; a tato Dokonalost je vždy stejná, jsouc dokonalá, přesto vždy odlišná, protože při každé příležitosti ukáže, co dovede, a také svoji rozlehlost.

Samotná inspirace nemůže zaznít dithyrambem Ticha; proto je každý nový aspekt Harpokrata hoden toho, aby mu hudba universa hrála po celou Věčnost. Byl jsem jednoduše veden věrnou Láskou v tomto zvláštním zápase, během něhož jsem zjistil, že jsem se vtělil, abych sepsal tuto bídnou sloku onoho nekonečného eposu Harpokratova, který je fasetou Jeho plodné Náhery, vrhající to nejnezbytnější světlo na můj vlastní, za tmy vykonaný vstup do svatostánku Jeho hromového, nevýslovného božství.

Blahořečím hýřivé extázi Nevinnosti, mužné a pantomorfní extázi vše-naplnění; vzdávám hold Korunovanému a Vítězícímu Dítěti, jehož jméno je Moc a Oheň, jehož jemnost a síla činí arcijasným, jehož energie a vytrvalost dojde naplnění u Panny absolutna: ono, projevené, je hudcem na sedminásobnou píšťalu, Velikým Bohem Panem, a je také – jsouc vrženo zpět do Dokonalosti, kterou chtělo – Tichem.

2. DE SAPIENTIA ET STULTITIA¹²⁵

Ó můj synu, na této poslední stránce své Epištoly opět připomenu její titul a nadpis: to jest *Kniha Moudrosti aneb Bláznovství*. Pronáším modlitbu a prokazuji úctu Nuith, naší Paní a jejímu Pánu, Haditu, za onen zázrak vtělení Dítěte, Ra-Hoor-Khuita, což jest zjeveno v nákrese *Minutum Mundum*, ve Stromu Života. A třebaže je Moudrost druhou emanací Jeho podstaty, existuje cesta, která je rozděluje a spojuje; poukazuje na ni Alef, který opravdu jest Jednička, ale celým pravopisem také sto jedenáct, aby se tak naznačila Nejsvětější Trojice. A přesmykem vznikne *naprostá temnota*, a *náhlá smrt*. Je to také číslo AUM, což jest AMOUN, a znělý kořen je OMNE, nebo v řečtině PAN; a to je číslo Slunce. Navíc je to ono Thothovo Atu, které souvisí s kartou, jež se označuje NULOU, a její název je MAT, jak jsem se o něm dříve zmiňoval, a jeho obrazem je Blázen. Ó můj Synu, posbíral jsi všechny ty údy společně do jednoho těla, a vdechl mu svého Ducha, aby mohlo žít; teď ho s vilností svého mužství obejmí, a vejdi k němu, a poznej ho; tak budete *jedním tělem*. Až nakonec posílen a opojen touto konzumací poznáš, jakým vnuknutím jsi zvolil své jméno v poznání, mám na mysli PARSIFALA, »der reine Thor«, Pravého Rytíře, který si vydobyl království na Montsalvatu, a zacelil ránu Amfortase, a podřídil Kundry právě službě, a nabyl znovu Kopí, a probudil k novému životu zázrak Svatého Grálu; arci, také sám u sebe dovedl jeho Slovo ke konci: »Höchsten Heiles Wunder! Erlösung dem Erlöser!« To jest poslední slovo písně, kterou tvůj strýc Richard Wagner napsal k uctění tohoto mystéria. Tomu rozumíš, ó můj Synu, a proto tě touto Epištolou opustím, neboť vrcholem Moudrosti je nalezení cesty, která vede ke Koruně a propadstatě všeho, k duši Dítěte Hóra, Pána Aeonu. Toto je Cesta Pravého Blázna.

DE ORACULO SUMMO

A kdo jest tento Pravý Blázen? Hleď, což nepřichází v ságách ze starých dob, v legendě skaldů, bardů a druidů, oděn zelení jako jaro? Ó ty Veliký Blázne, jsi Vodou, která je Vzduchem, v němž se vše rozpustilo! Arci, ty v rozedraném rouchu, s holí Priapovou a měchem na víno! Stojíš na krokodýlovi jako Hoor-pa-Kraat; a velká kočka skáče na tě! Arci, a co víc, vím, kdo jsi; jsi Bacchus Diphues, žádný a dva, tvé jméno je IAO! A teď, na úplném konci přicházím k tvému bytí, přes to, co přijde, a hlásám své Slovo, jak ho člověku sdělil tvůj strýc Alcofribas Nasier orákulem lahvice BACBUC. A toto Slovo je TRUŇK.

¹²⁵ »Liber Aleph: The Book of Wisdom or Folly« (Liber Alef: Kniha Moudrosti aneb Bláznovství).

3. DE HERBA SANCTISSIMA ARABICA

Připomínám ti, ó můj synu, bajku Židů, kterou přinesli z města Babylon, o tom, jak Nebúkadnesar, veliký král, jsa sklíčen na duchu, se na dobu sedmi let odebral mezi muže, aby jedl *trávu* právě tak, jak to dělá Vůl. Ale tímto Volem je písmeno Alef, a patří onomu Thothovu Atu, jehož číslem jest Nula, a jehož jméno jest Maat, Pravda; nebo Maut, Sup, Matka Všeho, jsouc obrazem Naší Paní Nuith; bývá však také nazýván Blázen, což jest Parsifal, »der reine Thor«, a tak se vztahuje k tomu, kdo kráčí Cestou Tao. A je to také Harpokratés, Dítě Horus, které kráčí (jak to ve svých Žalmech zvěstuje Daood Badawi, který se stal Králem) po *lvu a drakovi*; je totiž v jednotě se svou vlastní tajnou podstatou, jak jsem to vyložil slovy, jež se týkaly Sfingy. Ó můj synu, včerejší Eva na mne seslala Ducha a měla mne k tomu, že bych i já měl jísti *trávu* Arabů, a čaroucnou mocí její spatřit to, co je určeno k osvětlení mých očí. Teď už o tom nesmím mluvit, chápej, že se v tom skrývá mystérium transcendence času, neboť jsem během jedné hodiny podle našich pozemských měřítek sklídl Úrodu Aeonu, a to bych nevyšvětlil ani za deset životů.

DE QUIBUSDAM MYSTERIIS, QUAE VIDI

A přesto jako může člověk vztyčit pomník nebo symbol, který je důležitý pro deset tisíckrát deset tisíc lidí, tak se pokusím oživit tvé chápání hieroglyfem. A zde nám poslouží tvá vlastní zkušenost, protože důkaz vzpomínky postačí k tomu, aby ses důvěrně obeznámil s nějakou záležitostí, kterou by ten, kdo jí nemá, nenabyl ani za rok vzdělávání. Zde pak je první z nespočetných zázraků této Vize: na poli černějším a žírnějším než samet bylo osamělé Slunce všech bytostí. A okolo něj byly malé řecké kříže, zaplavující nebesa. Měnily podobu až do geometrického vzhledu, zázrak za zázrakem. Na té cestě jich šlo po sobě tisíckrát tisíc, dokud se universum jejich pohybem neutlouklo na kvintesenci Světla. Krom toho v jiném čase jsem viděl všechno jako duhově zbarvené a světélkující *bubliny*, hrající všemi barvami a odstíny, myriáda za myriádou, dokud svou urputnou krásou nevyčerpaly schopnost mé mysli je postřehovat a nezahltily ji, takže jsem musel toto skvělé břímě složit. A co víc, ó můj synu, vrchol toho všeho se ani zdaleka nevyrovná hodnotě jediného záblesku úsvitu naší pravdivé Vize Svatosti.

DE QUODAM MODO MEDITATIONIS

Nyní k Vládci toho, co mi bylo propůjčeno; bylo to pochopení oněch vůlí vedených změn čili transmutací mysli, které vedou k pravdě jako žebříky do nebes, neboť tak jsem je v té době nazval, hledaje frázi, která by písaře nabádala k opatrnosti, aby věnoval pozornost mým slovům, aby vyřezal balustrádu na stělu mého díla. Mé úsilí zaznamenat tuto věc do detailu je však marné, ó můj synu, neboť taková je vlastnost téhle *trávy* – umí zrychlit myšlenkové operace, a to až tisícinásobně, a kromě toho umí i zobrazit každý stupeň souhrnem obrazů neodolatelné krásy, takže člověk nemá dost času na to, aby je mohl postřehnout, neřkuli vyslovit jméno kteréhokoliv z nich. Těch žebříků bylo prostě takové množství, a tak si byly navzájem podobny, že paměť už mi neslouží, a jen maně si vzpomínám na jistý obsah této metody, před níž rozum stojí v úžasu pro její subtilnost. A pak taky musím svoji mysl vůlí mocně a strašlivě zkoncentrovat, abych dokázal dále toto mystérium vylíčit. Neboť tato metoda představuje trest a pokrok; s její pomocí se snadno a s požitkem přiblížíš dokonalé Pravdě, a vůbec nezáleží na tom, která myšlenka ti umožní první skok k meditaci, a tak pochopíš, že každá cesta končí na Monsalvatu, v templu Svatého Grálu.

SEQUITUR DE HAC RE

Obecně věřím jen tolik, kolik musím, a to jak na poli teorie, tak i praxe, že člověk musí být prvně zasvěcenec, a musí být důvěrně obeznámen s naším Zákonem dříve, než může začít tuto metodu používat. Ukrývá se v ní totiž naše tajné osvětlení, které se týká universa, jakkoli je jeho podstatou venkoncem nejvyšší dokonalost. Každá myšlenka znamená rozdělení, a způsob, jak najít lék pro toto rozdělení, je zasnoubit ji s jejím protikladem, což jsem zjevil již dříve v mnohých dílech. A ty je budeš s horlivostí ducha přirážet k sobě, rychle jako samotné světlo, takže extáze bude spontánní. Proto je tedy účelné, aby ses už vydal na tuto cestu protikladů, znal zevrubně odpověď na každý grif nebo problém, a tvá mysl byla okamžitě připravena. Protože tato *tráva* má takovou moc, že vše probíhá rychlostí, nad níž rozum zůstává stát; a kdyby tě zaváhání zmátlo, podlomí se ti žebřík, a tvá mysl padne zpět, aby se přiklonila k okolním dojmům, jako když jsi začal poprvé. Vpravdě je podstatou této metody rozpuštění a zničení každé složitosti extatickým vybitím, takže každý element je

zdokonalen svým harmonickým protějškem, a zničen (poněvadž ztrácí oddělenou existenci) orgasmem, který se odehraje v lůžku tvé mysli.

SEQUITUR DE HAC RE

Ty víš velmi dobře, ó můj synu, jak je dvojrozměrné myšlení nedokonalé, protože je odděleno od svého protikladu, ale také spoutáno jeho šíří, neboť (obvykle) tímto protikladem nezúplňujeme universum, leda jen protikladem jeho projevu navenek. Jestliže tedy necháme vyniknout protiklad zdraví a nemoci, nezahrnujeme do jejich sféry jednoty nic víc než jedinou kvalitu, kterou můžeme předvídat u všech věcí. Kromě toho pro většinu není snadné najít nebo zformulovat pravý protiklad nějaké myšlenky jako pozitivní ideu, ale jen jako formální negaci ve vágních pojmech, takže výslednou odpovědí je jen protiklad. A tak se k pojmu »bílá« nepřidá fráze »všechno to, co není bílé«, protože je to bezobsažné; není to ani jasné, ani jednoduché, ani konceptuálně pozitivní; řekne se jen »černá«, protože tenhle obraz má váhu. Takže soudržnost protikladů je zničena jen částečně, a člověk si je okamžitě vědom toho zbytku, který zůstává nevyrovnaný nebo nevyvážený, a jehož *eidolon* ti v mysli s nevysslovitelnou skvělostí a radostí vyskočí. Jenže ani tím se nenech ošálit, neboť jeho existence svědčí o jeho nedokonalosti, a ty musíš přivolat jeho milence, a zničit je láskou jako ty předtím. Tato metoda nikdy nekončí, a jde vždy od hrubého k jemnému, a od částečného k obecnému, přičemž rozpouští všechno v jedinou substanci světla.

CONCLUSIO DE HOC MODO SANCTITATIS

Věz tedy, že protiklady jsou prostřednictvím smyslových počitků pohotově přijímány, jako např. délka a krátkost, nebo světlo a tma; a je tomu tak i s emocemi a dojmy, jako je *láska* a *nenávisť*, nebo *lež* a *pravda*; čím je však antagonismus silnější, tím více je svázán iluzí, tedy předurčen souvztažností. Proto nemá slovo »délka« žádný význam, ledaže by se pojila k něčemu, co lze vzít za standard; láska však není tak obskurní, protože jejím dvojčetem je nenávisť, a obě vlastnosti se na všeobecné přirozenosti bohatě podílejí. A teď poslouchej dál: bylo mi to zjeveno ve vizích Aethyrů, když jsem byl v poušti Sahary, blízko Tolgy, na kraji Velikého východního Ergu, totiž že nad Abyssem je protiklad *jednotou*, a že nic nemůže být pravdivé než na základě protikladu, který je obsažen sám v sobě. Viz tedy, že touto metodou dospěješ zanedlouho až k *idejím* toho *řádu*, který je zahrnuje jejich vlastním *protikladem*, a žádnou *antitezi* nemají. Takže tady se ti v ruce láme *páka antinomie*; a navíc jsi v opravdové rovnováze, smíš se vznášet, vášnivě a dychtivě, z jednoho nebe do druhého, a to díky rozmachu a exaltaci tvé ideje, nebo prostřednictvím koncentrace, což pochopíš na základě svých studií v *Knize Zákona*, jejíž obsah se týká Naší Paní Nuith, a Hadita, který je *srdcem* každé *hvězdy*. A tuto poslední příčku žebříku překonáš snadno, pokud jsi opravdu zasvěcen, neboť setrvačnost síly, kterou jsi v transcendentální antitezi vyvinul, poslouží k tomu, aby tě postrčila, a osvobození z pout myšlení, jehož jsi v tomto praktickém umění dosáhl, vytvoří vír a gravitaci onoho jedině pravdivého oprávnění, jež tě přitáhne k sobě.

DE VIA SOLA SOLIS

Tady je výtěžek mého opojení touto svatou bylinou, *trávou* Arabů, neboť ona to byla, která mi ukázala (mezi mnoha jinými) toto mystérium, nikoliv jako nové světlo, jelikož jsem ho druhdy měl, avšak díky rychlé syntéze a zjevením dlouhé řady událostí během zlomku vteřiny. Maje moudrost, analyzoval jsem tuto metodu a objevil její základní zákon, který předtím unikal mému úsilí pochopit jej. Arci, ó můj synu, neexistuje žádná Pravá Cesta Světla, s výjimkou toho, co jsem byl dříve vysvětlil; přesto na každé Cestě naleznáš úspěch, budeš-li natolik obratný, abys ho postřehl a chopil se jej. A tak jsme častokrát pojali pravdu zrcadlením, nebo tak, jak to předvádí umělec při výběru motivu a kompozice, kde jsme jinak byli slepí, neboť jsme postrádali jeho vidění světla. A přesto by jeho umění nikoho neoslovilo, kdyby kořen této pravdy již nevězel v naší přirozenosti, a poupě nebylo připravené vykvést polibkem tohoto Slunce. Důkazem toho je, že jak chlapec, tak ani oblázek do praku nemají ponětí o kuželové výšce, ani o jejích vlastnostech, ale můžeš o nich chlapce poučit, když mu je správně podáš, protože v jeho přirozenosti tyto zákony ducha jsou, a shodují se s našim matematickým uměním, a on se jen potřebuje opeřit (mohu-li to tak říci), aby je mohl vědomě používat pro Dílo, neboť teprve až potom, kdy je vše v pravdě – totiž spojeno nezbytnými souvislostmi, které vládou naší iluzi – dospěje v pravý čas k pochopení.

MÁG

I. DE MERCURIO¹²⁶

Zde je velmi podrobný popis několika rysů Merkurovy povahy, především jeho vztah k Jupiteru a Slunci:

»Na počátku bylo Slovo, Logos, který je Merkurem; a proto je ztotožňován s Kristem. Oba jsou poslové; jejich mystéria o narození jsou si podobné; i rozpustilé kousky z jejich dětství se navzájem podobají. Ve *vizi universálního Merkura* vidíme Herma, an sestupuje k moři, které se vztahuje k Marii¹²⁷. Krucifix zastupuje caduceus; dva lotři, proto dva hadi; útes ve vizi universálního Merkura znázorňuje Golgotu; Maria je prostě Maia se slunečním R, které se nachází v jejím lůně. Důvodem roztržky mezi autory synoptických evangelií a Janem, jež se týkala Krista, bylo opravdu soupeření mezi knězi Baccha, Sola a Osirida, možná také Adonida a Attise na straně jedné a Herma na straně druhé, a to v době, kdy zasvěcenci celého světa pochopili, že jsou odpovědní za růst říše římské, že musí odstranit překážky, které stojí v cestě komunikačním prostředkům, a nahradit konfliktní polyteismus syntetizující vírou«.

»Leč abychom pokročili v identifikaci dále, srovnajme Kristovo sestoupení do pekel a úlohu Herma jakožto průvodce mrtvých. Dále srovnajme Herma, který vyvádí Eurydiku, a Kristovo vzkříšení dcery Jairovy. Kristus byl prý vzkříšen třetího dne, neboť planetě Merkur to trvá tři dny, než se objeví po tom, co se oddělí od oběžné dráhy Slunce. (Všimněme si, že Merkur a Venuše jsou planety, které leží mezi Zemí a Sluncem, jako by byla Matka a Syn prostředníky mezi námi a Otcem).

Věnujme pozornost Kristovi jako lékaři, a také jeho vlastním slovům: »Syn člověka přichází jako zloděj v noci«. I tomuto popisu (Mt 24,27): »Neboť jako blesk ozáří oblohu od východu až na západ, takový bude příchod Syna člověka«.

Povšimněme si také Kristových vztahů s penězoměnci, častých podobenství, která používal a fakt, že jeho prvním žákem byl publikán, tj. výběrčí daní.

Mějme na paměti i Merkura coby osvoboditele Prométheova.

Část symbolismu ryby mají jak Kristus, tak i Merkur společnou; ryba je zasvěcena Merkurovi (má se za to, že je třeba to přičítat oněm vlastnostem, jako je pohyblivost a chladnokrevnost). Mnozí Kristovi žáci byli rybáři, a sám rovněž činil zázraky, v nichž měla ryba hlavní slovo.

Vezměme na vědomí i Kristovu úlohu prostředníka: »Nikdo nepřichází k Otcí než skrze mne«¹²⁸, a dále Merkur jako Chokma: »on samojediný způsobuje, že se můžeme přiblížit Keteru«.

»Caduceus představuje úplný symbol gnose. Okřídlené slunce nebo falus symbolizuje radost ze života na všech úrovních, od nejnižší až po tu nejvyšší. Hád (mimo to jsou i symbolem aktivity a pasivity, Hóra a Osirida, a všech ostatních dobře známých atributů) zosobňují ty vlastnosti Orla, resp. Lva, které známe, ale o nichž nebudeme mluvit. Je to symbol, který sjednocuje mikrokosmos a makrokosmos, symbol magické operace, která toto sjednocení dokončuje. Caduceus je samotný život, a je universálně použitelný. Je to universální rozpouštědlo«.

»Už to všechno chápu; mužná síla marsická je až úplně pod ním. Všichni ostatní bozi jsou pouhými aspekty Jupitera, které vytvořil Hermés. On je prvním z aeonů«.

»Tento bůh má velmi silný smysl pro humor. Co se týče jeho základní funkce, není vůbec sentimentální; universum považuje za vynikající kanadský žertík; přesto uznává, že Jupiter je seriózní, a má vážnost i pro universum, ačkoliv se mu vysmívá právě pro jeho serióznost. Má jediný úkol – přenášet sílu Jupiterovu, a jinak se ničím jiným nezabývá. Tímto poselstvím je Život, ale u Jupitera je život latentní«.

»Co se týče reinkarnace, má heliocentrická teorie pravdu. Jak postupně vítězíme nad vlastnostmi nějaké planety, vtělujeme se do vnitřní podstaty další planety; a tak dále, dokud se nevrátíme k Otcí Veškerenstva, kdy se naše zkušenosti spojí dohromady, zjasníme se, a hvězda bude mluvit s hvězdou. *Terra* je poslední planeta, na níž jsou těla utvořena ze země; na Venuši jsou fluidní; na Merkuru éterická; zatímco na Slunci jsou utvořena z čistého ohně«¹²⁹.

»A teď vidím, jak znenadání vzplála osminásobná hvězda Merkurova; je složena ze čtyř stylizovaných květů lilie s prašniky jako paprsky, mezi nimi se rýsují různé druhy sítin. Ve vnitřní středové části je cifra

¹²⁶ Z díla: »*The Paris Working*«.

¹²⁷ Na Stromu Života znázorňuje cesta Bet jeho sestup z Keteru, Koruny, k Bině, Velikému Moři. (Viz obrázek).

¹²⁸ J 14,6. Což nebrání tomu, aby nebylo výše (J 6,44) řečeno něco úplně jiného: »Nikdo nemůže přijít ke mně, jestliže ho nepřítáhne Otec, který mě poslal« – San.

¹²⁹ »Na sluncích k nám přicházejí vzpomínky; na planetách zapomínáme« – Eliphas Lévi.

Velmistra, však neznáš ni jednu. Na kříži je holubice, sokol, had a lev. Jakož i jeden symbol ještě tajnější. Nyní zřím planoucí meče vykované ze světla. Všechno má kosmické rozměry. Všechny vzdálenosti jsou astronomické. Když říkám 'meč', mám jasnou představu o zbrani dlouhé mnoho miliónů mil«.

2. PÁN ILUZE¹³⁰

Je to postava Mága z tarotu; v pravé ruce drží pochodeň, z níž šlehají plameny vzhůru; v levé ruce drží pohár jedu, velký vodopád řítící se do pekla. Na hlavě má zlý talisman v podobě kruhu, a je to rouhání a zlořečení a klnutí. Je tím největším rouháním ze všeho (to proto, že by kruh měl být takhle zprofanován. Tento zlověstný kruh je tvořen třemi soustřednými prstenci.). Na nohách má kosy a meče a srpy; dýky; mečíky; všechno, co má ostří – milióny, a vše v jednom. A před ním je *stůl*, který je *Stolem zkaženosti*, a u něj čtyřicet dva *mrtvých přísedících*, protože jsou to *Žalobci*, jejichž úmysly duše musí zkřížit; a na stole je napsáno čtyřicet dva jmen Božích, neboť toto je *mystérium Nerovnováhy*, protože tady byl povždy počátek ale úplně všeho. A tento Mág vrhá mocí svých čtyř zbraní závoj za závojem; tisíce zářících barev, které řezou a trhají Aethyr; a ten pak vypadá jako zubatá pila, nebo jako zlomený zub v tváři mladé dívky, nebo jako trhlina či šilenství. Je tu strašný, k zesílení strašný zvuk drčení. Je to mlýn, v němž byla universální substance, kterou je éter, rozemleta na hmotu«.

Hlas rce: »Viz skvělost onoho Pána, který svá chodidla vkládá na toho, jenž odpouští hřích. Viz šestinasobnou hvězdu, jejíž plamen se mihotá v hrobce, je to pečeť vložená na manželství velikého Bílého Krále a jeho černého otroka«.

Tak jsem patřil do krystalu, a zřel šestinasobnou hvězdu: celý Aethyr je jak hnědožluté mraky, podobný plameni pece. A tady je mocný pán domu andělů, modrý a zlatý, který je lisuje a oni křičí: Svatý, Svatý, Svatý jsi ty, který ses nechvěl ani při zemětřesení, ani za hřmění! Konec všeho se k nám blíží; den Bud'-s-námi je na dosah! Neboť on stvořil universum a zničil ho, a z toho se raduje.

A pak, uprostřed Aethyru, jsem toho boha spatřil. Tisíciruký, a v každé ruce má zbraň strašlivé síly. Jeho tvář je strašnější než bouře, a z očí mu srší blesky nesnesitelné záře. Z úst mu prýští moře krve. Na hlavě nosí korunu z všeho, co je smrtonosné. Na čele se mu tyčí Tau a po obou stranách rouhavá znamení. A okolo něj se vine mladá dívka, podobná královské dceři, která se objevuje v devátém Aethyru. Začervenala se však, neboť spatřila jeho sílu, a její čistotu zbarvila jeho černá a modř.

Tisknou se k sobě v divokém něžném objetí, takže ji bůh násilím roztrhl; přesto se kolem něj vine tak pevně, že je rdoušen. Zatlačila mu hlavu dozadu, a hrdlo má pod tlakem jejích prstů celé sinavé. Jejich společný křik působí nesnesitelná muka: přesto je křikem rozkoše, takže každá bolest, každé prokletí, každá bolestná ztráta, a každá smrt kohokoliv v celém universu je jen drobným poryvem větru v této ječící bouři extáze¹³¹.

A anděl praví: »Hle, tato vize je zcela mimo tvé chápání. Ale i tak budeš usilovat o to, aby ses spojil s děsným ložem svatebním«.

Tak jsem roztržen ve dvě, nerv od nervu, tepna od tepny, a ještě intimněji – buňka od buňky, molekula od molekuly a atom od atomu, a hned je zase vše stlačeno dohromady. (Poznamenávám, že roztržení je stlačení.) Všechny dvojité fenomény jsou jen dvě možnosti, jak nahlížet na to, co je jediné; a jediným fenoménem je Smíření. Má slova nebo myšlenky nemají žádný význam. »Tváře poloutvořené povstaly«. V tom je význam tohoto odstavce; jsou to pokusy interpretovat Chaos. Ale Chaos je Smíření. Kosmos je válka Růže a Kříže. Tohle byla ta »poloutvořená tvář«, jak jsem se předtím vyjádřil. Všechny obrazy jsou bezúčelné.

Arci, jako v zrcadle, tak i v tvém duchu je tohle obráceno falešným kovem lži, a každý symbol je třeba číst pozpátku. Ejhle! vše, v co jsi věřil, muselo tě zmást, a tak jsi utekl od toho, co bylo tvou spásou. Tak proto jsi vykřikl na černém sabbatu, když jsi políbil chlupatou zadnici kozla, když tě zavilý bůh roztrhl ve dvě, když tě ledový vodopád smrti smetl pryč.

Vykřikls, tedy, vykřikl nahlas; a do toho se mísil řev probodnutého lva a sténání roztrženého býka, a křik člověka, který je trhán pařáty Orla, a jekot Orla, který je rdoušen rukama Člověka. To vše se mísí ve smrtelném výkřiku Sfingy, neboť slepec zprofanoval její mystérium. Kdo je to: Oidipús, Teiresiás, Erínye? Kdo je ten slepý a zřec, víc šilený než moudrý? Jehož štvou nebeští ohaři a očekávají pekelní krokodýlové? Alef, Vau, Jod, Ajin, Reš, Tau – jest jeho jméno¹³².

Pod nohama má Království a na hlavě Korunu. Je to duch a hmota; je mír a moc; je v něm Chaos a Noc a Pan; a s BABALON, svojí konkubínou, která mu připravila nápoj z krve svatých, kterou sesbírala do svého

¹³⁰ Výňatek z Liber CDXVIII: *Vize a Hlas*, 3. Aethyr.

¹³¹ Tento obraz lze nalézt namalovaný na posvátných korouhvích (obvykle hedvábných, a opakující se v různých podobách – často představující planety – kolem ústřední glorioly), které krásí svatostánky v Tibetu.

¹³² Jsou to Cesty, které tvoří na Stromu Života proud 1-2-6-8-9-10.

zlatého poháru, zplodil pannu, kterou teď defloruje. A to je to, o čem jest psáno: Malkut bude pozdvížen a dosazen na trůn Biny. A to je kámen filosofů, který, je položen jako pečeť na hrobku tetragrammatonu, a elixír života, který je destilován z krve svatých, a červený pudr, který je semlet z kostí Choronzona.

Hrůzné a podivuhodné je toto mystérium, ó Titane, který ses vyšplhal do postele Junony! Jistojistě jsi připoután ke kolu a jím zlámán; a navíc jsi odhalil nahotu Svatého, a Královna Nebes pracuje k porodu dítěte, a jeho jméno budiž Vir, a Vis, a Virus, a Virtus, a Viridis – v jednom jméně jsou všechna, a víc než to¹³³.

* * *

Následující výňatek z Liber Alef, *Knihy moudrosti aneb bláznovství*, může rovněž přispět k osvětlení významu této karty.

»Tahuti, čili Thoth, upevnil Slovo Dionýsovo tím, že v něm pokračoval; On totiž vyjevil, jak je možné Duchem řídit činnost vůle. Člověk se vyhýbá chybám kritikou, vzpomínkami, které si zapsal, a opakováním chyb. Avšak pravé jméno Tahutiho bylo AMOUN, jímž lidem umožnil, aby pochopili svoji tajnou podstatu, to jest, svoji jednotu se svým pravým já, nebo, jak se pak vyjádřili, s Bohem. A on jim zjevil cestu k tomuto Uskutečnění, a její vztah k formuli INRI. A číselným mystériem urovnal cestu svému nástupci, aby v pravém světle ukázal podstatu celého universa v jeho formě a struktuře, což dokázal analýzou, a tím učinil pro *hmotu* to, co osud rozhodl, že má Buddha učinit pro *Ducha*«.

ŠTĚSTĚNA

R.O.T.A. – KOLO¹³⁴

»A najednou se v krystalu objevil páv a celý éter je ho pln. Podobá se vizi nazvané ‘*vesmírný páv*’, nebo se spíše podobá ztělesnění této vize. A už je tady nespočet mraků, které naplnily éter, když se páv rozplynul«.

»A hned za těmito anděly jsou archandělé s pozouny. Oni způsobili, že se všechno objevilo najednou, takže všude kolem je úžasná změť obrazů. A až teď si uvědomují, že to všechno jsou jen závoje kola, proto se všichni shromažďují v kole, které se otáčí neuvěřitelnou rychlostí. Hraje mnoha barvami, všechny však proniká bílé světlo, takže jsou průsvitné a září. A tohle kolo tvoří devětačtyřicet dalších kol, umístěných v různých úhlech, takže vytvářejí sféru; každé kolo má devětačtyřicet špic a devětačtyřicet obručí, soustředěných ve stejných vzdálenostech od středu. A kdekoliv se setkají paprsky ze dvou kol, vzejde tam oslepující záblesk slávy. Je nutno chápat, že ačkoliv lze v kole rozlišit tolik detailů, přesto máte ve stejnou chvíli dojem, že se jedná o jediný, jednoduchý objekt«.

»Zdá se, že toto kolo roztáčí ruka. Ačkoli kolo zaplňuje celý éter, přesto je ruka daleko větší než to kolo. A ačkoli je tato vize tak neobyčejná a nádherná, přesto nepřekypuje vážností nebo velebností. Zdá se, že ruka roztáčí kolo jen pro své potěšení – možná bylo by lepší říct: pro kratochvíli«.

»A hlas sděluje: Tenhle bůh je prostě čtverák, a je brunátný smíchem, který je vibrací všeho, co existuje, a jsou to zemětřesení duše«.

»Člověk si je vědom rychlého frčení kola, které jím proniká, jako elektrický výboj, který prochází člověkem«.

»A už vidím na kole postavy, které se vykládají jako mečem ozbrojená Sfinga, Hermanúbis a Týfón. A to je chyba. Ráfek kola tvoří smaragdový had plný života; uprostřed kola je šarlatové srdce; a není možné vysvětlit, proč tomu tak je, ale šarlat srdce a zeleň hada jsou ještě živější, než oslepující bílá nádhera kola«.

»Postavy na tomto kole jsou temnější než kolo samotné; vskutku, jsou to skvrny porušující čistotu kola, a kvůli nim a kvůli víření kola je nevidím. Ale na vrcholu, jak se zdá, je *beránek* a *prapor*; lze je vidět na některých starých křesťanských mincích, a jednou ze spodních věcí je vlk, a druhou havran. Symbol *beránka* a *praporu* je mnohem jasnější než ty dva další. Jas stále roste, až je jasnější než samotné kolo, a zabírá větší prostor než předtím«.

»A říká o sobě: Já jsem největší ze všech svůdců, díky své čistotě a nevinosti svedu i čistotu a nevinost, kdo však kromě mě by se měl stát středem kola. Vlk prozradí jen ty chtivé a věrolomné; havran prozradí ty, kdož propadají melancholii a hanebnostem. Ale já jsem ten, o němž je řečeno: On svede samotné vyvolené«.

»Proto na počátku Otec Veškerenstva povolal lživé duchy, aby prosívali pozemská stvoření přes tří síta, podle tří nečistých duší. A vybral vlka pro jeho chtivost po mase, a havrana pro jeho touhu po duchu; ale mě si

¹³³ *Vi Veri Vniversum Vivus Vici*, motto mistra Theriona, 8°=3°.

¹³⁴ *Vize a Hlas* (4. Aethyr).

vyvolil mezi všemi ostatními, abych předváděl pravé našeptávání duše. Těm, kteří se stali kořistí vlka a havrana, já neublížím; ale ty, kteří mne odvrhli, jsem přenechal hněvu havrana a vlka. A čelisti prvního je roztrhají, a zobák druhého pohltí mrtvoly. To proto mám bílý prapor, že jsem na zemi nenechal nic živého. Vystrojil jsem si hostinu z krve Svatých, ale lidé mne nemají za nepřítele, protože mám bílé a teplé rouno, a o mých zubech se nemá za to, že jsou to zuby toho, který trhá maso; a mé oči jsou vlídné, a oni mne nepovažují za vůdce lživých duchů, od nichž Otec Veškerenstva na počátku odvrátil svoji tvář«.

»Jeho atributem je sůl, atributem vlka je rtuť a atributem havrana síra«.)

»A najednou se beránek zase zmenšuje, už opět tu není nic, jen kolo a ruka, která jej roztočila«.

»A já pravil: 'Mocným slovem, zdvojeným hlasem Mistra; slovem, kteréž jest sedm, a jedna v sedmi; a velikým a strašným slovem 210 zapřísahám tě, ó můj Pane, abys mi dovolil uzít vizi tvé Slávy'. A všechny paprsky kola se na mne vyvalily a já byl sežehnut a oslepen světlem. Byl jsem zachycen kolem. Já a to kolo jsme jedno. Jsem větší než to kolo. Stojím uprostřed myriády blesků a vidím jeho tvář. (Každou chvíli jsem divoce vrhán zpět na zem, takže se nemohu úplně soustředit.)

»Všechno, co z toho člověk má, je tekutý plamen mdlého zlata. Ale síla, která z něj vyzařuje, mne stále metá zpět«.

»A já pravím: Slovem a vůlí, pokáním a modlitbou, dovol mi uzít tvoji tvář. (Neumím to vysvětlit, je tady záměna osobností.) Já, který mluvím k tobě, chápu to, co ti vyprávím; ale já, který ho vidím, to nedokážu sám sobě sdělit, když k tobě mluvím«.

»Kdyby se tak člověk mohl upřeně dívat na polední slunce, které se jeho substancí trochu podobá. Ale tohle světlo je bez žáru. Je to vize Ut, jak se o ní píše v Upanišadách. A v této vizi mají původ všechny legendy, v nichž je zmiňován Bacchus, Krišna a Adonis. Protože dojmem, který zanechává, je mládí, které tancuje a věnuje se hudbě. Ale musíš pochopit, že on to nedělá, neboť je v klidu. Dokonce i ruka, která roztáčí kolo, není jeho rukou, ale rukou, kterou jen povzbuzuje«.

»A teď je tu tanec Šivy. Ležím pod jeho nohama, jeho světec, jeho oběť. Mojí podobou je, jen co do podstaty, podoba boha Ptaha, avšak mojí skutečnou podobou je podoba boha Seba. A v tom tkví důvod existence, že v tomto tanci, který jest rozkoší, se musí ztratit jak bůh, tak i adept. A samotná země je svatá; a slunce i luna na ní tančí, a s rozkoší ji mučí«.

CHTÍČ

BABALON¹³⁵

Na Atu VII nese vozataj válečného vozu Grál od Veliké Matky. Zde je vize:

»Vozataj vece hlubokým, povzneseným hlasem, který vzbuzuje svatou bázeň a podobá se obrovskému a vzdálenému zvonu: Necht' se na pohár dívá ten, jehož krev se v něm smísila, neboť toto víno poháru je krví svatých. Nejvyšší pocta Šarlatové ženě, Babylon Matce Ohavností, která jede na Bestii, neboť prolila jejich krev v každém koutě světa, a ejhle! smísila ji v poháru svého smilství«.

»Dechem svých polibků ji přiměla ke kvasu, a tak se stala vínem Svátosti, vínem sabbatu; a v obecnosti svatých ho nalávala svým uctívatelům, a oni se opili, takže tváří v tvář zřeli mého Otce. Jsou tedy hodni stát se účastníky mystéria této posvátné nádoby, neboť krev je život. A tak trůní od věků do věků, a spravedliví se nikdy neunaví jejími polibky, a svými vraždami a smilstvím svádí svět. Tím je zjevena sláva mého Otce, který jest Pravdou«.

»Toto víno je takové povahy, že jeho síla vyzařuje z poháru ven a já se potácím pod jeho opojným účinkem. A každá myšlenka je jím zničena. Zůstává opuštěno a náleží mu jméno Slitování. 'Slitováním' rozumím svátost utrpení, již se účastní praví uctívatelé Nejvyššího. A je to extáze, v níž není stopy bolesti. Její pasivita [=utrpení] se podobá odevzdání jáství milovanému«.)

»Hlas pokračuje: Toto je mystérium Babylon, Matky Ohavností, a tohle je mystérium jejího cizoložství¹³⁶, neboť se vydala všemu, co žije, a stala se účastníkem tohoto mystéria. A protože se sama stala služebnicí všech, stane se tedy i vládkyní všech. Posud však její slávu nepojmeš«.

»Překrásná jsi, ó Babylon, a žádoucí, neboť ses oddala všemu, co žije, a tvá slabost předčila jejich sílu. Proto jsi v tomto spojení *poznal*. Proto tě nazývají Porozumění, ó Babylon, Paní Noci!«

¹³⁵ Z knihy *Vize a Hlas*.

¹³⁶ Nauka zde vyložená je totožná s naukou o celém mystériu Dokonalosti, jež lze pochopit jen prostřednictvím zkušenosti o každé možné Nedokonalosti, jak jsme to vysvětlovali už na jiném místě tohoto eseje.

»A to je to, o čem jest psáno: 'Ó můj Bože, v posledním vytržení necht' dosáhnou spojení se všemi!' Neboť ona je Láskou, a její láska je jediná; a ona rozdělila tuto jedinou lásku do nekonečně mnoha lásek, a každá láska je jediná, a rovnocenná té Jediné, a proto upustila 'od shromáždění a zákona a osvětlení, a přešla k anarchii samoty a temnot. Navždy se proto musí zahalovat nádherou svého jáství'.«

»Ó Babylon, Babylon, ty mocná Matko, která sis osedlala korunovanou bestii, opij mne vínem svého smilství; ať ve mně tvé polibky probudí chlípnost, která mě dovede až ke smrti, abych dokonce i já, tvůj šenk, směl *poznat*«.

»A teď, přes rudý žár poháru, vidím strašně vzdálenou a nekonečně obrovskou vizi Babylon. A Bestie, na níž jede, je Pánem Města Pyramid, jež jsem užířel ve čtrnáctém Aethyru«.

»A pak to zasáhl žár poháru, a anděl vece: Posud nemůžeš pochopit mystérium Bestie, protože nepřínáleží k mystériu tohoto éteru, a jen málo těch, kteří se znovuzrodili pro Porozumění, je toho schopno«.

»Pohár žhne stále jasněji a ohnivěji. Všechny mé smysly jsou nejisté, ohromeny extází«.

»A anděl vece: Požehnaní jsou svatí, že se jejich krev smísila v poháru, a už nikdy nemůže být rozdružena«.

Proto Babylon Překrásná, Matka ohavností, přísahala při své posvátné kteis, jejíž každý bod je bolest, že od svého cizoložství neupustí, dokud krev všeho, co žije, nebude shromážděna v poháru, a dokud toto víno nevyzraje a neuleží se, a dokud nebude posvěceno, a tak hodno potěšit srdce mého Otce. Neboť můj Otec je unaven vahou svého stáří, a nedojde k jejímu loži. A tak ať je toto dokonalé víno kvintesencí a elixírem; a jediným douškem se mu navrátí jeho mládí; a tak ať je to věčně, a po věky věkův světy zanikají a mění se, a samotné universum se rozvíjí jako Růže, a zavírá se jako Kříž, který se zakřivuje do krychle«.

»A toto je komedie Pana, která se odehrává v noci v hustém lese. A je to mystérium Dionýsa Zagreia, které je celebrováno na posvátné hoře Kithairon. A toto je tajemství bratrstva Růžového Kříže; a toto je ústřední bod rituálu, jenž se dokonává v hrobce adeptů, která se skrývá v Hoře jeskyní, a dokonce i ve svaté hoře Abiegnus«.

»A tohle je význam velikonočních hodů; prolití Beránkovy krve je rituálem Temného bratrstva, proto zapečetili veřeje krví, aby tam anděl smrti nemohl vstoupit. Tím se však sami vyloučili ze společenství svatých. Takto se sami vyhýbají slitování a porozumění. Jsou prokleti, neboť uzavřeli krev ve svém srdci«.

»Sami se vyhýbají polibkům mé Matky Babylon, a ve svých osamělých pevnostech se klaní falešné luně. A sami se společně zavázali přísahou, a velikou kletbou. A jejich zášť je spikla dohromady, a mají moc, a panují, a ve velikých kotlech vaří trpké víno klamu, smíchané s jedem jejich sobectví«.

»Proto válčí se Svatým, šíří svůj klam mezi lidmi, a obluzují vše, co žije. Takže jejich falešné slitování se nazývá slitováním, a jejich falešné porozumění se nazývá porozuměním, a to je jejich nejmocnější kouzlo«.

»Otráví se však svým vlastním jedem, a ve svých osamělých pevnostech je pozře Čas, který je ošálil, aby mu sloužili, a pozře je mocný démon Choronzon, jejich pán, jehož jméno jest Druhá smrt, neboť krev, kterou pokropili své veřeje, ta je andělu smrti závorou, a je to i klíč, který mu umožňuje vstoupit«.

UMĚNÍ

ŠÍP¹³⁷

Nuže tedy věz, že ta hlava draka je jen pouhým ohonem Aethyru! Mnoho je těch, kdož si probojovávali cestu od jednoho panství k druhému, až dosáhli panství Věčného dómu, a při pohledu na mě se nakonec odvrátili a prohlásili: »strašný je pohled Mocného a Hrozného«. Šťastní jsou ti, kteří poznali, kdo jsem. A sláva tomu, který mi stvořil hrdlo pro svůj šíp pravdy, a lunu pro svoji neposkvrněnost.

Luny ubývá. Luny ubývá. Luny ubývá. Proto je v tomto šípu Světlo Pravdy, které má v moci světlo slunce, jímž ona září. Šíp je opeřen peřím Maaty, a to je peřím Amona, a peň šípu je falem Amona Skrytého. A jeho ozubcem je hvězda, kterou jsi rozřezal v místě, kde nebyl *žádný* Bůh.

A z těch, kdož strážili tuto hvězdu, nebyl nikdo shledán hoden třítat tento Šíp. A z těch, kdož ji uctívali, nebyl nikdo shledán hoden spatřit tento Šíp. Avšak hvězda, kterou jsi rozřezal, byla jen ozubcem Šípu, a tys neměl tolik důvtipu, abys uchopil peň šípu, nebo čistoty, abys vytušil to peří. Nyní je tedy požehnan ten, který je zrozen pod znamením Šípu, a požehnan je ten, který má pečeť, na níž je hlava korunovaného lva s tělem Hada, a Šíp.

Leč stejně rozlišuješ šípy směřující nahoru a dolů, neboť šíp směřující vzhůru se během letu napřimuje, a je vystřelen pevnou rukou, proto se Ješod považuje za Jod tetragrammatonu, a Jod je ruka; ale šíp směřující dolů

---

¹³⁷ Z knihy *Vize a Hlas*, 5.Aethyr.

je vystřelen nejhořejším bodem Jodu; a tento Jod je Poustevník, a je to velmi nepatrný bod, který není rozprostraněn; ten je blízko srdce Hadita.

A teď je ti dán příkaz, abys tuto vizi opustil, a nazítky, ve stanovenou hodinu, vstoupíš do jiné, pokračuje ve své cestě a medituje o tomto mystériu. A povolej písáře, a to, co má být zapsáno, ať je zapsáno.

Proto se vzdaluji, jak jsem přikázal.

Poušť mezi Benšrurem a Tolgou. 12. prosinec, 1909. 7-8, a 12 hodin v noci.

A nyní ses přiblížil ke vznešenému arkánu: vpravdě jsi došel k prastarému zázraku, k okřídlenému světlu, k Fontáně Ohně, k mystériu Klínu. Ale nejsem to já, kdo ho může zjevit, neboť mi nikdy nebylo dovoleno, abych jej mohl spatřit; já, kterýž jsem jen strážcem prahu Aethyru. Mé poselství je vyřčeno, a mé poslání je dokonáno. A já se vzdaluji, zahaluji si tvář křídly v přítomnosti anděla Aethyru.

A anděl se vzdálil se sklopenou hlavou, s křídly složenými křížem.

A je tu chlapeček v oparu modrého světla; má zlaté vlásy se spoustou kudrlinek a hluboké modré oči. Arci, je celý zlatý, z živého a velice jasného zlata. A v každé ruce drží hada; v pravé ruce červeného a v levé modrého. A má červené sandály, jinak vůbec nic.

A dí: Což není život dlouhé zasněcování do utrpení? A není Isis bohyní Utrpení? A ona je má matka. Její jméno jest Příroda, a jejím dvojčetem je Nefthys, jméno její jest Dokonalost. A Isis přece musí znát každý, avšak jak málo je známa Nefthys! A protože je temná, proto je také obávaná.

Ale ty, který jsi ji vyzýval beze strachu, který jsi zasvětil svůj život jejímu mystériu; ty, jenž nemáš ani matku, ani otce, ani sestru, ani bratra, ani ženu, ani dítě, který ses oddal samotě jako rak poustevník, který obývá vody Velikého Moře, viz! když sistrum zachřestí, trubky zavřeští ku slávě Isis; zato pak je ticho, a ty se budeš v duchu radit s Nefthys.

A tak jsem je poznal, jsou křídly Maut, Supice. Můžeš napnout luk své magické vůle až k líci; můžeš vypustit šíp a střílet ji do srdce. Já jsem Erós. Vezmi tedy luk a toulec z mých ramen a zabij mne; neboť dokud mne nezabiješ, mystérium Aethyru neodhalíš.

Učinil jsem tedy to, co mi přikázal; v toulci byly dva šípy, bílý a černý. Nemohu se přimět, abych vložil šíp do luku.

A přišel hlas: Musí to být.

A já řekl: Nikdo to nedokáže udělat.

A hlas odpověděl jako by echem: *Nemo hoc facere potest.*

Pak mi vzešlo poznání, a já vyňal šípy. Bílý šíp byl bez ozubce, zato černý šíp se ježil ozubci jako les rybářských háčků; byl omotán bronzem, a namočen ve smrtelném jedu. Pak jsem přiložil bílý šíp k těživě a vystřelil Erótovi vši silou do srdce, jenže ten po jeho boku neškodně sklouzl. V tu chvíli mi však černý šíp probodl srdce. Projela mnou hrůzná agónie.

A dítě se usmívá, a říká: Ačkoliv mne tvůj šíp neprotknul, ačkoliv tě jedem napuštěný ozubec probodl naskrz, přesto jsem já zabít, a ty žiješ a triumfuješ, neboť já jsem ty a ty jsi já.

S tím zmizel, a Aethyr se rozpoltil s rachotem deseti tisíc hromů. A hle, Šíp! Péra Maaty jsou jeho korunou, rozeseťá okolo terče. Je to Thothova koruna Atef, a tady je šíp z planoucího světla, a pod ním stříbrný klín.

Zachvěl jsem se a zhrozil se té vize, protože všechno kolem začalo běsnit víry a přivaly divokého ohně. Nebeské hvězdy jsou zachváceny plamenem a proměnily se v popel. A jsou úplně tmavé. To, co bylo oslňujícím sluncem, je teď hrstkou popele. A uprostřed hořící Šíp!

Vidím, že korunou šípu je Otec veškerého světla, a peň šípu je Otec Veškerenstva, a ozubcem šípu je Otec vši Lásky. Proto tento stříbrný klín vypadá jako lotosový květ, a Oko s korunou Atef křičí: Já bdím. A peň šípu křičí: Já pracuji. A ozubec křičí: Já čekám. A hlas Aethyru se nese ozvěnou: On září. On hoří. On kvete.

A najednou přichází podivná myšlenka; tento Šíp je zdrojem všeho pohybu; je to nekonečný pohyb, přesto se nehýbe, takže *není* žádného pohybu. A proto neexistuje žádná hmota. Tento Šíp je mrknutím oka Šivova. Ale protože se nehýbe, universum není zničeno. Universum se objevilo a následně bylo pohlceno v chvějícím se peří Maaty, které je pírkou šípu; jenže tato pírká se nechvějí.

A přichází hlas: To, co je nahoře, *není* jako to, co je dole.

A další hlas mu odpovídá: To, co je dole, není jako to, co je nahoře.

A třetí hlas jim odpovídá: Co je nahoře a co je dole? Neboť je dělení, které nerozděluje, a multiplikace, která nemultiplikuje. A ten Jediný jsou ti mnozí. Hle, tomuto mystériu nelze porozumět, neboť okřídlený glóbus jest korunou, a peň šípu jest moudrostí, a ozubec jest porozuměním. A Šíp je jediný, a ty jsi zahloubán do mystéria, jsi jen pouhý plod, který matka nosí v lůně, ty pro toto světlo nejsi ještě připraven.

A ta vize je nad mé síly. Mé smysly jsou omráčeny: mé oko je sežehnuto: můj sluch je otupen.

A hlas přichází: Hledal jsi lék proti utrpení; proto je veškeré utrpení tvým údělem. To je to, o čem jest psáno: »Bůh na něho vložil všechny naše hříchy«. Proto stejně jako je tvá krev smíšena v poháru BABALON, tak je tvé srdce universálním srdcem. Ba ono je ovinuto Zeleným hadem, hadem Blaženosti.

Je mi zjeveno, že toto srdce je srdcem, které jásá, a onen had je hadem Daatu, neboť v něm jsou všechny symboly vzájemně zaměnitelné, protože každý má v sobě svůj vlastní protiklad. A toto je veliké mystérium Nebeských, kteří jsou za Abysem. Neboť pod Abysem znamená protiklad rozdělení, kdežto nad Abysem je protiklad Jednotou. A nic pravdivého by nemohlo existovat, vyjma působením protikladu, který je obsažen v samotné pravdě.

Neuvěříš, jak úžasná je tato vize Šípu. A přístup k ní by neměl být nikdy uzavřen, ledaže by Páni vize kalili vody jezírka, mátlí ducha vizionářova. Ale oni poslali vítr, což jest mrak andělů, a ti svýma nohama víří vodu, a malé vlny vystřikují – to jsou vzpomínky. Proto vizionář nemá hlavu; ta se rozprostírá v universu, v rozlehlém a tichém moři, a je korunována nočními hvězdami. Nadto je v samém jeho středu šíp. Malé obrazy věcí, které kdysi existovaly, jsou pěnou na vlnách. A to je zápas mezi vizí a vzpomínkami. Modlím se k Pánům vize slovy: »Ó mí Páni, neodpírejte tohoto divu mým očím«.

A oni řekli: Musí to být. A tak jásej, že ti bylo dovoleno spatřit, ba jen na chvíli, tento Šíp, vznešený, krutý. Vize však je u konce, a my tobě v ústrety vyšleme veliký vítr. Pročež nedokážeš proniknout silou, ty, kterýž jsi ji odmítl; ani autoritou, kterou jsi pošlapal nohama. O všechno jsi připraven, jen ne o porozumění, ó ty, který nejsi nic než zrnko prachu!

A obrazy proudí ke mně a tísní mě, takže Aethyr se přede mnou uzavřel. Pouze věci ducha a těla jsou mi přístupny. Skleněná koule je kalná, neboť to, co v ní vidím, je jen pouhá vzpomínka.

UNIVERSUM

PANENSKÉ UNIVERSUM¹³⁸

»Přicházíme k paláci, jehož každý kámen je zvláštním drahokamem a je osázen miliónem lun«.

»A tento palác není nic jiného než ženské tělo; patří pyšné, smyslné, něžné a nepředstavitelně krásné ženě. Vypadá jako dvanáctileté dítě. Má veliká oční víčka a dlouhé řasy. Oči má zavřené, nebo přimhouřené. Není možné o ní cokoliv říci. Je nahá; celé tělo má pokryté jemnými zlatými chloupky, které jsou elektrickými jiskrami, což jsou oštěpy mocných a hrozných andělů, jejichž náprsní krúně jsou lupínky kůže její pleti. A vlas její hlavy, který jí splývá až k nohám, je samotným světlem Božím. Žádná z těch nádher, které vizionář v Aethyrech spatřil, není hodna srovnání ani s nejmenším jejím nehtíkem. A třebaže nesmí vstoupit do tohoto Aethyru bez ceremoniálních příprav, přesto se spatření tohoto Aethyru i jen z dálky rovná účasti na všech dřívějších Aethyrech«.

»Vizionář je pohroužen do divu, jímž jest Smír«.

»A pás obzoru nad ní je společenstvím velebných archandělů se sepjatýma rukama, kteří stojí a zpívají: Toto je dcera BABALON Překrásné, kterou porodila Otci všehomíra. A pro všechny ji porodila«.

»Je to Dcera Krále. Je to Panna Věčnosti. Je to ta, kterou Svatý vyrval obřímímu času, a odměna těch, kteří přemohli prostor. Je to ta, která dosedla na trůn Porozumění. Svaté, Svaté, Svaté je její jméno, a lidé ho nesmí vyslovit. Proto ji nazvali Koré¹³⁹, a Malkah, a Betulah, a Persefon«.

»A básníci o ní pěli písně, a proroci vedli pusté řeči, a mladí muži snili marné sny: ona to však je, ta neposkvrněná, jméno jejího jména nesmí být vysloveno. Myšlenka nemůže proniknout Slávu, která ji obestírá, neboť myšlenka je její přítomností zahubena. Paměť je pustá jak nepopsaný list, a ani nejstarší knihy o magii neskřývají jedinou zmínku o tom, jak ji vzývat, ani adorace k jejímu velebení. Vůle se ohýbá jako třtina v bouřích, které bičují hranice jejího království, a ani imaginace nedokáže nabídnout obraz jediného okvětního lístku lilíí, na nichž stojí v jezeře krystalů, v moři skla«.

»To je ta, která má vlas kráslený sedmi hvězdami, sedmerým dechem Božím, který hýbe a zachvívá jeho znamenitostí. A její vlas je česán sedmi hřebeny, na nichž je napsáno sedm tajných jmen Božích, která neznají dokonce ani andělé, ba ani archandělé, nebo Vojevůdce šiků Páně«.

»Svatý, Svatý, Svatý jsi ty, a požehnáno budiž tvé jméno navěky věkův; pro něj jsou Aeony jen pulsováním tvé krve«.

¹³⁸ Z knihy *Vize a Hlas*, 9. Aethyr.

¹³⁹ Viz Rémy de Gourmont: »*Noc v Lucemburské zahradě*«. Moderní Revue, Praha 1919. – San.

ČÁST TŘETÍ

KARTY S FIGUROU

OBECNÉ POZNÁMKY

Tyto karty jsou základem obrazové analýzy sil čtyř liter Jména a čtyř elementů. Vztahují se rovněž k zodiaku; avšak namísto toho, aby byly tři dekaný každého znamení přiděleny jedné kartě, začíná vliv s posledním dekanem jednoho znamení a sahá až k druhému dekanu dalšího. Je tu ještě jeden problém. Dalo by se stejně očekávat, že základní atributy budou v souladu se zodiakálními; jenže tak tomu není. Mohli bychom například počítat s tím, že se ohnivá část Ohně bude vztahovat k neaktivnějšímu ze všech ohnivých znamení, jmenovitě ke Skopci. Je tomu však naopak; reprezentuje poslední dekan Štíra a první dva dekaný Střelce, který je v zodiaku vodní částí Ohně, a co do vlivu nejmírnější.

Lze to odůvodnit tím, že v království elementů je vše smíšeno a ve změti; nebo, jak by to řekl apolog, je tu protipůsobení i vzájemná harmonie. Výhodou tohoto uspořádání je to, že tyto karty jsou vhodné pro přibližný a empiricky popis rozličných typů mužů i žen. Můžeme stručně říci, že každá z těchto karet je obrázkem osoby, jejíž Slunce nebo nastupující znamení jejího horoskopu spadá do zodiakálního atributu této karty. Tudíž osoba narozená 12. října může mít mnohé vlastnosti Královny Mečů; pokud by se ovšem narodila krátce před půlnocí, dostala by do vínku četné charakteristické rysy Prince Holí.

OBECNÉ CHARAKTERISTIKY ČTYŘ HODNOSTÁŘŮ

Rytíři ve Jméně zastupují síly písmene Jod. Jsou to nejsublimnější, nejpůvodnější a neaktivnější části energie těchto elementů; jsou proto zobrazováni koňmo, oděni od hlavy až k patě do brnění. Jejich působení je rychlé a prudké, avšak přechodné. Mluvíme-li o elementu Ohně, můžeme poukázat na souvislost mezi Rytířem a bleskem; u elementu Vody je to déšť a prameny; u Vzduchu je to vítr; u Země pak hory. Je velmi důležité, aby si každý sám jako duchovní cvičení tyto vztahy mezi daným symbolem a přírodními silami, jež tyto představují, propracoval a domyslel; a pro praktickou magickou práci je také důležité, aby se tyto znalosti dokonale zažily.

Královny jsou ve Jméně obrazem litery He. Jsou doplňkem Rytířů. Přijímají, provádějí fermentaci a transmutaci původní energie svých Rytířů. Tuto energii přijímají bezodkladně, a jsou rovněž schopny po dobu své funkce odolávat, nejsou však považovány za finální produkt. V procesu stvoření představují druhé stádium, jehož čtvrtým a posledním stavem je hmotný projev. Vidíme je, že sedí na trůnech. Vyjadřuje to skutečnost, že jsou určeny k zastávání určitých funkcí.

Princové zastupují ve Jméně síly litery Vau. Princ je synem Královny (dcera starého Krále) a Rytíře, který si ji vydobyl; vidíme jej ve válečném voze, jak se snaží přivést ke zdárnému konci sloučenou energii svých rodičů. Je aktivním důsledkem jejich spojení, a je také jeho manifestací. Je intelektuálním obrazem jejich spojení. Jeho činnost má následně dlouhodobější účinek, než je tomu u jeho předků. V jednom ohledu se mu vskutku dostává relativního trvání, neboť je veřejným svědectvím toho, co bylo vykonáno ve skrytu. Je také »umírajícím Bohem«, který vykupuje svoji Nevěstu v tu hodinu, kdy je zavražděn a děje se tak také účinkem této vraždy.

Princezny zastupují ve Jméně poslední He. Představují konečné vystoupení původní energie v celé její dokonalosti, krystalizované a materializované. Jsou zároveň obrazem vzájemného vyvážení a reabsorpce této energie. Ztělesňují Ticho, do něhož se všechny věci navracejí. Ve stejném okamžiku tedy existují i neexistují. Je to účet rovnice 0=2.

Princezny nemají žádný zodiakální atribut. Přesto zjevně představují čtyři typy lidských bytostí. Ony jsou ti četní »přirození« lidé, které poznáváme podle jejich nedostatku smyslu pro odpovědnost, jejichž morální kvality, jak se zdá, postrádají »výraznost«. Můžeme je dále dělit podle planetárních vlivů na jejich ascendent. Takové typy bývají běžně popisovány v románech. Jak napsal Eliphas Lévi: »Láska mágova k takovým kreaturám je nesmyslná a může mu přivodit zkázu«.

Vztahy mezi těmito čtyřmi elementy Jména jsou mimořádně složité, a vymykají se možností každého všeobecného pojednání, pokud by měly být podrobeny rozboru; s každou aplikací myšlenky se mění jejich význam.

Tak kupříkladu Princezna se neobjeví dříve, než-li si ji Princ vybojuje za manželku, a poté dosedne na trůn své Matky. Tak probudí v kmetovi toho starého dobrého krále, který se nato stává mladým rytířem, a tak se znovu obnovuje cyklus. Princezna je nejen neposkvřenou pannou, ale vzhledem k princově smrti i opuštěnou a

lamentující vdovou. To vše nacházíme v legendách, které jsou charakteristické pro aeon Osiridův. Je skoro nemožné s určitostí rozmotat tyto zápletky, studentovi však postačí, učiní-li věci zadost tím, že se bude zabývat každou legendou vždy zvlášť.

Je jen přirozené, že v Osiridově aeonu – za vlády Vzduchu, sváru a intelektu – muselo k takovým zmatkům docházet; a že se jeho symboly a formule musí překrývat a navzájem si odporovat. Není možné uvést do souladu nesčetné bajky nebo podobnosti, protože všechny tu byly proto, aby vyjadřovaly nějakou formuli, která byla považována za imperativ, a sloužila jakémusi místnímu nebo dočasnému účelu.

SUMARIZOVANÝ POPIS ŠESTNÁCTI KARET S FIGUROU

RYTÍŘ HOLÍ

Rytíř Holí ztělesňuje ohnivou část Ohně; vládne od 21. stupně Štíra až po 20. stupeň Střelce. Vidíme jej jako válečníka v plné zbroji. Na přílbici má jako ozdobu černého koníka. V ruce drží planoucí pochodeň; jeho plášť hraje plameny; a plameny si také osedlal. Jeho skákajícím ořem je vraník.

Morálními vlastnostmi, které tato postava představuje, jsou činorodost, šlechtnost, prudkost, zuřivost, hrdost, impulsivnost, rychlost v nepředvídatelných činech. Pokud se projevuje záporně, je to zločinec – krutý, bigotní a brutální. V obou případech není připraven na to, aby ve své činnosti pokračoval; nemá žádné prostředky k tomu, aby ji podle okolností usměrňoval. Neuspěje-li hned napoprvé, nemá, kde by našel útočiště.

V I řingu zastupuje ohnivou část Ohně 51. hexagram, *Kan*. Význam, který se mu přikládá, je vesměs v souladu s naukou tarotu, klade se však velký důraz na překvapivý, nebezpečný a revoluční charakter souvisejících událostí. Rada, která z toho pro tazatele vyplývá, je aby byl pozorný, přesto ať si zachová chladnou hlavu, je rezolutní a energický: může si být vědom toho, že se dopustil nepřiměřeného činu, ale nechť pokračuje s neotřesenou důvěrou ve vlastní schopnosti.

Všechno, co je ve shodě s I řingem, je třeba studovat v této knize (S.B.E. roč.XVI) a odvoláváme se na ni tehdy, je-li významná pasáž příliš dlouhá na to, než aby tu byla běžně citována.

KRÁLOVNA HOLÍ

Královna Holí zosobňuje vodní část Ohně, jeho fluiditu a barevnost. V zodiaku přitom vládne od 21. stupně Ryb po 20. stupeň Skopce. Její koruna je na vrcholu opatřena okřídleným glóblem a šlehají z ní plameny. Její dlouhé červenozlaté vlasy splývají po šupinovém brnění. Sedí na ohnivém trůnu s geometrickou světelnou strukturou, kterou vytváří její moc nad hmotou. Pod trůnem však plameny stoupají rovnoměrně. V levé ruce drží hůl, která je na vrcholu opatřena šiškou, odkazující na mystéria Bacchova. Společnost jí dělá ležící leopard, na jehož hlavu vkládá ruku. Ženina tvář vyjadřuje extázi té, jejíž duch je dobře obeznámen s mystériem zrozeným pod jejími řadry.

Vlastnostmi Královny jsou: přízřusobivost, houževnatá energie a tichá autorita, o níž ví, jak ji má užívat, aby zvýšila svoji přitažlivost. Je laskavá a velkodušná, ale nesnáší opozici. Má velké pochopení pro přátelství a lásku, ale vždy ze své vlastní iniciativy.

Na této kartě je právě tolik hrdosti, kolik jí nacházíme u Rytíře, ale postrádáme u ní spontánní vznešenost, která tento přehmat zprošťuje viny. Není to oprávněná hrdost, ale samolibá domýšlivost, a dokonce snobství.

Odvracenou stránkou jejího charakteru je to, že může mít sklon k tomu dlouho přemýšlet, z čehož povstává špatné rozhodnutí, a pak se zase projevuje s velkou surovostí. Bývá snadno oklamána; načež nejspíše dá najevo svoji hloupost, neústupnost a tyranství. Lze ji snadno urazit, a pro pomstu nejde daleko, aniž k tomu má nějaký důvod. Může se obrátit a osopit se na své nejlepší přátele bez rozumné omluvy. A pak, když jí ujde sousto, si zlomí čelisti!

V I řingu zastupuje vodní část Ohně 17. hexagram, *Sui*. Prozrazuje reakci na podnět, a následkem toho pak i přemíru činnosti. Existuje tu velký prostor pro jasnou koncepci a stálé pokračování v díle; avšak k tomu dochází jen na příkaz a pod vedením nějakého tvořivého ducha. Vidíme u ní sklon k vrtkavosti, ba dokonce i neposlušnosti; ideje, kterým se podvolí, u ní nevyvolávají hluboký nebo stálý dojem. »Přilne k malému chlapeci a nechá běžet usazeného a zkušného muže«, nebo si naopak (linie 2 a 3) neuvědomuje, co páše. Je tu sklon k vrtochům melancholie, které se snaží léčit opojením při pitkách, nebo reaguje panicky ustrašenými výbuchy nerozváženého vzteku.

PRINC HOLÍ

Princ Holí symbolizuje vzdušnou část Ohně, a to jeho vlastnost roztahovat se, a prchavost. Vládne od 21. stupně Raka po 20. stupeň Lva. Je to válečník v plné zbroji a v šupinovém brnění, paže však má obnaženy na ukázkou své síly a aktivity. Na hlavě má paprscitou korunu, nad níž se vznáší lví hlava s křídly, a z této koruny sestupuje hradba plamenů. Na hrudi má pečeť To Mega Therion. V levé ruce drží hůl s hlavou fénixe, odpovídající Druhému adeptství (v rituálu 5°=6° R.R. et A.C.), hůl moci a energie, zatímco druhou rukou drží na uzdě lva, který táhne válečný vůz; tento válečný vůz je zpevněn kolem, z něhož tryskají plameny. Jede plamenným mořem, které se vlní a vyskakují z něj ohnivé jazyky.

Morálními vlastnostmi této postavy jsou rychlost a síla. Někdy však inklinuje k tomu jednat impulsivně; někdy je snadno sveden okolními vlivy; někdy zase, zejména je-li to vinou malichernosti, upadá do rozpaků a jeví nerozhodnost. Často je násilnický, zvláště při vyjadřování názorů, avšak netrvá zásadně na tom názoru, který tak rozhodně prosazoval. Pokud o něm mluví, uvádí pro něj pádná tvrzení. Je vskutku velmi pomalý na to, aby se odhodlal k nějakému záměru, avšak vždy vidí obě stránky každého problému. Je v nejvyšší míře spravedlivý, avšak vždy cítí, že se spravedlnosti v intelektuálním světě dosáhnout nedá. Jeho charakter je velmi vznešený a ušlechtilý. Může jít o extravagantního chvastouna, který se zároveň lstivě směje jak předmětu své chlouby, tak i sám sobě, že tak jedná. Je romantik až k zešílení, zvláště jde-li o věci historie a tradice, a může tropit »husarské kousky«, nebo si zažertuje promyšleným kanadským žertíkem. Vybere si třeba nějakého bezelstného a bezvýznamného člověka, a bude ho pak léta pronásledovat všemi možnými posměšky, jako Swift trýznil nešťastného Patridge; a to vše bez nejmenšího záměru, bude připraven slvěknout si poslední košili a podarovat ji, kdyby ji jeho oběť nutně potřebovala. Jeho smysl pro humor je všepohlující, a může z něj udělat tajemnou postavu, které se budou lidé bezdůvodně obávat, ačkoli o ní neví nic více, než že znají její jméno – jako symbol teroru. Jde to na vrub vlivu posledního dekanu Raka na tuto kartu. Jednou z jeho největších vad je pýcha; nízkost a malichernost všeho druhu má v nekonečném opovření. Jeho odvaha je fanaticky silná, a jeho vytrvalost neúnavná. Vždy bojuje proti přesile, a vždy vyhrává za dlouhou, někdy až velmi dlouhou dobu. To je principiálně vlastní jeho enormní schopnosti pracovat, kterou cvičí kvůli vlastní věci, »bez chvilky výsledku«; možná je za to zodpovědné jeho domýšlivé pohrdání vůči celému světu – který však existuje spolu s tajemnou a extatickou úctou ke »každému muži a každé ženě« coby »hvězdě«.

Je-li tato karta pod špatným aspektem, pak tento charakter degeneruje. Každou z výše uvedených kvalit nacházíme s jejím protikladem. Je v něm veliká krutost, částečně sadistická a částečně způsobená necitlivostí, která vychází z lhostejnosti – a v určitém smyslu z lenosti! Proto také může být netolerantní, předpojatý a zahálčivý – hlavně proto, že to zabráni nepříjemnostem. Může být navíc pustý chvastoun a velký zbabělec.

V I říngu představuje vzdušnou část Ohně 42. hexagram, *Yi*, který znamená přírůstek, zmnožení. Pln síly a drzosti pozoruje dílo úžasného rozsahu, často s představou, kterou vyjadřuje 5. linie: »s čistým srdcem usiluje o to získat vše již zde na zemi«. V tom může dosáhnout obrovského úspěchu. Ale je to cesta plná přiměřeného nebezpečí. »Vidíme toho, jemuž při vzestupu nikdo nepomůže, zatímco mnozí se budou snažit klást mu do cesty překážky. Volí-li podle svého srdce, neřídí se žádným pravidlem, ani nejedná systematicky« (linie 6). Pokud toto nebezpečí odvrátil, »najde se někdo, kdo se přidá; ani deset párů želvích štítů mu se svými orákuly nedokáže vzdorovat. – Král nechať takové muže shromáždí, aby předkládali ofěry Bohu...« (linie 2).

PRINCEZNA HOLÍ

Princezna Holí představuje zemskou část Ohně; člověk by řekl, že je potravou Ohně. Tento výraz v sobě zahrnuje neodolatelnou chemickou přitažlivost hořlavé substance. Ovládá nebesa na jeden kvadrant dílu okolo severního pólu.

Princezna se tedy staví na odív s pěřovými chocholy spravedlnosti, které se linou jako plameny z jejího čela; je nahá, čímž se naznačuje, že chemický děj může nastat pouze tehdy, je-li prvek dokonale uvolněn, aby splynul se svým partnerem. Nese si hůl korunovanou slunečním diskem; a skáče přes dmoucí se plamen, který svým obrysem připomíná písmeno Jod.

Tato karta může prý představovat tanec panny a kněžky Pánů Ohně, proto slouží před zlatým oltářem s ornamenty beraních hlav, které symbolicky vyjadřují jarní ohně¹⁴⁰.

¹⁴⁰ Komentář odvádí pozornost od růží, které jsou obětovány v plamenech na zlatém oltáři. Růže je mystickou Růží adepta, a Oltář pak schránkou Boha jako symbol Archy Úmluvy. Lev a jeho význam lze najít v početných alchymických spisech. – San.

Charakter Princezny je extrémně individuální. Je nádherná a odvážná. Vytváří si svoji krásu skutečnou vitalitou a energií. Síla jejího charakteru vzbuzuje u diváka dojem krásy. V hněvu či lásce je bezprostřední, prudká a neúprosná. Přijímá vše, co přijde do její sféry. Je ambiciózní a ctižádostivá, plná nadšení, které je často iracionální. Nikdy nezapomíná na bezpráví a samotná trpělivost, kterou u ní vidíme, je oním poshověním, s nímž číhá v úkrytu, aby se pomstila.

Taková žena, byla-li obdařena špatně, jeví nedostatek těchto kvalit. Je povrchní a teatrální, úplně prázdná a falešná, přesto bez stínu podezření, že sama je něco takového, a proto věří zcela v sebe dokonce i tehdy, je-li to zřejmé i tomu nejpovrchnějšímu pozorovateli, že u ní jde pouze o rozmarňý vrtoch. Je krutá, nespolehlivá, věrolomná a panovačná.

V I tingu vystihuje zemskou část Ohně 27. hexagram, *i*. Skrývá se pod ním osoba zcela stravovaná vášněmi všeho druhu, která je naprosto bezstarostná co se týče prostředků, jimiž dochází ukojení, a jde přitom o osobu neukojitelnou. Komentář v I tingu je pln jak varování, tak i povzbuzení.

RYTÍŘ POHÁRŮ

Rytíř Pohárů zosobňuje ohnivou část Vody, náhlý prudký příval deště a výtrysk pramenů; bližší výklad může znít tak, že jde o schopnost Vody rozpouštět. Ovládá nebesa od 21. stupně Vodnáře po 20. stupeň Ryb. Je oděn do černé zbroje, opatřené průzračnými křídly, která společně s jeho bílým válečným koněm, kterého vede ke skoku, naznačují, že představuje neaktivnější aspekt Vody. V pravé ruce drží pohár, z kterého vystupuje krab, základní znamení Vody, a to jako znamení jeho agresivity. Jeho totemovým zvířetem je páv, protože jedním ze stigmat vody v její neaktivnější podobě je nádhera. Lze tu rovněž spatřovat jakýsi vztah k fenoménu fluorescence.

Povahové rysy osoby naznačené touto kartou jsou nicméně především trpné, už v souvislosti se zodiakálním atributem. Je spanilý a k tomu diletant, má vlastnosti Venuše či slabého Jupiteru. Je přívětivý poněkud trpným způsobem. Je natolik rychlý, aby zareagoval na vábení, a snadno se takovými stimuly nadchne; není však příliš vytrvalý. Je mimořádně citlivý na vnější podněty, ale jeho charakter postrádá závažnější hloubky.

Je-li tato karta pod špatným aspektem, je smyslný, líný a neupřímný. Přesto je mu vlastní nevinnost a čistota, které jsou esencí jeho přirozenosti. Je však, z celkového pohledu, tak povrchní, že je těžké dotknout se této hlubiny. »Jeho jméno je psáno na vodě«.

V I tingu představuje ohnivou část Vody 54. hexagram, *Kwei Mei*. Komentář je značně obskurní a poněkud zlověstný. Jen s obtížemi se srovnává s takovým manželským spojením protikladů jako je oheň a voda (srovnej kartu Královna Holí; avšak v tomto případě má Voda konejšivý a zklidňující vliv, zatímco zde je to Oheň, který dělá potíže). Rychlost a prudkost se málo hodí k charakteru tak přirozeně mírnému; je vskutku vzácností setkat se s osobou, která má úspěch v harmonizaci těchto konfliktních elementů. Projevuje se u ní sklon k špatnému uspořádání všech záležitostí; nicméně ji čeká náhlá dobrá štěstěna, celá její kariéra bude nepřetržitým sledem pohrom a neúspěchů. Často pak její myšlenková »občanská válka« končí schizofrenií nebo melancholickým šílenstvím. Zneužívání stimulantů a narkotik může uspišit katastrofu.

KRÁLOVNA POHÁRŮ

Královna Pohárů představuje vodní část Vody, její schopnost recepce a reflexe. V zodiaku vládne od 21. stupně Blíženců až po 20. stupeň Raka. Její obraz vypovídá o mimořádné čistotě a kráse s nekonečnou jemností; je takřka nemožné spatřit její pravou podstatu, neboť velmi dokonale zrcadlí podstatu pozorovatele.

Vidíme ji, jak sedí na trůnu uprostřed klidné vody. V jedné ruce drží pohár podobný mušli, z kterého vystupuje rak, a v druhé lotos Isidin, která je Velikou Matkou. Je oděna a zahalena nekonečnými křivkami světla, a moře, na němž trůní, skýtá téměř neporušené obrazy podoby, kterou znázorňuje.

Mezi povahové rysy, jež jsou s touto kartou v podstatě spojené, patří snivost, iluze a klid. Jedná dokonale a vyznačuje se trpělivostí, je schopná přijmout cokoli, aniž by tím byla sama postižena. Je-li pod špatným vlivem, jsou všechny tyto vlastnosti degradovány. Vše, co absorbuje a opět vydává, je refraktováno a pokřiveno. Její vlastnosti však, obecně řečeno, závisejí především na vlivech, jimiž je afektována¹⁴¹.

¹⁴¹ Komentář zamlčuje erbovní postavu ibise, posvátného ptáka a jedno ze ztělesnění Thotha, neboť voda, jak napovídá tato karta, má výtečnou schopnost přenášet obrazy. Je tedy také skrytým symbolem duše, jak to ostatně tvrdí i egyptská mytologie. Ibis, egyptsky *bib*, byl spolu s volavkou symbolem »žijící duše« člověka, která se

V I ťingu představuje vodní část Vody 58. hexagram, *Tui*. Komentář je jako sama bezbarvost karty; skládá se z vlídných napomenutí na téma rozkoše. Dá se skutečně říci, že normální lidé tohoto typu nemají vůbec žádný vlastní charakter, ledaže by se dalo nazvat charakteristickým to, že má sklon podlehnout náladě každého zapůsobení nebo vlivu.

Je tu však narážka (linie 6) na to, že hlavní rozkoší lidí tohoto druhu je věst a přitahovat ty ostatní. Ti jsou pak (dosti často) mimořádně populární.

PRINC POHÁRŮ

Princ Pohárů zosobňuje vzdušnou část Vody. Na jedné straně je to elasticnost, prchavost a hydrostatická rovnováha; na druhé straně katalytická schopnost a energie páry. Vládne od 21. stupně Vah až po 20. stupeň Štíra.

Je to válečník oděný do zbroje jen částečně, a ta spíše přiléhá než chrání. Na vrcholku přilby sedí orel, a válečný vůz, který se podobá lastuře, je rovněž tažen orlem. Princova křídla jsou řídká, téměř plynovitá. Je to odkaz na jeho moc volatilizace chápané v duchovním smyslu.

V pravé ruce drží lotosový květ, který je zasvěcen vodnímu elementu, a v levé ruce má pohár, z něhož vylézá had.

Třetím totemickým zvířetem je štír, jenž se však na kartě nenachází, neboť putrefakce, kterou představuje, je extrémně tajný proces. Pod válečným vozem je klidná a stojatá voda jezera, na jejíž hladinu prudce prší.

Celá symbolika této karty je mimořádně komplikovaná, poněvadž Štír je ze všech znamení zodiaku nejtajemnější, a ta zjevená část, která je tu symbolizována orlem, je ve skutečnosti nejméně důležitou částí jeho podstaty.

Morálními vlastnostmi osoby zobrazené na této kartě jsou lstivost, tajná násilnost a úskočnost. Je hluboce tajemný, a svým způsobem ve všem zběhlý. Na povrchu se jeví jakoby klidný a nepohnutý, avšak je to maska nejprudší vášně. Naoko je přístupný vnějším vlivům, ale akceptuje je jen proto, aby je transmutoval ku prospěchu svých tajných záměrů. V běžném slova smyslu tedy nemá svědomí, a proto obyčejně pozbývá důvěry u svých bližních. Cítí, že mu nerozumějí a nikdy rozumět nebudou. Je opravdu naprosto nemilosrdný. Dbá usilovně o moc, moudrost a své vlastní cíle. Necítí žádnou odpovědnost k ostatním, a ačkoliv jeho schopnosti jsou tak veliké, nemůže spoléhat na to, že bude pořád pracovat v brnění.

V I ťingu je vzdušná část Vody reprezentována 61. hexagramem, *Kung Fu*. Je to jedna z nejdůležitějších figur v I ťingu: »hýbe dokonce i prasaty a rybami, a vede k velké dobré štěstěně«. Ctnosti a souvislosti tohoto hexagramu jsou četné a rozmanité; je to také »velký Li«, trigram Slunce tvořený dvojími liniemi. Obrysem připomíná loďku, ale také geomantickou figuru Carcer, Saturna v Kozorohu.

Následkem toho je tato karta jednou z nejmocnějších; Váhy přecházející do Štíra se vyznačují omračující, aktivní a rozhodnou energií a vlivem. Pro takové lidi je dobrá vůle, upřímnost a správná společnost hlavní věcí úspěchu; jejich kamenem úrazu je přílišná a domýšlivá ambicióznost.

PRINCEZNA POHÁRŮ

Princezna Pohárů zosobňuje zemskou část Vody; a to zejména schopnost krystalizace. Představuje schopnost Vody vdechnout idejím podstatu, podporuje život a tvoří základnu chemických sloučenin. Je tu zobrazena jako tančící postava oděná do splývajícího roucha, na jehož okrajích jsou vidět tvořící se krystaly.

Na hlavě má jako ozdobu labuť s rozepjatými křídly. Symbolika této labutě připomíná člověku labuť z orientální filosofie, kde představuje slovo AUM nebo AUMGN, které je symbolem celého procesu stvoření¹⁴².

Princezna drží pohár, z něhož vylézá želva, která jej svým krunýřem jakoby zakrývá. A znovu je to tatáž želva, která v hindské filosofii nese slona, na jehož hřbetě stojí universum. Princezna tančí na pěnícím moři, v kterém si docela sám hraje delfín, královská ryba symbolizující stvořitelenskou moc.

---

nazývala »Ba«, a jeho »ducha«, který se nazýval »Ach«. Do duchovní složky patřil také »Ka«, »ochranný duch« anebo »duchovní dvojník« člověka a boha, v židovských legendách zastupovaný postavou golema. – San.

¹⁴² Detailní rozklad a vysvětlení tohoto slova hledej v knize »*Magick*«, str.45-9. Nevyslovitelné hinduistické Slovo AUM odpovídá gnostickému titulu IAO.ABPACAX. Viz H. Jennings: »*Rosikruciani. Jejich učení a mystéria*«, kapitola 'Mystické křesťanské figury a talismany', str. 170 a násl. – San.

Charakter Princezny je nekonečně půvabný. Mezi její vrozené ctnosti patří jemnost, dobrotivost a vroucnost, je samá sladkost a smyslnost. Žije v romantickém světě, v nekonečném snu vytržení. Při povrchním šetření se může zdát, že je sobecká a lhostejná, ale je to zcela mylný dojem; tiše a usilovně si hledí svého díla.

V I ťingu zemskou část Vody představuje 41. hexagram, *Sun*. Znamená to ubývání, rozložení všeho pevného. Tato karta vystihuje onen druh lidí, kteří jsou na druhých velice závislí, avšak právě tak jsou ochotni jim ihned pomoci. Individuální význam mají přinejlepším jenom vzácně. Jako pomocníci jsou nedostižní.

RYTÍŘ MEČŮ

Rytíř Mečů zosobňuje ohnivou část Vzduchu; je to vítr a bouře. Představuje násilnou moc pohybu, která se obrací na zjevně podřízený element. Vládne od 21. stupně Býka po 20. stupeň Blíženců. Je to válečník s helmici, na níž má jako ozdobu otáčející se křídla. Sedě na splašeném oři, řítí se dolů z nebes jako Duch bouře. V jedné ruce má meč, v druhé tulich. Symbolizuje zde ideu útoku.

Morálními vlastnostmi osoby, o níž zde mluvíme, jsou aktivita, obratnost, prohnatost a dovednost. Je divoká, bujná a odvážná, ale vesměs je obětí své ideje, která k ní přichází jako inspirace bez reflexe.

Je-li obdařena nepříznivými vlastnostmi, chybí jí ve všem ráznost, není schopna rozhodnutí nebo účelného jednání. Každý čin, který podnikne, je opozicí snadno smeten. Neadekvátní násilí vyvolává marnost a žvanivost. »Chimaera bombinans in vacuo«¹⁴³.

V I ťingu představuje ohnivou část Vzduchu 32. hexagram, *Hang*. Je to první příležitost, u níž je snadné uvést velmi blízké podobenství, které ztotožňuje čínské myšlení a zkušenost se západním myšlením. Neboť význam diagramu lze vidět v trvání: »vytrvalost v dobrých skutečích čili: stále naplňovat zákon své vnitřní podstaty«, jak to vysvětluje Legge ve své poznámce k tomuto hexagramu; a to se zdá neslučitelné s kabbalistickou ideou násilné energie směřované na živel, který je ze všech nejméně stabilní. Avšak trigram Vzduchu odkazuje také na dřevo, a tento hexagram může poukazovat na neodolatelný přebytek mízy a její účinek na růst stromu. Tato domněnka je doložena varováním v linii 6: »Nejhořejší linie, která je rozdělena, naznačuje stále odkládání odpočinku. Bude to pohroma«.

Vylíčíme-li obraz »prodlouženého plamene mysli«, jak o něm mluví Zoroaster, může se docela dobře hodit k předešlému popisu. Je to Pravá Vůle, která v duchu spontánně exploduje. Za pevnost vděčí vlivu Býka a za inspiraci vlivu prvního dekanátu Blíženců. Podejme tedy jeho popis: »integer vitae scelerisque purus«, světelný paprsek Ideálu pohlcujícího celý život v soustředěném úsilí, postupuje od zemitého Býka k exaltovaným Blížencům. A také zde se (jako u *Yi*) objevuje nebezpečí pro osobu podřízenou tomuto symbolu; proto je prvním dekanem karta nazývaná »Vměšování«, nebo ve starém balíčku »Ubývající síla«.

KRÁLOVNA MEČŮ

Královna Mečů zosobňuje vodní část Vzduchu, elasticnost tohoto elementu a jeho schopnost přenášet. Vládne od 21. stupně Panny po 20. stupeň Vah. Trůní v oblacích.

Horní část jejího těla je obnažená, má však na sobě lesklý pás a sarong. Helmici má korunovanou hlavou dítěte, a vylévají se z ní třpytivé světelné paprsky iluminující její říši nebeské rosy. V pravé ruce nese meč, v levé ruce čerstvě uťatou hlavu vousatého muže. Představuje jasné a vědomé vnímání ideálu, Osvoboditele Ducha.

Osoba symbolizovaná touto kartou by měla být hluboce vnímavá, je to bystrý pozorovatel, jemný interpret a silný individualista, jeho nápady mají švih a jsou vždy šité na míru; v činu je smělý, v duchu vznešený a spravedlivý. Pohyby Královny jsou spanilé, a její taneční vlohly, se schopností udržovat přitom ladný krok, jsou mimořádné.

Vrhá-li na ni planeta své špatné světlo, jsou tyto kvality zneužívány k mrzkým účelům. Bude krutá, úskočná, potměšilá a nespolehlivá, a takto velmi nebezpečná vzhledem k povrchní kráse a přitažlivosti, která ji vyznamenává.

V I ťingu představuje vodní část Vzduchu 28. hexagram, *Ta Kwo*. Obrysem připomíná slabý trám.

Charakter, sám o sobě vynikající, nemůže omluvit vměšování. Předvídavost, rozšafnost a opatrnost při přípravě činu jsou záštitou (linie 1). Výhody může dosáhnout tím, že se spolehne na pomoc očividně nepřiměřených společníků (linie 2 a 5). Tato podivná síla často zmírňuje ničivý náraz vrozené slabosti, a za určitých okolností může dokonce vést k určité nadřazenosti (linie 4). V takovém případě se může objevit pokušení odvážit se lehkomyšlných dobrodružství, napřed odsouzených k nezdaru. Avšak ani tehdy nepadne na

¹⁴³ »Chiméra hřmotí naprázdno«. Odtud české slovo »tlučhuba«. – San.

její hlavu žádná hanba (linie 6); podmínky Pravé Vůle byly splněny, a výsledek je kompenzován pocitem, že byl dodržen správný (i když jakkoliv nešťastný) kurs.

Takovým lidem se dostává hluboké lásky a oddanosti z nejméně očekávané strany.

PRINC MEČŮ

Tato karta představuje vzdušnou část Vzduchu. Podrobnější výklad ukáže, že je to síla duševní, je to obraz Ducha jako takového. Vládne od 21. stupně Kozoroha po 20. stupeň Vodnáře. Postava tohoto Prince je oděna do hustě stávkovaného brnění, zdobeného určitými symboly, a válečný vůz, který jej nese, dává tušit (a to ještě skrytěji) geometrické ideje. Tento válečný vůz je tažen okřídlenými dětmi, které ho nezodpovědně vedou a nechají skákat kterýmkoliv směrem, jaký je napadne; Princ je na uzdě nedrží, proto však přece ještě nejsou zcela svéhlavé. Vůz je následkem toho dosti lehce pohyblivý, chybí tu však zcela schopnost postupovat nějakým určitým směrem, leda náhodně. Je to dokonalý obraz Ducha.

Nicméně je na helmici tohoto Prince umístěna zářící hlava dítěte, neboť v přirozenosti této karty je ukryta tajná koruna; je-li soustředěn, je to přesně Tiferet.

Následkem jeho myšlenkově logických procesů se Vzduch, což je jeho element, proměnil do mnoha rozmanitých geometrických vzorů, v nichž však není žádný skutečný záměr; demonstrují síly Ducha bez určitého plánu. V pravé ruce třímá pozdvižený meč, kterým stvořuje, v levé ruce však drží srp, takže to, co stvoří, ihned také zničí.

Osoba takto symbolicky popsána je čistě intelektuální. Má plno nápadů a návrhů, které hned na každého vychrlí. Je to kopa výborných ideálů cizích praktickému úsilí. Celý myšlenkový aparát rozvinula v nejvyšším stupni, je velmi nadaná, podivuhodně racionální, ale s nejistými záměry a ve skutečnosti netečná dokonce i ke svým vlastním nápadům, protože ví, že každý z nich je právě tak dobrý, jako ty ostatní. Převádí vše na pouhou představu tím, že odkrývá povahu každé věci a transmutuje ji do ideálního světa rozumování, který je ryze formální a bez vztahu ke všem faktům, dokonce i k těm, na nichž je založen.

V I řingu představuje vzdušnou část Vzduchu 57. hexagram, *Sun*¹⁴⁴. V důsledku jeho ambivalence je to jeden z nejobtížnějších obrazců v knize: znamená jak poddajnost, tak i průraznost.

Takový člověk je neuvěřitelně mocný vzhledem ke své naprosté nezávislosti na zavedených principech, schopný tvrdit a podporovat každý myslitelný argument; je necitlivý vůči lítosti nebo svědomí, mrštného jazyka, kterým případně »cituje Písmo«, aby zchytrale a všemi možnými prostředky podepřel jakoukoliv tezi; je vlažný vůči osudu protikladného argumentu, který vyjádřil přede dvěma minutami; je nemožné jej porazit, protože každá pozice je právě tak dobrá, jako ta druhá; je připraven spojit se s každým elementem, který je zrovna po ruce; tito vyhýbaví a poddajní lidé mají význam jen tehdy, jsou-li pevně opanováni tvořivou vůlí, kterou posiluje inteligence, jež je nadřazená vlastní. V praxi je to sotva možné: neexistuje cena, za kterou by se dali koupit, ba ani tak, že se přisluhuje jejich choutkám. Ty mohou být nicméně bouřlivé, ba dokonce nekontrolovatelné. Do této třídy často patří snilkové, alkoholici, narkomani, lidumilové, ctitelé hudby nebo pobožníkáři; ale i když je to právě tento případ, nenajdeme tu vůbec žádnou stabilitu. Bloudí od jednoho kultu nebo neřesti ke druhému, vždy skvěle podporováni fanatismem pevného přesvědčení, které zrovna neznamená nic víc než chvilkový rozmar.

Je snadné být oklamán takovými lidmi, protože projev samotný má enormní moc: je to jakoby blbec nabízel člověku Platónovy dialogy. Mohou tímto způsobem nabýt velkého věhlasu jak pro hloubku, tak i šířku ducha.

PRINCEZNA MEČŮ

Princezna Mečů zosobňuje zemskou část Vzduchu, upevnění prchavého. Ona zodpovídá za uskutečnění ideálu. Představuje vliv nebeského na Zemi. Podílil se na vlastnostech Minervy a Artemis, a je tu i jakási narážka na Valkýru. Zastupuje do jisté míry hněv bohů a je zobrazena s helmicí, na níž má jako ozdobu hlavu Medúsy s hady namísto vlasů.

Stojí před neprostřeným oltářem, jakoby chtěla potrestat jeho znesvěcení, a mečem bodá dolů. Nebe a mraky, které jsou jejím domovem, vypadají hrozivě.

¹⁴⁴ V I řingu skutečně existují dva hexagramy tohoto názvu. Ovšem v případě 41. hexagramu tvoří jeho komponenty trigramy *Tui* (nahore) a *Ken* (dole), a vykládá se jako »Ztráta« nebo »Úbytek«. Ve druhém případě, u 57. hexagramu, jde zase o dva nad sebou posazené trigramy *Sun*, interpretované jako »Ochotné podvolení se« nebo »Jemnost« či »Pronikání«. Zároveň je to i piktogram »Větru«. – San.

Charakter Princezny je posupný a mstivý. Její logika je destruktivní. Je odhodlaná a agresivní, s velkou protřelostí a prohnáním v hmotných záležitostech. Vykazuje velkou obratnost a dovednost při zvládnání praktických záležitostí, zvláště tam, kde nabývají kontroverzní povahy. Je všemi mastmi mazaná při usmiřování rozmrštěk.

Je-li pod špatným vlivem, všechny tyto kvality se rozptýlí; začne mluvit nesouvisle, a všechny její dary se začnou chovat tak, aby se spojily v podobě podlých úskoků, jejichž předmět není těchto prostředků hoden.

V I ťingu představuje zemskou část Vzduchu 18. hexagram, *Ku*. A ten znamená »potíže«; týká se všech praktických a materiálních záležitostí, je to vůbec nejnešťastnější symbol v knize. Veškeré výborné vlastnosti Vzduchu jsou potlačené, zardoušené a zakrnělé.

Lidé takto popsání jsou mentálně pomalí, jsou kořistí ustavičné bázně, svázání všelijakými pocity odpovědnosti, zejména však v rodinných záležitostech. Jeden ze dvou rodičů bude přistižen, jak si listuje v knize zabývající se naukou o původu a příčinách nemocí. Je těžké pochopit linii 6, »ukazující nám člověka, který raději neslouží ani králi nebo feudálnímu pánovi, ale v povýšeném duchu dává přednost tomu, sledovat své vlastní smýšlení«. Vysvětlení zní, že Princezna jako taková je »trůnem Ducha«, a má možnost volby hodit všechno za hlavu, »děj se, co děj«. Takový čin by se dal vysvětlit vlastnostmi výše uvedenými v případě, že je pod špatným vlivem. Takoví lidé jsou výjimečně vzácní, a přirozeně se dosti často vyskytují jako »děti neštěstí«. Nicméně si zvolili správně, a během krátké doby se jim dostane jejich odměny.

RYTÍŘ DISKŮ

Rytíř Disků zosobňuje ohnivou část Země a vztahuje se zejména k fenoménu hor, zemětřesení a gravitace; představuje však také aktivitu Země, považovanou za původce Života. Vládne od 21. stupně Lva po 20. stupeň Panny, a týká se tedy především zemědělství. Tento bojovník je malý a statný. Je oděn do velmi pevného plátovaného pancíře, avšak hledí, které je ozdobeno hlavou jelena, je sklopeno dozadu, neboť pro tuto chvíli je jeho funkce zcela omezena na obstarávání potravy. Proto je také ozbrojen cepem. Diskovitý štít, který si nese, je navíc velmi solidní; představuje obživu. Tyto charakteristiky podporuje vzezření jeho koně; je to shireský kůň, chladnokrevný tahoun, pevně stojící na všech čtyřech nohách, jak tomu v případě ostatních koní Rytířů nebylo. Jede úrodnou zemí; dokonce i na vzdálených kopcích jsou obdělána pole. Proto ti, které symbolizuje, budou mít sklon k jednotvárnosti, těžkopádnosti a jsou především zaměstnání hmotnými starostmi. Jsou trpěliví a pracovití, ale mohli by snad mít trochu pojem o záležitostech, které se jich blíže týkají. Za svůj úspěch v těchto věcech vděčí instinktu imitovat přírodu. Postrádají iniciativu; jejich oheň je doutnajícím plamenem procesu růstu.

Zrození pod špatnou planetou, jsou tito lidé beznadějně stupidní, otročtí a zcela neschopni cokoliv předvídat dokonce i v případě vlastních záležitostí nebo se zajímat o něco jiného kromě sebe. Jsou neotesaní, nevrli a (jednotvárným způsobem) žárlí na to, co instinktivně uznávají u ostatních jako nadřazené postavení; nemají však odvalu ani inteligenci zdokonalit se. Kromě toho se stále popuzeně zabývají malichernostmi; zasahují rušivě do všeho, co jim přijde do cesty a nevyhnutelně to pokazí.

V I ťingu představuje ohnivou část Země 62. hexagram, *Hsiao Kwo*. Ten je stejně významný jako jeho doplněk, *Kung Fu* (viz Princ Pohárů); je to »velký Chán«, trigram Luny, a každá jeho linie je dvojí. Je to však také sugestivní narážka na geomantickou figuru *Conjunctio*, Merkur v Panně, který v kabbalistickém systému vskutku velmi úzce koresponduje s atributem Oheň Země.

Navíc podle čínských ság představuje tato figura ptáka. Její význam je pak následně pozměněn lidským vlivem daleko frivolnějšího a lehkovážnějšího tónu; u Shakespeara je to »malé prostopášné smilstvo«, nebo cynické francouzské »souvent femme varie«, či vrtkává chátka Coriolanova; vskutku, Historie sama. Avšak Merkur v Panně symbolizuje Inteligenci (a dokonce i stvořitelkou Ideu) uplatněnou na zemědělství; a to (opět!) dokonale souzní s Desítkou Disků, která je touto planetou a tímto znamením ovládána. Připojuje k nadměrnému množství důkazů další, totiž že celá tato symbolika systému je založena na přírodních skutečnostech, jak je chápe materialistická škola vědy – pokud taková škola přežívá v nějaké obskurní a zastaralé univerzitě! Takové souvislosti a takové introverzní odhalení nemůže být náhodnou obdobou snů nejasných filosofii.

Charakter popisovaný touto kartou je tedy mimořádně složitý, navíc překvapivě pěkně rozrostlý; ale jeho nebezpečí jsou naznačena symboly Luny a ptáka¹⁴⁵. Ve šťastnějších případech budou takto naznačenými vlastnostmi romantičnost a imaginace; avšak příliš domyšlivá ambicióznost, snaha o získání *Ignis Fatuus*, pověřivost a sklon k utrácení času v neplodném snění jsou nebezpečností, která příliš často nalézáme u takových synů půdy. Thomas Hardy vykreslil mnoho zvláštních portrétů tohoto druhu. Jsou vskutku narození na nešťastné planetě, zarputilí a se sklonem k mrzoutství, kdož zprofanovali Posvátný Oheň, aniž roznítily Zemi k

¹⁴⁵ Nestálost a přelétavost. – San.

novému, myšlenkově bohatšímu a různorodějšímu životu, oni však pokukují za klamným měsíčním světlem a odvracejí tváře od své matky Země.

KRÁLOVNA DISKŮ

Královna Disků zosobňuje vodní část Země, funkci tohoto elementu jako Matky. Vládne od 21. stupně Střelce až po 20. stupeň Kozorožce. Představuje pasivitu, obvykle v tom nejvyšším aspektu.

Královna Disků sedí na trůně vegetativního života. Pozoruje okolí, kde se klidná řeka vine meandry písčité pouště, které má přinést úrodnost. Uprostřed pustin se začínají objevovat oázy. Před ní stojí na kouli kozel. Je to odkaz na nauku, podle níž Veliké Dílo představuje plodnost. Její brnění je složeno z malých šupin nebo penízků, a helmice je ozdobena velkými spirálními rohy kozy šrouborohé. V pravé ruce drží žezlo opatřené na vrcholu krychlí, v níž je trojrozměrný hexagram, a na levé pokrčené paži nese vlastní disk, kouli proloženou smyčkami a kruhy. Představuje tedy snahu hmoty podílet se na velikém díle Stvoření.

Osoby naznačené touto kartou mají nejlepší vlastnosti utišujícího léku. Jsou ctižádostivé, avšak jen v tom, co je užitečné. Oplývají náklonností, družností, a mají vznešené srdce. Nejsou intelektuální a nijak zvlášť inteligentní; avšak instinkt a intuice jsou více než adekvátní jejich potřebám. Tito lidé jsou klidní, tvrdě pracují, jsou praktičtí, vnímaví, zdomácnělí, a často (zamlklým a neosobitým způsobem) smyslní, či dokonce prostopášní. Mají sklon k užívání drog a holdují alkoholu. Vypadá to, jakoby si uměli představit jen své vlastní veledůležitě štěstí tak, že k němu přivedou ostatní.

Jsou-li zrozeni pod nešťastnou planetou, jsou jednotvární, těžkopádní, servilní, pošetilí; spíše se dřou a lopotí než pracují. Život je pro ně čistě mechanický; nemohou změnit nebo se snad i snažit změnit svoji předešlou sudbu.

V I ťingu představuje vodní část Země 31. hexagram, *Hsien*. Jeho význam je následující: Vliv. V komentáři se popisuje účinek pohybů různých částí těla, od prstů až k čelistem a jazyku. Je to spíše širší výklad výše řečeného než přesná souvislost; přesto tu neexistuje žádná neshoda. Obecná rada zní jít vpřed, nevzrušeně, nereagovat na situace, které nastanou.

PRINC DISKŮ

Princ Disků zosobňuje vzdušnou část Země, naznačuje dobu květu a tvorbu plodů u tohoto elementu. Vládne od 21. stupně Berana po 20. stupeň Býka.

Princ je zasněný. Je to element Země, který začíná být srozumitelnější. Je oděn do lehkého brnění a jeho helmice je korunována hlavou býka; jeho válečný vůz táhne vůl, což je zvíře zasvěcené především elementu Země. Levou rukou si přidržuje disk, jenž jest nebeským tělesem podobajícím se glóbu, který je poset matematickými symboly, jež jakoby znamenají smykování v zemědělství. V pravé ruce třímá žezlo, na jehož vrcholu je říšské jablko opatřené křížem, symbol dokončeného Velikého Díla; proto jest jeho úkolem zplodit z materiálu tohoto elementu onu vegetaci, která je potravou samotného Ducha.

Charakter vylíčený touto kartou uvolňuje velkou energii na to, aby působil na nejpodstatnější praktické záležitosti. Je to energický, vytrvalý a schopný manažer, odhodlaný a houževnatý dělník. Rozumí své věci, je duchaplný, nápaditý, opatrný, důvěryhodný, chladnokrevný; neustále hledá nové využití všedních věcí, pozvolna a odhodlaně přizpůsobuje okolnosti svým záměrům prostřednictvím dobře promyšleného plánu.

Je téměř bez emocí. Je poněkud necitlivý, a může se jevit jako tupý, ale není tomu tak; vypadá to tak proto, že neusiluje o to, aby pochopil ideje, které jsou mimo jeho rámec. Často se může jevit jako stupidní, má sklon k nedůtklivosti, a dává průchod své nevoli tak, že se projeví spirituálnější podobou. Není snadné ho rozhněvat, ale pokud je k tomu dohnán, je neúprosný. Není docela dobře možné dělat na této kartě rozdíl mezi dobrou a špatnou mravní hodnotou; člověk může říci jen to, že v případě, je-li jeho bytost zasažena nepříznivým aspektem planety, dochází jaksi k degradaci jak kvality, tak i množství jeho vlastností. Reakce ostatních bude téměř úplně závislá na jejich temperamentu.

V I ťingu představuje vzdušnou část Země 53. hexagram, *Kien*. Komentář se týká letu divoké husy, »postupně se přibližující břehům mořského pobřeží«, pak k »velikým skalám«, potom »pokračuje k suchým pláním – stromům – a vysokému pahorku«, konečně až k »rozlehlým výšinám«. Symbolizuje tedy pomalé, neustálé osvobozování se z podmínek útlaku.

Tento popis je snad šťastnější než ten, který uvádí kabbala, ačkoliv se s ním úplně shoduje. Praktické úvahy v čínském myšlení nikdy nechybí, a to dokonce i tehdy, je-li velmi nejasné a silně metafyzické povahy. Základní kacířství Černé lóže spočívá v opovržení »světem, tělem a d'áblem«; tím vším, co je podstatné pro plán

Universa; pro Adepta to ve Velikém Díle znamená kardinální věc – uspořádat si své záležitosti tak, aby »dokonce i zlé zárodky hmoty byly stejně užitečné a dobré«.

Omyl křesťanských mystiků v této záležitosti byl odpovědný za větší ukrutnosti, bídu a kolektivní šílenství, než vše ostatní dohromady; tento jed může být vystopován dokonce i ve Freudově učení, který se domníval, že tímto »d'áblem« je nevědomí, ve skutečnosti je to však instinkt, který zpoza závoje vyjadřuje přirozené hledisko každého člověka, a je-li správně pochopen, může být klíčem k Zasnivení; je to i narážka na to, jak může semeno vykvést a přinést plody »poznání a konverzace se Svatým Andělem Strážcem«. Protože »každý muž a každá žena je hvězda«.

Avšak nezpochybujme ortel eximovaných adeptů (neboť jsou to oni, kdož pod dozorem Mistrů Templu určují všechny takové detaily nauky) co se týče této karty, která bývá ovlivňována transitem ze Skopce do Býka. Příliš často se zapomíná na to, že Býk je domem Venuše, a že je v něm Luna povýšena. Nová nauka, pojednaná v tomto eseji, považuje za primární barvu Země nikoliv černou, ale zelenou; a klade důraz na to, že každý Disk je živý a mění se symbol. Ústřední věta *Knihy Zákona* vyhlašuje dokonalost universa. V její panteistické koncepci jsou všechny možnosti rovnocenné co do hodnoty; každá a každého kardinální událost je »hrou Nuit«, jak je psáno v *Knize moudrosti aneb bláznovství*; »Nesvazujte nic! Vy sami nedělejte žádný rozdíl mezi jednou věcí & ostatními věcmi; protože tudy kráčí bolest. Ale kdokoli v tomto vyniká, necht' je hlavou všech!« Liber *AL*, I:22-23. Nebo ještě jednodušeji: »Každé číslo je nekonečné; není rozdíl«. Ib. I:4.

PRINCEZNA DISKŮ

Princezna Disků, poslední z karet s figurou, představuje zemskou část Země. Je v důsledku toho na okraji transfigurace. Je ztepilá a krásná, má výraz usilovného zamyšlení jakoby v tušení tajného zázraku.

Čelo jí zdobí hlava berana, a její žezlo směřuje k zemi. Zde se hlavice žezla stává diamantem, drahokamem Keteru, symbolizuje proto zrození nejvyššího a nečistšího světla v nejhlubším a nejtemnějším ze všech elementů. Stojí v háji posvátných stromů před oltářem, který připomíná snop pšenice, protože je kněžkou Démétry. Její tělo ukrývá tajemství budoucnosti. Její spanilost se dále zdůrazňuje diskem, který drží; proto je v jeho centru čínský ideogram znázorňující dvojitou spirální sílu Stvoření v dokonalé rovnováze; z ní se rodí růže Isis, veliké Matky plodnosti.

Vlastností jednotlivce, naznačené touto kartou, jsou příliš rozmanité, než aby se daly jmenovitě uvést; člověk je musí sumarizovat tím způsobem, že řekne, že je to Ženství ve své konečné projekci. Ukrývá v sobě všechny vlastnosti ženy, a ty by měly záviset především na vlivech, kterým je podřízena, ať už tomu či onomu, podle toho, který se manifestuje. Avšak v každém případě budou její atributy samy o sobě čisté, a nikoliv nutně spojené s ostatními atributy, které člověk v normálním případě považuje za symbolické. V tomto smyslu pak bude její obecná pověst zavádějící neslučitelností. Je spíše jako kolo loterie, z něhož se vytáhne nějaké číslo, které nepředjímá či neovlivňuje výsledek nějaké následné činnosti. Ovoce filosofie Thelema je chutné, vybrané, zralé, výživné a povzbuzující v největší a neúplnější míře při této meditaci; proto je pro adepta každá otáčka kola stejně pravděpodobná a stejně hodnotná; neboť každá událost je »hrou Nuit«.

V I řingu představuje zemskou část Země 52. hexagram, *Kan*. Jeho významem je »hora«; jaký velebný význam se skrývá v této čínské nauce rovnováhy, a jak úzce se shoduje s podobnou naukou svaté kabbaly!

Hora je nejposvátnější ze všech pozemských symbolů, dokonalá, drsná a neochvějná ve své touze po Nejvyšším, jakoby vyražená titánskou energií Skrytého Ohně. A je to i hieroglyf Nejvnitřnějšího Božství, nic menšího než samotný falus, dokonce i Kozorožec, znamení Nového Roku, který exaltuje v zodiaku, a jeho autochtonní božství není nic méně než samotný Nejsvětější Starý dnů.

Jeví se důležité, aby student sám kvůli sobě sledoval stopy této nauky v každém symbolu: Vzduch je element elastický a poddajný, přesto všepromokavý, a je to prvek nezbytný ke vznícení; Voda: fluidní, avšak nestlačitelná, ze všech nejvíce neutrální a složená ze všech dílů živé hmoty, přesto ničící fyzickým útokem dokonce i ty nejtvrdší skály, a je neodolatelná ve své ničivé schopnosti rozpouštět; a Oheň: tak blízký Duchu, že to není vůbec substance, ale fenomén, a navíc tak spjatý s hmotou, že je samotným srdcem a esencí všech věcí vůbec.

V I řingu je vlastností připisovanou *Kan* klid; každá věta komentáře postupně popisuje odpočinek ve všech částech těla, a jejich odezvu na něj; prsty, lýtka, bedra, hřbet a čelisti.

Tato kapitola je v tomto ohledu, linie za linií, velmi podobná 31. hexagramu – *Hsien*, jímž začíná druhý díl I řingu. Rosikrucianská nauka o tetragrammatonu je sotva adekvátněji postavená – pro každé ucho je tohle jako naladěná hudba sfér.

»Na nebeském firmamentu není žádné planety,
však svým pohybem podobá se andělským chorálům,

tiše zpívaných cherubovi očí mladých;
chvilku jen se toto špinavé rozkladu roucho
ovíjí kol nás, však naše přirozenost to neuhlídá«.

Každý student tohoto eseje – této Tahutiho knihy, této živoucí Knihy, která provází člověka všemi časy a každou stránkou ho vede k Věčnosti – ať pevně drží tuto nejprostší a nejdalekosáhlejší nauku ve svém srdci a duchu, ať roznítí samotný střed své bytosti, aby také on, který prohledal každý koutek universa, v něm dokázal najít Světlo Pravdy, a tak aby došel poznání a rozmluvy se Svatým Andělem Strážcem, dokončil Veliké Dílo a dosáhl *Summum Bonum*, pravé moudrosti a dokonalého štěstí!

ČÁST ČTVRTÁ

MALÉ KARTY

ČTYŘI ESA

Esa symbolizují kořeny čtyř elementů. Stojí úplně nahoře a odlišují se od ostatních malých karet stejným způsobem, jako prý je v tetragrammatonu Keter symbolizován pouze nejhořejším bodem Jodu. U těchto karet nedochází k žádnému skutečnému projevu elementu prostřednictvím hmoty. Spojují malé karty s Princeznami, které vládou nebesům kolem severního pólu. Poledníkem je Velká pyramida, a ve směru na Východ vládou elementům v tetragrammatonu v tomto pořadí: Oheň, Voda, Vzduch a Země. Takže přibližně Eso-Princezna Holí se vztahují na Asii, Eso-Princezna Pohárů k Tichému oceánu, Eso-Princezna Mečů na Jižní a Severní Ameriku, a Eso-Princezna Disků na Evropu a Afriku. Aby se tyto vztahy vyjasnily, musí se člověk trochu ponořit do symboliky pentagramu, nebo se zahledět na štít s erbem Davidovým. Představuje Ducha, který ovládá čtyři elementy, a je tedy symbolem lidského triumfu.

Ideu elementu Ducha je velmi obtížné pochopit. Písmeno Šin, které jako písmeno patří k Ohni, má dvojitý význam proto, že právě tak symbolizuje i Ducha. Obecně řečeno, atributy Ducha nejsou tak jasné, ani tak jednoduché jako atributy ostatních elementů. Je velmi pozoruhodné, že tabulka Ducha je v Enochově systému klíčem k veškerému zlu; a také v hindském systému je Akaša vejcem temnot.

Na druhé straně Duch zastupuje Keter. Nebylo možná úmyslem eximovaných adeptů či adeptů, kteří vymysleli tarot, zajít v této záležitosti tak daleko. Na co bychom měli pamatovat, je to, že jak svým zevnějškem, tak i významem nejsou Esa samotnými elementy, ale jen semeny těchto elementů.

ČTYŘI DVOJKY

Tyto karty se vztahují k Chokmě. Z hlediska obyčejné osoby je Chokma opravdu číslem 1, a nikoliv číslem 2, protože je prvním projevem; Keter je naprosto skrytý, takže nikdo o něm vůbec nic neví. Teprve až s příchodem Dvojek se tento element objevuje jako samotný element. Chokmy se nedotýká žádný vliv; proto se zde elementy objevují v původním harmonickém stavu.

Dvojka Holí se nazývá Pán nadvlády, a představuje energii ohně; je to oheň v nejlepší a nejvyšší formě.

Dvojka Pohárů je Pán Lásky, který má stejnou funkci u vody.

Dvojka Mečů se dříve nazývala Pán obnoveného míru; avšak slovo »obnovený« je nepřesné, protože tu nebylo nic porušeno. Pán míru je tedy lepší titul: nutí však úporně přemýšlet, aby se došlo k nějakému řešení, poněvadž Meč je přece tak aktivní. Jako užitečné se může jevit prostudování eseje o tichu, neboť jde o podobnost: je to negativní forma pozitivní ideje. Viz také esej o cudnosti (*Little Essays toward Truth*, str.70-74), který končí slovy: »Páni rytíři, buďte bdělí: vaše zbraně ať nesplí a obnovte svoji přísahu; neboť tento den se zrodil pod neblahým znamením a je nabit smrtelným nebezpečím, které vás zastihne, kdybyste byli obtíženi prostopášnými skutky, a abyste se příliš nespolehali na mocnou a mužnou cudnost«.

Dosvědčuje to také Catullus: *domi maneat paresque nobis Novem continuas futationes*. A špatně ať se ani nechápe gesto Harpokratovo; ticho a cudnost jsou izomery.

Všechno je to jediný případ obecného tvrzení, že sumou nekonečné energie universa je nula.

Dvojka Pantáklů se ve starých dobách nazývala Pán harmonické změny. Nyní zcela jednoduše: Změna, a tady je třeba nauku postavit trochu srozumitelněji. Protože tato barva náleží Zemi, souvisí s Princeznami, a tedy i s posledním He tetragrammatonu. Země je trůnem Ducha; jakmile dosahuje dna, vystupuje ihned zase na vrchol. Na kartě tedy vidíme symbol hada nekonečně dlouhého¹⁴⁶.

ČTYŘI TROJKY

Tyto karty se vztahují k Bině; v každé z nich je vyjádřena symbolika *porozumění*. Idea začíná nést ovoce; vytvořil se trojúhelník. V každém případě jeví tato idea jistou stabilitu, která nemůže být nikdy zviklána, ale může tu dojít k početí dítěte.

Trojka Holí je pak Pán působení. Idea vůle a panování si našla svůj výraz v *charakteru*.

---

¹⁴⁶ Srovnej symboliku Urobora. – San.

Trojka Pohárů se nazývá Pán hojnosti. Idea lásky se naplňuje; na Stromu se však už nachází dostatečně hluboko na to, aby mohla přispět k velmi jasné diferenciaci tarotových barev, což dříve nebylo možné.

Idea dělení, proměnlivosti a idea vzdušné kvality věci se manifestuje Trojkou Mečů, což jest Pán žalu. Připomíná se tu temnota Biny, truchlení Isidino; není to však nějaký vulgární žal, spočívající v jakémisi individuálním zklamání nebo nespokojenosti. Je to »Weltschmerz«, všeobšáhly smutek; je to vlastnost melancholie.

Trojka Pantáklů dává podobným způsobem na odiv výsledek ideje Země, krystalizaci sil; a proto se Trojka Pantáklů nazývá Pán díla. Něco bylo s jistotou vykonáno.

ČTYŘI ČTVERKY

Tyto karty se přisuzují Chesedu. Souvislost mezi číslem čtyři a tři je velmi složitá. Důležité je to, že čtyřka se nachází »pod Abysem«; v praxi to tedy znamená zhuštění, materializaci. Věci se začínají rýsovat. Podstata tkví v tom, že se takto vyjadřuje vláda Zákona.

V barvě Holí se tato karta nazývá Uskutečnění. Dochází právě k manifestaci, kterou Bina v příslibu naznačila. Toto číslo musí mít velmi solidní základ, protože představuje na všech následujících kartách současný dominující vliv. Chesed, Jupiter-Ammon, Otec, »první pod Abysem«, je nejvyšší ideou, kterou lze pochopit intelektuálně, a to je důvod, proč je tato sefira atributem Jupitera, který jest demiurgem.

Čtyřka Pohárů se nazývá Přepych.

Mužská povaha ohně dovoluje Čtyřce Holí, aby se jevila jako velmi pozitivní a vyhraněná koncepce. Slabost vodního elementu ohrožuje jeho čistotu; není dost silný na to, aby se sám patřičně kontroloval; proto má Pán rozkoše trochu nejistou rovnováhu. Čistota se během ukojení rozkoše nějak vytratila.

Čtyřka Mečů se nazývá Příměří. Vypadá to spíše na »ozbrojeného statného muže, který pro svůj dům udržuje mír«. Mužská povaha vzduchu dominuje. Karta je téměř obrazem formace vojenského klanového systému společnosti.

Co se týče Disků, pak váha tohoto symbolu spíše převažuje nad veškerými úvahami o jeho slabosti. Karta má název Moc. Je to moc, která vše ovládá a stabilizuje, své záležitosti však vyřizuje hlavně vyjednáváním a mírovými metodami než nějakým svým uplatňováním. Je to zákon nebo ústava bez jakéhokoliv agresivního prvku.

ČTYŘI PĚTKY

V »Neapolském uspořádání« naznačuje vstup čísla pět na scénu to, že idea pohybu spěchá na pomoc ideji hmoty. Je to naprosto revoluční koncepce; výsledkem je úplné převrácení staticky pevného systému. Nyní se dostavuje bouře a stress.

Není to třeba chápat jako něco »zlého«. Přirozený pocit, který z toho plyne, je opravdu trochu něčím více, než nechutí lidí vstát od oběda a vrátit se ke své práci. V buddhistické nauce o smutku se tato idea mlčky předpokládá, proto musí setrvačnost a netečnost charakterizovat mír. Indické podněbí je za tuto představu možná částečně odpovědné. Adepti bílé školy, pro něž tarot představuje posvátnou knihu, nemohou s takovým zjednodušováním existence souhlasit. Každý jev je svátostí. Porušení něčeho je přece jenom porušením; Pětka Holí se nazývá Spor.

Na druhé straně se Pětka Pohárů nazývá Zklamání, což je jen přirozené, protože Oheň se opájí přebytečnou energií, kdežto vody skýtající potěšení jsou přirozeně klidné, a každé zavedení nepořádku může být snadno považováno za neštěstí.

Pětka Mečů představuje podobnou nesnáz; karta se nazývá Porážka. Nebyla zde síla dostatečná na to, aby udržela klid zbraní Čtyřky. Svár právě vypukl. To musí znamenat porážku, neboť v původní ideji Meče se projevoval výsledek lásky mezi Holí a Pohárem. Je tomu tak proto, že se tento zrod musel vyjádřit dualitou Meče a Disku, proto se povaha každého jeví tak nedokonalá.

Pětka Disků jednoznačně zobrazuje špatnou událost. Tichý poklid Čtyřky byl zcela podvrácen; karta se nazývá Soužení. (Viz Skeat: *Etymologický slovník*. Pod tímto slovem je třeba si představovat zadávení, jako když psi rdousí a trhají ovci¹⁴⁷. Všimněme si podobnosti se sfingou.) Ekonomický systém se zhroutil; mezi sociálními vrstvami už neexistuje žádná rovnováha. Disky jsou takové, jaké jsou – ve srovnání s ostatními magickými zbraněmi vypadají nehybně a lhostejně, neboť otáčení vede k upevnění jejich stability; není tu žádná činnost; přinejmenším ji nenacházíme v jejich dosahu, aby se mohla nějak projevit na výsledku.

¹⁴⁷ V angličtině: »as dogs worry sheep«. Slovo »worry« překládám výše jako »soužení«. – San.

ČTYŘI ŠESTKY

Tyto karty se připisují Tiferetu. Tato sefira je v některých ohledech ze všech nejvýznamnější. Nachází se v centru samotného systému; je to jediná sefira pod Abysem, která má přímé spojení s Keterem. Je napájena přímo z Chokmy a Biny, a také z Chesedu a Gebury. Je tedy překvapivě způsobilá k tomu, aby dominovala nižším sefirám; je vyvážena jak vertikálně, tak i horizontálně. V planetárním systému zastupuje Slunce; v systému tetragrammatonu představuje Syna. Rozsáhlá geometrická komplexnost Ruachu může být považována za expanzi Tiferetu. Symbolizuje vědomí v nejharmoničtější a nejvyváženější podobě; koneckonců i tvarem, a nejenom ideou, jako tomu bylo v případě Dvojky. Jinými slovy, Syn je v duchovním smyslu interpretací Otce.

Čtyři Šestky jsou tedy představiteli svých elementů v tom nejlepší praktickém aspektu.

Šestka Holí se nazývá Vítězství. Výbuch energie, který byl tak nenadálý a bouřlivý v Pětce Holí, že byl nakonec i příčinou sporu, teď slaví naprostý úspěch. Vláda nebo moc v barvě Holí není tak úplně stabilní, jaká by mohla být, kdyby se vynaložilo méně energie. Proto z tohoto pohledu, jakmile proud opouští střední pilíř, slabost vrozená elementu Ohně (což lze vyložit takto: že přes veškerou čistotu není zcela vyvážen) vede k velmi nežádoucím koncům.

Šestka Pohárů má název Rozkoš. Tato rozkoš je oním druhem rozkoše, která je naprosto harmonická. Zodiakálním znamením, které ovládá tuto kartu, jest Štír, a rozkoš je tu zakořeněna v nejurodnější půdě. V zásadě je tato karta plodonosná; je v balíčku jednou z nejlepších.

Šestka Mečů se nazývá Věda. Jejím vládcem je Merkur, takže prvek úspěchu se odvrací od ideje rozkolu a sváru; je to inteligence, která v cíli vyhrává.

Šestka Disků se nazývá Úspěch; vládcem je Luna. Pro tuto kartu je příznačná usedlost; je velmi těžká, naprosto se jí nedostává představitosti, a navíc je ještě i trochu zasněná. Brzy se dostaví změna; vahou země dojde konečně k vyčerpání proudu na pouhou eventualitu materiálních věcí. Kromě toho, nachází-li se Luna v Býku, ve znamení, kde je povýšena, pak má vrozené ty nejlepší z lunárních vlastností. Nadto Šestka, kterou oplodnila sluneční energie, tvoří prozatím vyvážený systém. Karta je hodna názvu Úspěch. Pamatujte jen, že všechen úspěch je dočasný; jaká to krátká zastávka na Cestě práce!

ČTYŘI SEDMIČKY

Tyto karty se připisují Necahu. Pozice je dvojitě nevyvážená; stojí opodál středního pilíře a je tedy na Stromu až úplně dole. Je to velmi riskantní propadat tak silně iluzi, a navíc tak potrhle. Necah se pojí s Venuší; Necah přináleží k Zemi; a největší katastrofou, která může Venuši postihnout, je ztráta jejího nebeského původu. Čtyři Sedmičky nemohou zaříditi nějaký komfort; každá představuje degeneraci elementu. Při každé příležitosti se odhaluje jeho vyložená slabost.

Sedmička Holí se nazývá Odvaha. Energie se nachází na poslední výšpě; zoufale zápasí a může být přemožena. Tato karta prozrazuje defekt vrozený ideji Marsu. Patriotismus tak říkajíc nestačí.

Sedmička Pohárů se nazývá Smilství. Je to jedna z nejhorších idejí, kterou může člověk mít; jejím modem je jed, jejím cílem šílenství. Symbolizuje *delirium tremens* a narkomani; představuje pád do bahna falešné rozkoše. V této kartě se ukrývá cosi sebevražedného. Je obzvláště špatná proto, že neexistuje vůbec nic, co by ji mohlo vyvážit – nablízku není žádná silná planeta, která by ji podržela. Venuše jde za Venuší, a Země je zatažena štířho marastu.

Sedmička Mečů se nazývá Marnost. Je to ještě slabší karta než Sedmička Holí. Má znamení pasivity namísto aktivity; je tu pasivní planeta namísto aktivní. Podobá se revmatickému boxerovi, který se pokouší o »come-back«, i když je to už pěkná řádka let, co byl naposledy v ringu. Jejím vládcem je Luna. Ta trocha energie, kterou má, není nic víc, než jako by to bylo dílo ve snu vykonané, které sama nemůže, leda zázrakem, dovést úsilím ke zdárnému konci. Nejnázornější je srovnání se Sedmičkou Holí.

Sedmička Disků se nazývá Neúspěch. Tato tarotová barva s sebou nese extrémní pasivitu; tady dole pod Abysem u ní nenajdeme žádnou pozitivní sílu. Kartu ovládá Saturn. Srovnejme ji se třemi ostatními Sedmičkami; není tu žádné úsilí; nenajdeme tu dokonce ani sen; sázka byla odmítnuta a je prostě pryč. To je vše. Práce samotná byla opuštěna, vše tone v lenosti.

ČTYŘI OSMIČKY

Čtyři Osmičky se připisují Hodu. Jsou na stejné pláni na Stromu Života jako Sedmičky, avšak na druhé straně, a budou u nich platit stejné vrozené defekty jako u Sedmiček.

Přesto by se mohl klást důraz na toto zmírnění, totiž že Osmičky (v určitém slova smyslu) fungují jako hojivá náplast na omyl Sedmiček. Bylo spácháno zlo a nyní dochází k reakci na něj. Lze tedy očekávat – protože u karet tohoto čísla už neexistuje žádná možnost zdokonalení – že se setkáme s oprostěním od takových základních a svérázných chyb, jako tomu bylo v předcházejícím případě.

Osmička Holí se nazývá Rychlost, což se dá očekávat vzhledem k tomu, že má atribut Merkura a Střelce. Je to éterizovaná idea ohně; všechny hrubé nečistoty jsou pryč.

(Věnujme se na chvíli zodiakálním znamením. V případě každého elementu symbolizuje základní znamení rychlé a impulsivní působení ideje. V cherubínském znamení nabývá element své úplné rovnováhy moci, a u ostatních znamení se síla vytrácí. Skopec zosobňuje náraz ohně, tedy blesk; Lev pak jeho moc, Slunce; a Střelec duhu, tedy sublimaci. Stejně uvažujte i co se týče ostatních elementů. Viz oddíl atributů: Trojnosti zodiaku.)

U Osmičky Holí se už oheň nespojuje s takovými pojmy, jako je spalování a strávení látky ohněm. Symbolizuje energii v tom nejexaltovanějším a nejjemnějším smyslu; představuje takové formy energie, jako je elektrický proud; skoro se dá říci, že jde o pravé světlo v materiálním smyslu toho slova.

Osmička Pohárů se nazývá Netečnost. Tato karta je hotovým vrcholem nepřijemností. Je ovládána planetou Saturn; na rozkoš dopadla tíha času a žalu, a element vody v sobě nemá žádnou sílu, která by tomu vzdorovala. Tato karta není tak docela to »ráno po předešlé noci«, ale hodně se to tomu podobá. Rozdíl tkví v tom, že k »noci předtím« nedošlo! Tahle karta představuje společnost, pro kterou bylo vše připraveno, ale hostitel pak zapomněl své hosty pozvat, anebo dodavatel nedoručil delikatesu. To je ten rozdíl, ačkoliv je to, tak či onak, chyba hostitele. Společnost, kterou si pozval, byla akorát tou poslední kapkou, kterou přecenil své možnosti; asi na poslední chvíli ztratil odvalu.

Osmička Mečů se nazývá Vměšování. Na první pohled by se zdálo, že je snadné ji zaměnit s Osmičkou Pohárů, ale idea je ve skutečnosti naprosto odlišná. Karta se připisuje Jupiteru a Blížencům; proto zde není toto vůli představující závaží převáženo vnitřním nebo vnějším stresem. Je to jednoduše omyl dobromyslné bytosti ve chvíli, kdy je dobromyslnost neblahá. Blíženci se jako znamení pojí se vzduchem, je to intelektuální znamení; Jupiter znamená genialitu a optimismus. Nebude to platit ve světě Mečů; když už člověk musí udeřit, pak je nejlepším úderem »knock-out«. Ale v téhle kartě se skrývá ještě další prvek; je to prvek nečekaného vměšování (Osmičky jsou vždy takové, poněvadž jsou v podstatě merkuriální), a je to náhlé nepředvídané neštěstí. Triviální incidenty často pozměnily osud říší, a zmařily i »perfektné promyšlené plány myši a lidí«.

Osmička Disků se nazývá Prozíravost. Tato karta je mnohem lepší než obě následující, protože v čistě materiálních záležitostech, zvláště tehdy, týkají-li se skutečného stavu peněz, spočívá jistý druh síly v tom, nedělat vůbec nic. Problémem každého finančníka je ze všeho nejdříve získat čas; pokud jsou jeho finanční prostředky přiměřené, vždy udělá na trhu díru. Je to karta, kterou si »schováváme něco pro strýčka Příhodu«.

Atributem této karty je Slunce v Panně; je to karta sedláka; ten sotva dokáže udělat něco víc než zasít osivo, sednout si a čekat na sklizeň. Co se týče aspektu této karty, neexistuje nic vznešenějšího; jako všechny Osmičky, tak i tahle představuje moment vypočítavosti, a karban bezpečně vynáší, pokud člověk správně odhadne pinku¹⁴⁸.

Existuje ještě další věc, která komplikuje tuto kartu. Osmička Disků představuje geomantickou figuru Populus, která je figurou lehce pohyblivou, a hned nato je zase stabilní. V duchu vidíme dobu královny Viktorie, člověka, který »je v Londýně kdosi« a valí se k Townnu; poznáte ho podle jeho krátkého řetízku, který vede od knoflíku do kapsičky ke kapesním hodinkám, a podle jeho šosatého kabátu; na povrchu je velmi přívětivý, ale rohlíkem se opít nedá.

ČTYŘI DEVÍTKY

Tyto karty se vztahují k Ješodu. Po dvojnásobném příklonu na stranu neštěstí se běh obrací zase k prostřednímu pilíři. Tato sefira je místem velké krystalizace energie. Je však až na samém spodku Stromu, na vrcholu třetího obráceného trojúhelníku, na němž je menší trojúhelník. Trocha pomoci je mu poskytována ze spodních nevyvážených sfér, které tvoří Necah a Hod. To, co Ješodu přináší spásu, je přímý paprsek z Tiferetu; tato sefira přichází v přímé posloupnosti vzniku. Každá z těchto karet uštěďruje naplno náraz elementální síly v

¹⁴⁸ Nádoba na poplatek z karetní hry. Z něm. *Pinke*, a to z novohebr. *pinka*, »miska«. – San.

té nejhmotnější podobě; jde totiž o ideu síly, protože Ješod se nachází ještě v Jeciře, ve *světě utváření*. Zoroaster říká: »Devítka je číslo posvátné a dosahuje vrcholu dokonalosti«. Devatero velkých božstev měl také Egypt a Řím.

Devítka Holí se nazývá Síla. Je ovládána lunou a Ješodem. V knize »*Vize a Hlas*« předkládá jedenáctý Aethyr klasické podání k vyjasnění této antinomie změny a stability. Čtenář by se měl také seznámit s díly některých lepších matematických fyziků. Ze všech významných nauk, jež se týkají rovnováhy, lze právě v této pochopit nejsnadněji, že změna je stabilita; a tato stabilita je zaručena změnou; pokud by něco mělo tyto změny na zlomek vteřiny zastavit, rozpadlo by se všechno na atomy. Je to obrovská energie prvotních elementů přírody; můžeme jim říkat elektrony nebo atomy, jak chcete, na tom vůbec nezáleží; změna zaručuje řád přírody. To je důvod, proč má člověk, který se učí jezdit na kole, tak strašně směšné a neohrabané vzezření. Rovnováhu je prostě obtížné udržet, jestliže se nejede dostatečně rychle. A nemůže také jet rovně, pokud jednou rukou trhá.

Tato karta je rovněž jakýmsi druhem elementárního podobenství, které dokresluje význam tohoto aforismu: »Změna je stabilita«.

Zde se Luna, planeta s nejmenším vlivem, nachází ve Střelci, který je ze všech znamení nejzákladnější; navíc má odvalu říkat si Síla. Obrana, má-li být účinná, musí být mobilní.

Devítka Pohárů se nazývá Štěstí. Je to vlastně dobrá karta, protože štěstí, jak už název naznačuje, je hrozně moc záležitostí náhody: kartu ovládá Jupiter, a Jupiter je štěstěna.

Ve všech těchto kartách vodní podstaty se skrývá jistý prvek iluze; první z nich se týká lásky, a láska je ze všech iluzí tou největší a nejzlobnější. Znamení Ryb představuje zjemňování a ústup tohoto instinktu, který začal strašlivou touhou, pokračoval vášní, a nakonec se stal »snem ve snu«.

Kartu ovládá Jupiter. Jupiter v Rybách představuje opravdu dobrou štěstěnu, ovšem pouze ve smyslu úplného nasycení. Nejdokonalejší uspokojení je pouze základem pozdější putrefakce; neexistuje nic takového jako absolutní klid. Chaloupka na venkově a okolo ní růže? Ne, v tom není nic věčného; tady si klidu od universa nedopřeje nikdo. Změna zaručuje stabilitu. Stabilita zaručuje změnu.

Devítka Mečů se nazývá Krutost. Původní rozvrat, který je Mečům vlastní, je tu doveden ke svému vrcholu. Kartou ovládá Mars v Blížencích; je to agónie ducha. Ruach se v této tarotové barvě sám stravu je; myšlení prošlo všemi možnými stavy a výsledkem je zoufalství. Atmosféru této karty velmi příhodně vylíčil Thomson v knize »*The City of Dreadful Night*«. Pokaždé je to katedrála – katedrála prokletých. Je tu hořká příchut' analýzy; aktivitu má duch vrozenou, ale ještě pořád je tady instinktivní vědomí, které to nedotáhne nikam.

Devítka Disků má název Zisk. Tarotová barva Disků je příliš těžkopádná a lenivá, než aby se o něco starala; vypočítává své výhry; nedělá si hlavu s tím, jestli dosáhla nějaké výhry, když vyhrála všechno. Tuto kartu ovládá Venuše. Předě uspokojením, když sklízí to, co zasa; mne si ruce a sedí si v klidu. Jak vysvitne z úvahy o Desítkách, nenajdeme tu žádnou reakci na uspokojení, jako je tomu u ostatních tří barev. Člověk je stále lhotejnější a má pocit, že »všechno není vlastně až tak zlé v tom nejlepším ze všech možných světů«.

ČTYŘI DESÍTKY

Tyto karty se vztahují k Malkutu. Zde je konec veškeré energie – stojí totiž úplně mimo »svět utváření«, kde věci vykazují pružnost. Nenajdeme tu už žádnou planetární atributaci, o níž by se dalo přemýšlet. Pokud je tato sefira vůbec nějakým způsobem zúčastněna, pak je to až úplně dole ve světě Ašiah. Je to holá skutečnost, že tím, že vznikly čtyři elementy, odchýlil se proud od své původní dokonalosti. Desítky varují: hle, kam až to vede – vydat se špatnou cestou!

Desítka Holí má název Útlak. Tady máme to, co se stane, když člověk celou dobu nepoužívá nic jiného než sílu, sílu a zase jen sílu. Vynořuje se zde necitlivá a těžká planeta Saturn, která strhává ohnivou a éterickou povahu Střelce dolů; a ta také přispívá k odhalení a zvýraznění všeho, co je u Střelce nejhorší. Vizte Lukostřelce, už nesesílá paprsky přízně, ale spršky ostrých smrtících střel! Hůl dosáhla vítězství; vykonala svoji práci, a to až příliš dobře; jen nevěděla, kdy přestat. Vláda se stala tyranii. Člověk si představuje hydru, když přemítá o tom, že král Charles byl sřat ve Whitehallu!

Desítka Pohárů se nazývá Znechucení. Jejím atributem je Mars v Rybách. Vodní znamení se vnořilo do stagnujícího snu, v něm se však líhne a rodí násilnická povaha Marsu, která ho přivede k putrefakci. Jak je psáno: »Až když oštěp probodl jeho játra«. Hledání rozkoše bylo korunováno dokonalým úspěchem; a pak se nakonec zjistí, že když člověk dostane všechno, co chce, že to vůbec ani nechtěl; a teď za to musí pykat.

Desítka Mečů má název Zkáza. Dává takovou lekci, jakou by měl dostat každý státník, bohužel ji však nedostal; pokud se totiž bojuje příliš dlouho, končí vše zkázou.

Přesto není tato karta úplně beznadějná. Vládne tu solární vliv; zkáza nebude nikdy úplná, protože pohroma pochází z přemíry životní síly. Když už to všechno nestojí za nic, začne se budovat znovu. Až se

všechny vlády světa navzájem zničí, zůstane tu ještě sedlák. V hořkém konci celého svého neštěstí začal Candide pečovat o svoji zahradu.

Desítka Disků se nazývá Bohatství. Zde je opět vepsána ona neustále se opakující pravda, že totiž až se člověk dostane na dno, zjišťuje, že se ocitl na vrcholu; a bohatství patří Merkuru v Panně. Pokud se bohatství shromažďuje za určitým účelem, musí se tak dít buď zcela automaticky a bez snahy být bohatý, nebo vzít za vděk inteligenci, aby bylo s tímto bohatstvím správně naloženo. Je třeba, aby se to odehrálo ve sférách, které nemají pranic společného s hmotným vlastnictvím jako takovým. Tímto způsobem založil Carnegie knihovnu, Rockefeller nadační fond pro výzkum, a to jednoduše proto, že se nedalo dělat nic jiného.

Avšak celá tahle nauka se nachází v pozadí této karty; je to její vnitřní význam.

Je třeba zvážit ještě další hledisko, že tato karta je poslední z celého balíčku, a představuje tedy úplný souhrn veškerého díla, které bylo dokonalé již na počátku. Proto je na ní kresba samotného Stromu Života. Tato karta má stejný vztah ke zbývajícím pětatřiceti malým kartám, jaký má jedenadvacátý trumf, Universum, k ostatním trumfům.

KOŘEN SIL OHNĚ

ESO HOLÍ

Tato karta představuje esenci elementu Ohně v jeho počátku. Je to solárně-falický záblesk plamene, z něhož všemi směry šlehají blesky.

Tyto plameny vypadají jako písmeno Jod a jsou uspořádány do tvaru Stromu Života. (Co se týče písmene Jod, viz výše Atu IX.)

Je to prvotní energie, která se manifestuje v hmotě v tak raném stádiu, že ještě definitivně nepřijala podobu Vůle.

Co by nemělo být přehlédnuto: ačkoliv jsou »malé karty« vzájemně spřízněny se svými sefirotickými původy, nejsou identické, a nejsou to ani božské osoby. Jsou to (a karty s figurou rovněž) především subelementy; zlomky »slepých sil«, které spadají pod demiurgy, tedy pod tetragrammaton. Jejich vládci jsou inteligence světa Jeciry, které jsou v chodu proto, že se podílejí na utváření Šemhamforaše. Není to dokonce ani toto Jméno: »Pán universa«, ačkoliv je právě tak božské, jako Páni Atu u elementu Ducha¹⁴⁹. Každé Atu má své vlastní, soukromé a zvláštní universum s demiurgy (a vším ostatním) v celé šíři stejně, jako to vidíme u každého muže a u každé ženy.

Například Trojka Disků, nalézající se při výkladu vedle Atu II nebo Atu VI, může být příkladem ustavení takového orákula, jakým bylo orákulum delfské, a u Atu VIII může představovat první paragraf takového zákoníku, jaký dal Manu Hindustánu; vedle Atu V může představovat katedrálu, u Atu XVI stálou armádu, a tak dále. Zásadní věcí je, že všechny elementární síly, ať už jsou jakkoliv sublimní, mocné nebo inteligentní, zůstávají pořád slepou silou a ničím víc nejsou.

NADVLÁDA

DVOJKA HOLÍ

Tato karta, přínáležející k Chokmě v tarotové barvě Ohně, představuje Vůli v nejexaltovanější podobě. Je to ideální Vůle, nezávislá na jakémkoliv daném objektu.

»Protože ryzí vůle, nezkalená úmyslem, osvobozená od chtivosti výsledku, je každým způsobem dokonalá«. *AL*, I:44.

Pozadí této karty ukazuje moc planety Mars v jeho vlastním znamení Skopce¹⁵⁰, které je ze všech znamení zodiaku na úplně prvním místě. Zde tedy zosobňuje energii, která iniciuje proud Síly.

Dvě zkřížené dorje jsou obrazovým poselstvím. Dorje je tibetský symbol blesku, emblém nebeské moci, spíše však v destruktivní než kreativní poloze.

¹⁴⁹ Atu, velká arkána, zastupují v tarotu pátou karetní barvu – element Ducha. – San.

¹⁵⁰ Latinský název tohoto znamení – Aries – je obdobou jména řeckého boha války, jímž je Arés, ztělesňovaný právě planetou Mars. – San.

Navíc je to spíše její ranější než pozdní podoba. Proto je třeba destrukci považovat za první stupeň ve stvořitelském procesu. Panenské vajíčko musí být protrženo, aby mohlo dojít k oplodnění. Strach a odpor jsou tedy první reakcí na násilí. Posléze, když dotyčná osoba celý plán pochopí, je ochotna se podvolit a radostně spolupracuje.

Ze středu vychází šest plamenů. Naznačují tak vliv Slunce, které je ve Skopci povýšeno. Mars ve Skopci je atributem geomantické figury Puer. ☿

Význam těchto figur je třeba studovat v příručce o této vědě: viz »*The Equinox*«, roč.1, č.2. Připomeňme, že všechny geomantické inteligence (viz »*Liber 777*«, sl. XLIX a CLXXVIII) jsou v první řadě gnómičké.

CTNOST

TROJKA HOLÍ

Tato karta se vztahuje k Bině v tarotové barvě Ohně, a tak reprezentuje vznik prvotní energie. Vůle se přenesla na Matku, která otěhotní, donosí plod a porodí jej jako manifestaci této Vůle.

Vztahuje se ke Slunci ve Skopci, ke znamení, v němž je Slunce povýšeno.

Výklad prozrazuje harmonii, neboť je to počátek jara. Proto vidíme hůl, jak se proměňuje v lotosový květ. Slunce předalo žár Veliké Matce.

V I řingu představuje Slunce ve Skopci 11. hexagram, *Thai*; jeho význam je totožný s výše uvedeným popisem.

USKUTEČNĚNÍ

ČTYŘKA HOLÍ

Tato karta se vztahuje k Chesedu v tarotové barvě Ohně. Nachází se dole v Abyssu, a je Pánem každé projevené činnosti. Původní vůle Dvojky se přenesla do Trojky a je nyní vestavěna do solidního systému, který představuje Řád, Zákon a Vládu. Vztahuje se rovněž k Venuši ve Skopci, což má naznačit, že člověk nemůže začít své dílo bez taktu, laskavosti a blahosklonnosti.

Vrchol každé hůle je opatřen hlavou berana, který je zasvěcen Chesedu, což je Otec-bůh Amoun-Ra, stejně jako je zasvěcen i Skopci; na druhém konci holí však vidíme Venušiny holubice.

Symbol, v němž se konce holí dotýkají kruhu, znamená uskutečnění a omezení původního díla. Právě v tomto kruhu, kde jsou vidět plameny (čtyři dvojité, jež jakoby mají zajistit rovnováhu) energie, jak si hrají, a není tu vidět žádný úmysl rozšířit působnost původní Vůle. Toto omezení však v sobě nese zárodky nepořádku.

SPOR

PĚTKA HOLÍ

Tato karta se vztahuje ke Gebuře v tarotové barvě Ohně. Gebura samotná je ohnivá; je to čistá aktivní síla. Je rovněž ovládána Saturnem a Lvem. Lev dává elementu Ohně možnost projevit se v nejsilnější a nejvyváženější podobě. Saturn má sklon ho poměřovat a probouzet v něm hněv. Rozmachu této vulkanické energie se do cesty nestaví žádná překážka.

Symbol představuje hůl Nejvyššího adepta a naznačuje, že tato autorita se odvozuje od nadřazenců; kdyby tomu tak nebylo, byla by tato karta veskrze zhoubná. Dále jsou tu dvě hůle Druhého, neboli Velkého adepta. Obě mají hlavu fénixe, který navozuje představu destrukce (nebo spíše očištění) ohněm, a znovuzrození energie z tohoto popelu.

A je tu také pár holí Třetího, Malého adepta, které jsou, tak říkajíc, dcerami holí, které vidíme na Trojce Holí¹⁵¹. V této kartě spatřujeme uklidňující vliv Matky. Jednou z nejobtížnějších nauk týkajících se Gebury je ta,

---

¹⁵¹ Těmito holemi jsou caduceus, fénix a lotos. – San.

kteřá vedle toho, že symbolizuje kařadou takovou divokou a iracionální energii a chaos, se přesto odvozuje od blahodárného a jemného vlivu ženství.

Tuto nauku dokonale pochopili Egypťané. Svoji lví bohyni Pašt¹⁵², vítali pozdravy »saeva« a »ferox«¹⁵³, a fanatičtí vyznavači, kteří ji rádi ztotořňovali s přírodou, jí dokonce dávali jméno »Rudá na zubech i drápech«. Tato idea sexuální krutosti je nejvyšší bořské přirozenosti často vlastní; srovnej bořstva Bhavani a Kálí v hindském systému, a všimni si i souloře Šivy s Šakti, jak je zobrazena na četných tibetských praporcích. Viz rovněž »Liber 418«, 4. až 2. Aethyr, a výře uvedený popis k Atu XI.

VÍTĚZSTVÍ

ŠESTKA HOLÍ

Tato karta představuje Tiferet v tarotové barvě Ohně. Ukazuje energii v naprosto vyvážené podobě. Pětka uvolnila uzamčené síly Čtyřky s převratnou náhlostí, avšak došlo mezi nimi k manželství, a jejich plodem je Syn a Slunce.

Vztahuje se také k Jupiteru a Lvu, který – jak se zdá – si v sobě nese požehnaní pro harmonii a krásu takového uspořádaní. Ukazuje se, že tři hole tři adeptů se nyní nacházejí ve správném uspořádaní; a samotné plameny, namísto toho, aby vystřelovaly všemi směry, hoří bez zakolísání jako v lampě. Je jich celkem devět, což se vztahuje k Jeřodu a Luně. Je tím dána najevo stabilizace energie, a její recepce a reflexe ženstvím.

Systém neuzavírá řádný kruh. Je soběstačný jako Slunce.

ODVAHA

SEDMIČKA HOLÍ

Tato karta se odvozuje od Necahu (Vítězství) v tarotové barvě Ohně. Sedmička je však slabé, zemské a řenské číslo s ohledem na Strom Života, a symbolizuje na něm takové vychýlení rovnováhy směrem dolů, že to znamená ztrátu smělosti.

Naštěstí se i tato karta připisuje Marsu ve Lvu. Lev je stále ještě Slunce v plné síle, ale jsou už vidět náznaky úpadku. Vypadá to, jako kdyby kolísající plamen odebíral Marsu jeho brutální energii proto, aby živil sám sebe. Jenže to vůbec nezabrání degeneraci prvotní energie a dalšímu vychýlení rovnováhy.

Armáda byla uvržena do zmatku; jestliže má být dosaženo vítězství, stane se tak jedině prostřednictvím osobní odvahy – »bitvou vojáků«.

Symbolický obraz ukazuje nehybné a vyvážené hole z předešlé karty, tady však byly vykázány do pozadí, jsou menší a už úplně obyčejné.

V popředí vidíme velký, neopracovaný a hrbolatý kyj, první zbraň, která je po ruce; rozkaz k boji je mu zjevně proti mysli. Plameny jsou rozptýleny, a jak se zdá, útočí bez cíle všemi směry.

RYCHLOST

OSMIČKA HOLÍ

Poslední tři karty této tarotové barvy patří ke Střelci, který představuje zjemňující se ohnivou energii; tuto kartu ovládá Merkur, z Chokmy tedy přináší poselství prvotní Vůle.

Karta má vztah také k Hodu – skvělosti – v barvě Ohně, a odtud se vztahuje k fenoménu řeči, světla a elektřiny.

---

¹⁵² Pachet. Její jméno znamená »Ta, co škrábe«, a podle nápisů z dob Nové říře byla divokou lvicí »s ostrým zrakem a ostrými pazoury...« Na vyobrazeních si zachovala původní podobu, a protože Egypťané považovali lvici za jednu z forem projevu boha Slunce, krásilil její hlavu Raův sluneční kotouč. – San.

¹⁵³ »Krutá« a »Divoká«. – San.

Symbolická podoba karty ukazuje světelné hole proměněné na elektrické paprsky, které podporují či dokonce konstituují hmotu svojí vibrační energií. Nad tímto obnoveným universem září duha; jde o čisté světlo, které se podle všeobecně platné pravdy lomí na sedm barev spektra, v němž se projevuje souhra a souvztažnost.

Tato karta je symbolem energie o vysoké rychlosti, takové, která moderním matematickým fyzikům poskytuje universální klíč. Všimněme si, že tu nevidíme žádné plameny; všechny byly vtaženy do holí, jež je proměnily v paprsky. Na druhé straně vytvořila tato elektrická energie inteligibilní geometrickou formu.

SÍLA

DEVÍTKA HOLÍ

Tato karta se vztahuje k Ješodu; ten energii vrací rovnováhu. Devítka představuje vždy nejúplnější rozvoj síly ve vztahu k těm silám, které jsou nad ní. Devítku lze považovat za to nejlepší, co lze získat ze zde uvedeného typu, posuzovaného z praktického i materiálního stanoviska.

Tuto kartu ovládá Luna ve Střelci; máme tu tedy dvojitý vliv Luny na Stromu Života. Odtud aforismus: »Změna je stabilita«.

Z holí se teď staly šipy. Osm šípů je v pozadí, a uprostřed jeden hlavní. Na jednom konci má jako hrot Lunu a nahoře Slunce jako řídicí sílu; proto Slunce a Lunu spojuje na Stromu Života cesta Střelce. Plameny jsou na této kartě desateronásobné, z čehož vyplývá, že energie je namířena směrem dolů.

ÚTLAK

DESÍTKA HOLÍ

Číslo deset se vztahuje k Malkutu, který je závislý na zbývajících devíti sefirách, není však s nimi přímo ve spojení. Vidíme tuto sílu oddělenou od svých spirituálních zdrojů. Znamená to, že se stává silou slepou, tedy nejnásilnější formou této zvláštní energie bez jakýchkoliv modifikujících vlivů. Plameny v pozadí karty divoce vyskakují. Je to Oheň v tom nejdestruktivnějším aspektu.

I tato karta se vztahuje k vlivu Saturnu ve Střelci. Je tu obrovská antipatie. Střelec je spirituální, rychlý, lehký, prchavý a světelný; Saturn je materiální, pomalý, těžký, tvrdošijný a obskurní.

Osm holí zůstává pořád ještě zkřížených, čímž dávají najevo strašlivou moc nerozdělených energií Ohně; ztratily však svoji výsadu vznešenosti. Jejich konce se daleko více podobají pařátům; postrádají autoritu a inteligenci, které vidíme na předešlých kartách; vpředu jsou dvě strašné dorje z Dvojky Holí, jsou však protaženy v tyče.

Celý obrázek naznačuje útlak a represí. Je to stupidní a tvrdošijná krutost, z jejíhož dosahu není úniku. Je to Vůle, která nepochopila nic kromě svého přihlouplého účelu, »chtivosti výsledku«, a stráví se ve velkém vzplanutí, které evokovala.

KOŘEN SIL VODY

ESO POHÁRŮ

Tato karta symbolizuje element Vody v té nejtajnější a nejstarší podobě. Je to ženský doplněk Esa Holí, a odvozuje se z jóni a Luny přesně tak, jako se mužský protějšek odvozuje z lingamu a Slunce. V hierarchii je na třetím místě. Představuje tak esenciální podobu Svatého Grálu. Na temném moři Biny, což jest Veliká Matka, jsou lotosy, dva v jednom, které napájají pohár životním fluidem, symbolicky představovaného buď Vodou, Krví, nebo Vínem, a to podle zvoleného účelu této symboliky. Protože jde o elementární kartu, je touto tekutinou voda; tu lze proměnit ve Víno nebo Krev podle toho, jak je třeba.

K poháru sestupuje holubice Ducha Svatého, která tak tento element posvěcuje.

U paty tohoto poháru je Luna, neboť tato karta má moc počít a zplodit druhou podobu jeho Podstaty.

LÁSKA

DVOJKA POHÁRŮ

Dvojka vždy představuje Slovo a Vůli. Je to první projev. V tarotové barvě Vody se proto musí vztahovat k lásce, která znovu obnovuje jednotu tak, že vzájemnou anihilaci uniká dualitě.

Karta se rovněž vztahuje k Venuši v Raku. Rak je více než kterékoliv jiné znamení přijímavým znamením; je to dům Luny, a v tomto znamení exaltuje Jupiter. Povrchně jsou to tři nepřátelštější planety.

Hieroglyf této karty představují dva přetékající poháry v popředí, které stojí na tichém a klidném moři. Jsou napájeny projasněnou vodou z lotosu plovoucího na moři, z něhož vystupuje další lotos, kolem jehož lodyhy se vinou delfíní dvojčata. Symbolika delfína je velmi složitá a je třeba ji studovat v knihách, které jsou uvedeny v odkazech; obecnou ideou však je »Královské Umění«. Delfín je výhradně zasvěcen alchymii¹⁵⁴.

Dvojka se vztahuje k Vůli, a tato karta může být opravdu přejmenována na Pána lásky pod vůlí, neboť je to její nejpůlnější a nejpravdivější význam. Ukazuje harmonii mužství a ženství – interpretováno v nejširším smyslu. Je to dokonalá a nerušená harmonie, vyzářující intenzivně radost a extázi.

Je neodvratné, že s uskutečňováním této ideje (tedy se vzestupem hodnoty karet této tarotové barvy) Čtyřkou se bude postupně umenšovat čistota její dokonalosti.

HOJNOST

TROJKA POHÁRŮ

Tato karta se vztahuje k Bině v tarotové barvě Vody. Je to karta Démétér nebo Persefony. Poháry vypadají jako granátová jablka: z jediného lotosu – který vystupuje z temného a klidného moře charakteristického pro Binu – jsou tak štědře napájeny, že až přetékají. Je tu naplnění vůle lásky v nadbytku radosti. Je to duchovní základ plodnosti.

Karta se vztahuje k vlivu Merkura v Raku; to také prohlašuje výše uvedená teze. Merkur je Vůle nebo Slovo Tvůrce všehomíra; zde se jeho vliv uplatňuje na nejpríjemnější ze všech znamení zodiaku.

Současně kombinace těchto forem energie pomáhá uskutečnit poněkud mysteriózní ideje. Bina, Veliké Moře, je v jednom ohledu Lunou, avšak v druhém zase Saturnem; a Merkur, vedle toho, že představuje Slovo nebo Vůli Vše-Jediného, je také průvodcem duší mrtvých. Tato karta vyžaduje při výkladu velký cit. Granátové jablko bylo to ovoce, které Persefoné snědla v Plutónově království, čímž mu dovolila, aby ji v tomto nižším

¹⁵⁴ Piktograf karty se nápadně podobá starokřesťanskému emblému, který se nachází v římských katakombách:

»Dvě ryby (Pisces), vsazené mezi kotvu«; přičemž i samotná kotva je jakýmsi hieroglyfem ryby. A slovo IXΘΥΣ se v řečtině překládá jako »Ryba«, a je anagramem jména Ježíše Krista. Tento gnosticky amulet jest mystický kříž, nebo-li *anker*, a má jasnou souvislost s egyptským *ankhem*, tj. ansata-cru (kříž); a je to také »opánek«. V egyptské symbolice se ryba vyskytuje ve společnosti takových bohů, jakými byli Anup, Eset (Isis) nebo Nebthet. Hatmehet byla bohyně v podobě ryby nebo ženy s rybí hlavou. Její jméno doslova zní: »První mezi rybami«, ale není jisté, o kterou rybu jde. Převládá názor, že je to delfín, ale není vyloučeno, že je to úhoř nebo sumec. V mýtech se vypráví, že když bůh Sutech (Set; analýza) zavraždil svého bratra Usira (Osiris – druhý z egyptské trojedinosti; druhý z aeonů) a rozsekal jeho tělo, pomohla bohyni Eset (první božská Osoba; syntéza) najít jeho úd, hebr. ׀. Bývala proto občas s Eset vyobrazována a ztotožňována. V antice je delfín často vyobrazován na moři, jak vozí Eróty a proháněla se na něm i Afrodité; byl považován za mořské božstvo a později ztotožňován s Poseidónem. – San.

světě věznil, a to dokonce i po tom nejmocnějším vlivu, který byl uplatněn. Lekce, jak se zdá, naznačuje, že dobré stránky života, přestože působí radost, mohou být podezřelé.

NADBYTEK

ČTYŘKA POHÁRŮ

Tato karta vztahuje k Chesedu ve sféře Vody. Zde pod Abyssem ztratila energie tohoto elementu svoji původní čistotu koncepce, přestože je řízená, vyvážená a – pro tuto chvíli – i stabilizovaná.

Karta se vztahuje k Luně v Raku, který je jejím vlastním domem; avšak samotný Rak se nachází na takovém místě, že v sobě skrývá jistou slabost, jakési zřeknutí se touhy. Má to za následek zavlečení hnilobných zárodků do ovoce rozkoše.

Moře je napohled klidné, jeho povrch se však čeří, a čtyři poháry, které na něm jsou, nebudou stabilní už ani chvíli. Lotos, z něhož tryská voda, má mnohonásobnou lodyhu, která má jakoby naznačovat, že vliv dyády nabral síly. Proto i když číslo čtyři představuje manifestaci a konsolidaci dyády, vede tajně ke katastrofě také tím, že zdůrazňuje individualitu.

Existuje jistá paralela mezi touto kartou a geomantickými figurami Via a Populus, které se připisují Luně, když ubývá a přibývá. Tato souvislost je v zásadě výrazem rovnice »změna=stabilita«, a čtenářům tohoto eseje je již známa. Čtyřka je číslo »neohrabané«; mezi přirozenými čísly stojí zcela osaměle, a je nemožné sestrojít »magický čtverec« ze čtyř buněk. Dokonce i v »Neapolském uspořádání« představuje čtyřka náhlou překážku, slepou uličku. Aby tyto řady mohly pokračovat, je zapotřebí ideje zcela odlišného řádu. Všimněme si rovněž, jak se na sebe skládají, což uvidíme v »magickém čísle« čtyřky: 1+2+3+4, jejíž součet činí deset. ♁ Čtyřka je číslem *kletby ohraničení, omezení*. Je to slepý a jalový Kříž stejné délky ramen, tetragramaton ve svém fatálním aspektu konečnosti, jako ho znali kabbalisté předtím, než objevili formuli obnovování, to jest, že Dcera, dosazená na trůn Matky, »probouzí Starého dnů, Otce veškerenstva«.

Co se týče významů Via a Populus, odkazujeme na »Příručku geomancie« (»*The Equinox*«, roč.1, č.2).

ZKLAMÁNÍ

PĚTKA POHÁRŮ

Tuto kartu ovládá Gebura v tarotové barvě Vody. Gebura má ohnivou podstatu a je tu přirozená antipatie. Odtud povstává pocit znepokojení právě ve chvíli, kdy je nejméně očekáván, totiž v době poklidu.

Dalším jejím atributem je Mars ve Štíru, který je jeho vlastním domem; Mars představuje manifestaci na nejnižší úrovni Gebury, zatímco Štír ve svém nejhorším aspektu upozorňuje na očišťující moc Vody. Navíc silné mužské vlivy neprozrazují dosavadní rozklad, nýbrž jen počátek destrukce; proto je předem očekávaná rozkoš následována frustrací. Poryvy žhavého vzduchu servalý okvětní lístky lotosů; moře je vysušené, a sem tam se objeví močál; je to mrtvé moře podobné »šotu« v severní Africe. Do pohárů už nepřitéká žádná voda.

Tyto poháry jsou kromě toho uspořádány do tvaru převráceného pentagramu, který symbolizuje triumf hmoty nad duchem.

Mars ve Štíru je navíc atributem geomantické figury Rubeus ☿. Je to takový zlý omen, při němž jisté geomantické školy zničí mapu, a odloží otázku o dvě či více hodin, objeví-li se Rubeus v ascendentu. Jeho význam je třeba vyhledat v »Příručce geomancie« (»*The Equinox*«, roč.1, č.2).

ROZKOŠ

ŠESTKA POHÁRŮ

Tato karta projevuje vliv čísla šest, to jest Tiferetu, v tarotové barvě Vody. Toto působení posiluje vliv Slunce, které rovněž zastupuje šestku. Celý obraz znázorňuje vliv Slunce na Vodu. Jeho ohnivost je však vyvažována silou řídicí tento druh putrefakce – Slunce se nachází ve znamení Štíra – jež je základem veškeré plodnosti, všeho živého.

Lodyhy lotosu jsou seskupeny do jakéhosi promyšleného tanečního pohybu. Z jeho květů voda rychle vytéká do pohárů, které však nejsou tak plné, aby voda začala přetékat, což koresponduje s kartou níže uvedenou, tedy s Devítkou.

Rozkoš, jak stojí v titulu této karty, je třeba chápat v tom nejvyšším významu; obsahuje blahobytnost, harmonii přirozených sil prostou pnutí či námahy, poklid, uspokojení. Co je této kartě cizí, je ukojení přirozených nebo umělých žádostí. Ale i tak výslovně představuje naplnění sexuální Vůle, což naznačuje vládnoucí sefira, planeta, element a znamení.

V I ťingu Slunce ve Štím zastupuje dvacátý hexagram, *Kwan*, ䷛, nazývaný rovněž »velká Země«, a je to zemský trigram ䷁ se zdvojenými liniemi. *Kwan* znamená »manifestující se«, ale i »rozjímající«. *Thwan* se vztahuje přímo k veleknězi, který – ceremoniálně očištěn – se chystá, aby odevzdal svoji obětinu. Idea rozkošeputrefakce jako svátosti se tedy na této kartě mlčky předpokládá přítomností hexagramu, zatímco komentáře vévody Čaua k jednotlivým liniím naznačují analytickou hodnotu této eucharistie. Je to jeden z universálních klíčů k Bráně Zsvěcení. K tomu, aby se uskutečnilo a radostně užívalo toto naplnění, je třeba znát, pochopit a zakusit tajemství Devátého stupně O.T.O.

SMILSTVÍ

SEDMIČKA POHÁRŮ

Tato karta se vztahuje k Sedmičce, to jest k Necahu, v tarotové barvě Vody. Znovu se zde vynořuje ona neměnná slabost, která povstává z nedostatku rovnováhy; i tuto kartu ovládá Venuše ve Štíru. V tomto znamení se zrovna neprojevuje příznivý stav planety; připomíná se tu, že Venuše je planetou, kterou v kovech ztělesňuje měď: »napohled nádhera, však uvnitř rozklad«. Lotosy jsou teď jedovaté a vypadají jako lilie tygrovitě; místo vody z nich vytéká množství zeleného slizu, který činí z moře močál zamořený malárií. Venuše zdvojnásobuje vliv čísla Sedm.

Poháry hrají duhovými barvami, čímž naplňují stejnou ideu. Jsou seřazeny do dvou trojúhelníků, jejichž vrcholy jsou obráceny dolů a protínají se nad nejnižším pohárem, který je mnohem větší než ty ostatní.

Tato karta je takměř »neblahou a odvrácenou« tváří Šestky; je to příhodná narážka na osudnou lehkost, s níž může dojít k profanaci a prostituci Svátosti.

Dochází u ní ke ztrátě přímého kontaktu s Keterem, s Nejvyšším, a i když se nikdy ani o kousek neodchýlila od jemné rovnováhy středního pilíře, přesto začínají být nejsvětější mystéria přírody najednou obscenní a provinilá svědomí je skrývá jako hanebná tajemství.

NETEČNOST

OSMIČKA POHÁRŮ

Osmičku v tarotové barvě Vody ovládá na této kartě Hod. Prozrazuje vliv Merkura, který je však přemožen souvislostí karty se Saturnem v Rybách. Znamení Ryb představuje klidnou, ale stojatou vodu, a Saturn ji zbavuje živosti docela. Voda už nevypadá jako moře, ale jako louže; na této kartě už koneckonců nevidíme dobu rozkvětu, jako tomu bylo na poslední kartě. Lotosy strádají nedostatkem slunečního svitu a vody, a půda se pro ně stává jedem; ostatně už jen dvě lodyhy mají květy. Poháry jsou mělké, staré a rozbité. Jsou seřazeny do tří řad; horní řada je docela prázdná. Voda kape ze dvou květů ve dvou ústředních pohárech, a ty slabými pramínky napájejí dva nejnižší, aniž je kdy naplní. V pozadí karty vidíme jezírka nebo laguny ve značně rozlehlé krajině, zcela nevhodné k zúrodnění; v těchto rozsáhlých krajinách zla se může dařit jen nemocem a nakažlivým chorobám.

Voda je zakalená a plná bahna. Nad horizontem se line zsinálé, žlutavé světlo, nad nímž je zatažená obloha s těžkými mračny indigové barvy.

Srovnej tuto kartu s předchozí; představuje opačný a komplementární omyl. Na první kartě vidíme zahradu Kundry, druhá jest Klingsorovým palácem.

V psychopatologickém výkladu Cesty ztělesňuje tato karta německou spálu křesťanského mysticismu.

RADOST

DEVÍTKA POHÁRŮ

Číslo Devět, Ješod v tarotové barvě Vody, znovu nastoluje rovnováhu, která byla ztracena vychýlením. Tato karta dává okázale najevo vyvrcholení a dokonalost původní síly Vody.

Vládce je Jupiter ve znamení Ryb. Tento vliv je mnohem víc než sympatií; je to jasné požehnání, protože Jupiter je planetou Chesedu, který představuje Vodu v jejím nejhmotnějším projevu, a znamení Ryb zvýrazňuje mírné kvality Vody.

Symbolem je devět pohárů dokonale seřazených do čtverce; všechny jsou plné vody, která přetéká. Je to nejuplněnější a nejštědřejší aspekt sil Vody.

Geomantická figura Laetitia ☿☿ je ovládána Jupiterem ve znamení Ryb. Její význam lze prostudovat v »*Příručce geomancie*« (»*The Equinox*«, roč.1, č.2). Laetitia, radost, veselost, je jednou z nejlepších a nejmočnějších z šestnácti figur, neboť sluneční, lunární a merkuriální symboly jsou v nejlepším případě dvojsmyslné a zrádně ambivalentní; symboly příslušející Venuši jsou spíše předzvěstí úlevy než kladné dobročinnosti; Saturn a Mars tu vidíme v nejhorším aspektu; a dokonce i stálý druh figury Laetitia, Acquisitio, má své nepříjemné stránky, a skrývají se tu i úskalí. Avšak souzvuk figury Laetitia s touto kartou je téměř identický; víno čepuje samotný Ganymédés, je to štědré vinobraní pravého nektaru Bohů, jehož je tu všude až po okraj, a mnohde přetéká, prostě hodokvas rozkoše, a Pravá Moudrost nalézá své naplnění v dokonalé radosti.

NASYCENOST

DESÍTKA POHÁRŮ

Tato karta představuje nesmiřitelný element. Na jedné straně ji ovlivňuje Desítka, Panna Malkah. Seřazení pohárů je stejné jako na Stromu Života. Na druhé straně však jsou nestabilní. Naklánějí se a z velkého lotosu, který na pozadí přesahuje celý systém, rozlévají vodu z jednoho poháru do druhého.

Dílo, které vodě přísluší, je dokončeno, a lze očekávat znepokojení. To má původ ve vlivu Marsu ve znamení Ryb. Mars je hrubá, násilná a výbušná síla, která nevyhnutelně útočí na každou domnělou dokonalost. Jeho energie je tak zásadním způsobem v kontrastu s energií znamení Ryb, které je jednak zosobněním mírumilovnosti, jakož i spirituality.

KOŘEN SIL VZDUCHU

ESO MEČŮ

Eso Mečů představuje původní energii Vzduchu; v tetragrammatonu je to esence litery Vau, a je to také integrace Ruachu. Vzduch je výsledkem konjunkce Ohně a Vody; postrádá tedy čistotu sobě nadřazených prvků mužské hierarchie: ohně, slunce a řádu. Z téhož důvodu je to však první karta, kterou lidstvo normálním vědomím přímo vnímá. Poklesky takových karet, jako je 7 a 10 Pohárů, jsou ještě daleko vyššího řádu, než zjevně mnohem slabší 4 Mečů. Studium subtilní a postupné degradace plání je nadmíru obtížné.

V podstatě jasným symbolem Vzduchu je vítr, »který fouká, jak se mu zamane«. Nemá onu koncentrovanou vůli Ohně, aby se mohl sloučit s Vodou: nejvíce žádnou odpovídající náklonnost ke svému příbuznému elementu, k Zemi. V jeho přirozenosti nacházíme vskutku pozoruhodnou pasivitu; postrádá jakýkoliv sám od sebe vznikající impuls. Pokud je však svým otcem a matkou uveden do pohybu, je jeho energie nepochybně strašlivá. Viditelně napadá svoji objektivitu, což oni, kteří jsou jemnější a subtilnější povahy, nikdy neučiní. Jeho »všeobjímající, všudypřítomné, všepřonikající a všepohlující vlastnosti« popsalo mnoho znamenitých spisovatelů, a jeho analogie jsou z větší části obecně známé každému průměrnému pozorovateli.

Bude nám však záhy položena otázka, jaký je statut tohoto elementu ve světle dalších atributů? Není Vzduch ve světě Jeciry oním prvním elementem, který jde Duchu v patách? Není *Vayu* prvním projevem tohoto fenoménu v tajemné obskurnosti Akaše? Dokáže snad někdo smířit nauku o Rozumu s faktem, že *Ruh* nebo *Ruach* znamená zároveň samotného Ducha? A neznámá »Achath Ruach Elohim Chiim« (777) »jediný je Duch

(nikoliv Vzduch) mezi bohy živoucími«? A není Vzduch, element připisovaný Merkuru, vlastně také *dech* života, Slovem, není to samotný Logos?

Studenta je třeba odkázat na nějaké méně choulostivé, povrchnější, základní a nadřazené pojednání, než je tohle, které má oči netopýra, křídla tučňáka a leze na mozek jako bzučení masačky. A ačkoliv Vzduch není v žádném systému položen nejnižší, a tedy nemůže mít žádnou výsadu plynoucí z nauky, podle níž se Malkut automaticky rozpouští v Keteru, nezdá se, že by následující odkaz zcela postrádal ať už výstižnosti rozboru nebo případnosti.

Ruach je soustředěn ve vzdušné sefiře, v Tiferetu, který je prvorozeným Synem Otce, a je to také Slunce, první emanace stvořitelského falu. Přichází přímo od své matky Biny cestou Zain, a představuje tak jemný smysl intuice, že se zcela podílí na podstatě Nešamahu. Od otce, Chokmy, se mu dostává informací cestou He, které je Velikou Matkou, naší Paní Nuit¹⁵⁵, takže je mu stvořitelský impuls předáván všemi možnostmi, ať jsou jakékoliv. Konečně z Keteru, z nejdříve položené sefiiry, cestou Gimel a prostřednictvím Velekněžky, se přímo na něj vylévá trojjediné světlo zasvěcení. Tři-v-jednom, tajná Matka ve své polymorfní dokonalosti; a právě oni, oni samotní, ho třikrát zdraví nebeským požehnáním!

Karta představuje Meč mága (viz *Knih*a 4, II.část), který je korunován diadémem s dvaadvaceti paprsky nejčistšího Světla. Toto číslo se vztahuje k počtu Atů; proto $22=2\times 11$, magická manifestace Chokmy, Moudrost, Logos. Proto je na ostří vepsáno Slovo Zákona, $\theta\epsilon\lambda\eta\mu\alpha$. Toto Slovo vysílá oslňující Světlo, jež rozptyluje temná mračna Rozumu.

MÍR

DVOJKA MEČŮ

Tuto kartu ovládá Chokma v elementu Vzduchu. Tato barva, která ovládá všechny intelektuální projevy, je pořád komplikovaná a nejasná. Prochází stálou změnou, což u žádné jiné barvy nevidíme. Zosobňuje naprostý neklid, který je výsledkem konfliktu Ohně a Vody během jejich snoubení; a poté, co se objeví Země, vede ke krystalizaci. Ovšem čistota a exaltovanost Chokmy je takového rázu, že tato karta představuje tu nejlepší ideu, jež je vůbec u této barvy možná. Tato energie se přenesla přes nápor rozkladu. Poměrný klid zdůrazňuje nebeský atribut: Luna ve Vahách.

Luna znamená změnu, ale její povaha je mírná; kromě toho tu Váhy zastupují rovnováhu, takže planeta a zodiakální znamení regulují energii Mečů.

Na kartě vidíme dva zkřížené meče; jsou spojeny modrou růží s pěti okvětními lístky. Tato růže reprezentuje vliv Matky, jejíž harmonizující vliv vyrovnává antagonismus, který je této barvě vlastní. Růže vysílá bílé paprsky, které vytvářejí geometrický vzor zdůrazňující rovnováhu tohoto symbolu.

ŽAL

TROJKA MEČŮ

Bina, veliká Matka, zde ovládá říši Vzduchu. V této skutečnosti se skrývá extrémně obtížná nauka, kterou je třeba podrobně studovat v knize »Vize a Hlas«: 14. Aethyr.

Bina tu není onou dobročinnou Matkou, která tvoří celek v Trojici s Keterem a Chokmou. Představuje temnotu Velikého moře.

Je to zdůrazněno nebeskou vládou Saturnu ve Vahách.

Tuto kartu zastírají temnoty a drtí gravitace; je to prý lůno Chaosu. Je v ní nezměrná touha stvořovat, ale dětmi této touhy jsou monstra. Možná to znamená vrcholnou transcendenci přirozeného řádu. A tak je to místo tajemství a perverze.

V symbolu spatřujeme veliký meč mága, který míří do nejdříve položeného bodu; stýkají se v něm dva krátké zakřivené meče. Úder růží zničil. V pozadí se pod pláštěm neúprosné noci rodí bouře.

---

¹⁵⁵ Jak nápadně tento fakt potvrzuje vzájemnou výměnu IV a XVII, která se v plné šíři vysvětluje výše: jako linie mezi Chokmou a Tiferetem by Císař neměl žádný velký význam, a ona neobyčejná nauka o třech matkách by byla bývala ztracena.

PŘÍMĚŘÍ

ČTYŘKA MEČŮ

Čtverka, Chesed, se tu manifestuje v říši intelektu. Chesed se vztahuje k Jupiteru, který kraluje tomuto dekanátu ve Vahách. Souhrn těchto symbolů nemá tedy protiváhu; karta v tomto směru hlásá ideu autority v intelektuálním světě. Je to ustavení dogmatu, a zákona z něho vyplývajícího. Představuje útočiště před mentálním chaosem, jehož bylo dosaženo jakousi dohodou. A uvádí i důvody pro dohodu.

Jilce čtyř mečů se nacházejí v rozích kříže svatého Ondřeje. Jejich tvar vede k myšlence na ustrnutí a ztuhlost. Jejich hroty jsou jakoby zastrčeny do pochvy velké růže s devětačtyřiceti okvětními lístky, které představují sociální harmonii. I tady vidíme kompromis.

Duše, které jsou příliš otupělé nebo příliš zbabělé, radostně vítají tuto politiku ústupků. Jako vždy čtyřka cosi znamená; a tak i v tomto případě neexistuje žádné skutečné ospravedlnění pro klidnou atmosféru; to, že bude porušena Pětkou, jí nedává žádnou naději na udržení; neustálé šálení se hlava nehlava radikálně změní; výsledkem je jen jakási kaše, která se obvykle ohlašuje smrdutým zápachem. Bylo však třeba to udělat!

PORÁŽKA

PĚTKA MEČŮ

Gebura je jako obvykle příčinou rozkladu; protože ale zde vládne Vodnáři Venuše, zdá se být příčinou pohromy spíše slabost než nadbytek síly. Intelekt byl vysílen sentimentem. Porážka je daň za pacifismus. Může se v tom však také skrývat věrolomnost.

Jilce mečů vytvářejí převrácený pentagram, což je vždy symbol jakéhosi neblahého sklonu. A je to dokonce ještě horší; žádný z jilců se nepodobá ostatním a jejich čepele jsou zahnuté nebo zubaté. Budí dojem duševní skleslosti; jen meč úplně dole je obrácen hrotem vzhůru, a to je to ještě zbraň ze všech nejméně účinná. Růže z předešlé karty byla úplně zničena.

Historik bude šťasten, když uvidí dvě dokonalé ilustrace modu této a předešlé karty při zrození aeonu (1) Osiridova, (2) Hórova. Všimne si úpadku majestátu takové moci, jakou charakterizovala Sparta a Řím, která skončila v ustavení *Pax Romana*. Jak moc postupně slábla, korupce rozkládala říši zevnitř. Kulty mající znaky obojího pohlaví, jako například kult Dionýsa (v jeho degradované podobě), Attida, Adónida, Kybelé, falešné Démétér a prostituované Isidy, nahradily strožejší rituály skutečných solárně-falických bohů, až se nakonec v určitou chvíli (kdy jak místní, tak i cizí plebs ztratil respekt před vládci, a ti tak kontrolu nad ním) ten nejpodřadnější ze všech kultů, který si vydržoval otroky, zahalil do bajek nejsprostší ze všech parazitujících ras, která tehdy táhla známým světem, a ta jej uvrhla na pět set let do odporných temnot. S potěšením učiní srovnání s analogickým fenoménem, který se tak rozšířil v předešlé generaci.

VĚDA

ŠESTKA MEČŮ

Tiferet odhaluje všeobecné ustavení a rovnováhu ideje této tarotové barvy. Týká se to zejména této karty, neboť samotný intelekt se rovněž vztahuje k číslu šest. Merkur ve Vodnáři zosobňuje nebeskou energii, která ovlivňuje cheruba člověka, čímž tak dává najevo inteligenci a lidskost.

V tomto symbolu se však toho skrývá ještě mnohem více. Dokonalá a těžce vybojovaná rovnováha všech duševních a morálních schopností, kterou je přitom skoro nemožné udržet ve stále se měnícím světě, deklaruje ideu vědy a podává její nejúplnější výklad.

Jilce mečů, které jsou bohatě zdobené, tvoří hexagram. Jejich hroty se dotýkají vnějších okvětních lístků červené růže, která leží na zlatém kříži tvořeném ze šesti čtverců; tímto se odhaluje růžencový kříž jako ústřední tajemství vědecké pravdy.

MARNOST

SEDMIČKA MEČŮ

Necah v barvě Mečů nepředstavuje takovou katastrofu jako u ostatních karet, neboť Necah, sefira Venuše, znamená Vítězství. Existuje zde tedy modifikující vliv a ten je akcentován nebeskou vládou Luny ve Vodnáři.

Intelektuální škokbrnutí této karty není proto tak strašné jako u Pětky. Nacházíme tu vrtkavost, sklon ke kompromisům, a jistou toleranci. Za jistých okolností však mohou být následky zlověstnější než kdy jindy. Závisí to přirozeně na úspěchu politiky. Ta je vždy pochybná tak dlouho, dokud působí násilné a nekompromisní síly, které ji pokládají za snadnou kořist.

Tato karta, podobně jako Čtyřka, naznačuje politiku ústupků. Symbol zobrazuje šest mečů s jilci ve tvaru půlměsíce¹⁵⁶. Jejich hroty se setkávají těsně pod středem karty, kde dopadají na ostří mnohem většího, do výše sekajícího meče; jakoby tu byl souboj mezi skupinou mečů s tenčí dolní polovinou čepele a tím velkým. Ten se však snaží zbytečně.

VMĚŠOVÁNÍ

OSMIČKA MEČŮ

Osmička, Hod, zde naznačuje nedostatek vytrvalosti v záležitostech intelektu a slovního sporu. Dobrá štěstěna však provází dokonce i tuhle trošku úsilí, především díky vlivu Jupitera v Blížencích, který ovládá tento dekanát. Navíc této vůli neustále kříží plány nahodilé vměšování.

Středu karty vévodí dva dlouhé kordy, obrácené hrotem dolů¹⁵⁷. Kříží je šest malých mečů, vždy tři po každé straně. Každá zbraň připomíná svoji vlast nebo kult; vidíme zde kris¹⁵⁸, kukri¹⁵⁹, skramasax¹⁶⁰, dýku, mačetu¹⁶¹ a jatagan¹⁶².

KRUTOST

DEVÍTKA MEČŮ

Devítka, Ješod, odvádí energii zpět ústřednímu pilíři Stromu Života. Předchozí nepořádek je nyní napraven. Přesto však dochází k neustálé degradaci obecné ideje této tarotové barvy. Meče už nadále nepředstavují čistý intelekt, nakořil jsou spíše automatickým vířením cituprázdných vášní. Svědomí zabředlo do říše rozumem neosvícené. Je to svět nevědomých primitivních instinktů psychopatů a fanatiků.

Nebeským vládcem je Mars v Blížencích; je to obhroublý vztek chťiče působícího bez zábran; ačkoli v je jeho podoba intelektuální, je to smýšlení inkvizitora.

Symbol zobrazuje devět mečů různých délek, všechny jsou obráceny hrotem dolů. Jsou rezivé a zubaté. Z jejich čepelí kane jed a krev.

Existuje však způsob, jak s touto kartou zacházet: je to cesta pasivního odporu, rezignace, přijetí mučednictví. Není jí ani cizí představa nevyhnutelné pomsty.

---

¹⁵⁶ Ve skutečnosti na kartě vidíme plnit tuto funkci planetární symboly. – San.

¹⁵⁷ Smysl této karty spatřujeme i ve frázi »být s někým na kordy«. – San.

¹⁵⁸ Malajská dýka s vlnovitou čepelí. – San.

¹⁵⁹ Zakřivená dýka Gurkhů. – San.

¹⁶⁰ Dlouhý nůž používaný starogermánskými národy. – San.

¹⁶¹ Šavlovitý nůž jihoamerických venkovanů. – San.

¹⁶² Dlouhá zakřivená dýka nebo meč, který používá rolnický kmen Džátů v západní Indii nebo spoluoznačení pro handžár, tureckou zakřivenou sečnou zbraň. – San.

ZKÁZA

DESÍTKA MEČŮ

Desítka, Malkut, představuje jako vždy vyvrcholení ničím nezmírněné energie této ideje. Ukazuje rozum, který se řítí do šílenství, nespoutané orgie bezduchého mechanismu; představuje logiku somnambulů a (větší části) filosofů. Je to rozum odtržený od reality.

Kartu rovněž ovládá Slunce v Blížencích; merkuriální vzdušná kvalita tohoto znamení však slouží k rozptýlení jeho paprsků; tato karta demonstuje nepořádek a rozklad harmonické a stabilní energie.

Jilce mečů jsou na místech sefirot, ale hroty prvních pěti mečů, a sedmého až devátého, se dotýkají a rozbíjejí na kusy ústřední (šestý) meč, který zastupuje Slunce, Srdce, dítě Chokmy a Biny. Desátý meč je také na kousky. Je to mina intelektu, a dokonce všech duševních a morálních vlastností.

V I ťingu představuje Slunce v Blížencích moc 43. hexagramu, *Kwai*, což je vodní modifikace falu, a také pochopíme-li tuto věc několika křížujícími se výklady, jde o harmonii dvou stejných trigramů.

Tento smysl dokonale souzní s významem Desítky Mečů. Představuje zavržení stvořitelského impulsu, slabost, úpadek či vzdušný přelud, který postihuje samotný tento princip. Jestliže však vnímáme hexagram jako zbraň nebo metodický postup, radí se vládci očistit dvůr od podlých hodnostářů. Zvláštní je, že myšlenku nahradit provázky s uzlíky psanými znaky popisují v ságách čínští učenci právě použitím tohoto hexagramu. Blížence ovládá Thoth; 10 je klíčem k »Neapolskému uspořádání«; a Apollón¹⁶³ (Slunce) je patronem literatury a umění: a tak se může tato narážka jevit přinejmenším stejně vhodná s ohledem na kabbalistické souvislosti, jakož i pro dvojité důraz na vodu a Slunce.

Nehledě na to je však podobnost úplná.

KOŘEN SIL ZEMĚ

ESO DISKŮ

Eso Disků je obrazem nástupu onoho druhu energie, která se nazývá Země. Hodí se tu položit trochu více důrazu na jednu ze základních teoretických tezí, která podnítila počátek práce na tomto balíčku tarotových karet; neboť tento rys je významný a liší se od nespočetných povrchních pokusů nezasvěcených, kteří vystupovali jako adepti. Ať už šlo o groteskního holiče Allieteho, obskurně perverzního Wirtha, pozéra a prášila Péladana, nebo takové mnohmluvné ignoranty, chvastouny a syny Autolykovy¹⁶⁴, jakými byli Raffalovitch a Ouspensky; žádný z nich, nebo jim příbuzných, nepředvedl nic víc než »kousky snaživé opice«, přičemž se opírali o běžné středověké návrhy. (Jejich štěstí je opustilo: tarot je břitva!) Eliphas Lévi byl mistr a učenec a znal pravé atributy, ve Velkém Bílém Bratrstvu však dosáhl stupně zasvěcení jen 6°=5° (Adeptus Major), a žádnou instruovanou předtuchu o Novém Aeonu neměl. Strašně se snažil odhalit mesiáše v Napoleonovi III., ale o všeobecném duchovním převratu, který doprovází proklamaci nové magické formule, neměl ani zdání; ne, a to přesto, že měl jako průvodce samotného mistra Alcofribase Nasiera!¹⁶⁵

---

¹⁶³ Zajímavou mýtoetymologickou souvislost můžeme vidět mezi mykénskou obdobou tohoto boha Paiávona (Paiéona, Paiána), dárce zdraví, ochránce věštců, básníků a rapsodů, který byl rovněž bohem slunečního jasu a jeho přídomek Foibos – Zářící – je označením slunečního kotouče, a zvířecí podobou boha Thotha, paviánem (z hol. *baviaan*, a to z fr. *babouin* od *babine*, tj. »pysk« podle vyniklých pysků této opice). I Thoth měl svoji sluneční metamorfózu, a sice ve skarabeovi, který před sebou valil sluneční kouli. – San.

¹⁶⁴ Autolykos byl synem boha Herma a jeho milenky Chiony, jeden z nejlstivějších a nejvychytralejších Řeků mytických dob. Protože bůh Hermés byl kromě jiného i bohem zlodějů, neměl Autolykos daleko ani ke kradení. Tím víc, že Hermés ho obdařil schopností měnit, cokoli ukradne, v opak (např. bezrohý dobytek v rohatý, bílé v černé atd. Nejznámějším jeho činem je krádež stáda oichalskému králi Eurytovi, ze které obvinil hrdinu Hérakla. Byl tedy prvním známým zlodějem, který volal: »Chyťte zloděje!« – San.

¹⁶⁵ Viz »*The Grand Annales ou croniques Tresveritables des filz*«. Roy des Dipsodes. 1542. I. kniha, kapitola LVIII. kde se udává nejenom pozoruhodný popis sociálních podmínek dvacátého století e.v., ale na posledních řádcích profetické hádanky dokonce i jasný náznak magického motta adepta, který byl Mistry vyvolen, aby tuto formuli vyhlásil – to Slovo, které se otevřeně uvádí ve jméně samotného opatství. A tak, jak to v takovém případě často bývá, bylo to příliš jednoduché a přímočaré, než aby bylo možné to pochopit!

Dr. Gérard Encausse, »Papus«, který kráčet v šlépějích Eliphase Léviho, se cítil ještě více zavázán přísahou uchovat toto tajemství, a proto nemá jeho práce o tarotu žádnou cenu, a to přesto, že byl ve Francii velmistrem O.T.O., a podle rituálu Memfisu ke smrti Johna Yarkera i velkým hierofantem 97°.

Tyto historické údaje jsou nutné k tomu, aby se vysvětlilo, proč všechny předchozí balíčky tarotových karet mají jen o trochu větší význam, než je význam archeologický; Nový Aeon totiž vyžadoval zcela nový systém symbolů. Musela padnout především stará koncepce Země jako pasivního, nehybného, a snad mrtvého nebo i »d'ábelského« elementu. Bylo absolutně nutné obnovit královskou škálu atributace barev, podobně jako atributace barev Isidina aeonu stála na smaragdové zeleni, což rozpoznali egyptští hierofanti. Tato zeleň však není onou původní Isidinou zelenou barvou rostlinstva, ale novou zelení jara, která následuje po vzkříšení Osirida v osobě Hóra. A Disky se už nemají považovat za Peníze; Disk je vířící emblém. Je to tak přirozené, poněvadž teď už je známo, že každou hvězdu, každou skutečnou planetu lze chápat jako vířící sféru. Atom už není těžkopádnou, svéhlavou a mrtvou částicí, jak si ji představoval Dalton, ale je to systém vířivých sil, srovnatelný se samotnou sluneční hierarchií.

Tato teze se úzce pojí s novou naukou o tetragramatonu, kde zemská složka, finální He, Dcera, je dosazena na trůn Matky, aby probudila Starého dnů. Samotné JMÉNO už tedy není nehybným symbolem, emblémem rozvíjející se části a jejího omezení, nýbrž je to neustále se otáčející sféra; slovy Zoroastera: sféra »padající zpět, unášená pryč, hlasitě lomozíci«.

Bylo zvykem vydavatelů nebo návrhářů tarotových karet z gramatických důvodů vtisknout svoji osobní pečeť Esu Disků, které lze možná spojovat s poněkud svémocným rozdílem, jaký se v latině činí mezi zájmeny »meum« a »tuum«. Což neříká bard?

Tu Knihu nekrad' ve strachu z hanby!
Eso Disků – toť autorovo jméno.
Eso Mečů – tvá mrtvola nahlédne,
podobně jako Agagova, do knihy Samuelovy.
Eso Pohárů – truňku holduj
aspoň jako markýza Brinvilliers!
Eso Holí – tvé smrti ať si považují
jako smrti dobrého krále Eduarda Druhého!

Ústřední symbol Esa Disků je následně osobním hieroglyfem »vyvoleného kněze a apoštola nekonečného prostoru«, »prince-kněze Bestie«. (Liber AL, I:15)

Tento symbol je třeba porovnat se Sigillum Sanctum Řádu A.: A.: A v samotném středu vidíme ještě trochu odlišnější podobu tetragramatonu, falus, je tu Slunce a Luna, a k nim je patřičným způsobem vepsáno číslo 666; má jakoby do rovnováhy uvést to, co odpovídá mandorle, a k ní se pojí sedm sedmiček, jejichž součet činí 156 (BABALON 2 + 1 + 2 + 1 + 30 + 70 + 50 = (7 + 7) + 7 + 77 + 77 = 156), podobně jako magický kvadrát šestek tvoří součet 666 (∴ 1-6² = TO ΜΕΓΑ ΘΗΠΙΟΝ 300 + 70 + 40 + 5 + 3 + 1 + 9 + 8 + 100 + 10 + 70 + 50 = 777 400 + 200 + 10 + 6 + 50). Pokud bychom zvolili k interpretaci čísla 1 vertikální čáru nad 666 a sečetli obě tato čísla, obdržíme číslo Šarlatové ženy, 667. (667 = Η ΚΟΚΚΙΝΗ ΓΥΝΗ = 8 + 20 + 70 + 20 + 20 + 10 + 50 + 8 + 3 + 400 + 50 + 8.) Tato šifra je vložena do heptagramu, což je zřejmě nezbytné, a tato figura je zase proložena pětiúhelníky, jejichž hrany jsou prodlouženy, a tak vytvářejí Kolo s 10 špicemi, jehož hranice formují desetiúhelník; ten zase má uvnitř kruhovou obruč, na níž je napsáno celé jméno TO ΜΕΓΑ ΘΗΠΙΟΝ, které má 12 (6×2) písmen.

Kolem tohoto vířícího Disku je šest jeho křídel; celý symbol je nejen glyfem Země, jak je v Novém Hórově Aeonu chápána, nýbrž i glyfem čísla 6, čísla Slunce. Tato karta je tedy potvrzením identity Slunce a Země – a to nejlépe pochopí ti, kdož do nejmenších podrobností praktikovali *Liber Reš* po nezbytný počet let, především v takových samotách, jako jsou pustiny v poušti Sahary, kde brzo začneme Slunce a Zemi instinktivně vnímat jako živé bytosti, stále společníky člověka v universu Čisté Radosti.

ZMĚNA

DVOJKA DISKŮ

Dvojka, Chokma, zde vládne v tarotové barvě náležející Zemi. Ukazuje druh energie, který je Dvojce vlastní v nejtálejší podobě. Podle této nauky je změna pilířem stability, a proto se karta nazývá Změna.

Jejími nebeskými vládci jsou Jupiter a Kozoroh; tyto symboly jsou silně disharmonické, takže v praktických záležitostech bude dobrá štěstěna Jupiteru velmi omezená. Jejich vliv na kartu není velký. Kromě toho samotný Jupiter představuje Kolo (Atu X), a tuto ideu zesiluje.

Na kartě jsou zobrazeny dva nad sebou postavené pantáky; jsou to zdvojené čínské symboly *Jang* a *Jin*, jako je tomu u *Hsiang*. Jedno kolo je pravotočivé a druhé levotočivé. Představují tedy harmonickou souhru čtyř elementů v neustálém pohybu. Tuto kartu můžeme vskutku považovat za obraz plně projeveného universa s ohledem na jeho dynamiku.

Kolem nich se ovíjí zelený had (viz *Liber 65*, III. kapitola, 17.-20.verš). Svůj ocas drží v tlamě. Vytváří tak číslo osm, symbol nekonečna, rovnici $0=2$.

DÍLO

TROJKA DISKŮ

Vliv Biny ve sféře Země naznačuje zakotvení idey universa v hmotě – vymezení jeho základní formy. Je ovládána Marsem v Kozorohu; ten je v tomto znamení povýšen, a proto je tu na vrcholu sil. Jeho energie je konstruktivní, podobá se tedy energii stavitele nebo inženýra. Karta představuje pyramidu nahlíženou od vrcholu. Základnu tvoří tři kola – Rtuť, Síra a Sůl; v hinduistickém systému je to *sattva*, *ražas* a *tamas*; Alef, Šin a Mem – Vzduch, Oheň a Voda – v hebrejské abecedě *tři matky písmen*.

Tato pyramida je situována do velikého moře Biny během Noci času, jenže toto moře je proměněno v pevné těleso; proto jsou barvy na pozadí žíhané, je to chladná řídka a tmavá šed' s nádechem indiga a zeleně. Stěny pyramidy jsou zbarveny do červena, a tento odstín naznačuje vliv Marsu.

MOC

ČTYŘKA DISKŮ

Čtyřka, Chesed, odhaluje ustavení universa ve třech dimenzích, to znamená pod Abysem. Idea plození se projevuje v tom nejúplnějším materiálním smyslu. Kartu ovládá Slunce v Kozorohu; je to znamení, v němž se Slunce znovuzrozuje. Disky jsou značně velké a masivní; karta má vytvořit představu pevnosti. Zastupuje tu Zákon a Řád, které udržuje neustálá autorita a ostražitost. Disky samotné mají podobu čtverců a nesou znamení čtyř elementů; revoluce je pravým opakem této karty. To vše je důvodem toho, že se otáčejí; obrana je pevná pouze tehdy, je-li velmi aktivní. Začne-li se jevit jako statická, je to »mrtvý střed«, jak ho chápou inženýři; Kozoroh je onen bod, ve kterém se Slunce »obrací zase k severu«. Pozadí tvoří temný azur se žlutými vlnkami, což má představovat vodní příkop; za ním však jsou zelené a indigové vzory¹⁶⁶, které mají znázorňovat střežené obranné postavení, jehož bezpečnost zajišťuje pevnost.

V I řingu představuje Slunce v Kozorožci druhý hexagram, *Khwan*, což je ženský princip. Srovnej anglické slovo *queen*, anglosaské *cwen*, slovo *kwoen* z doby staroanglického království Mercia. Příbuzné je i islandské slovo *kvan* a gótské *kwens*, žena. Indogermánským praobrazem je *g(w)eni* i sánskrtský kořen *GwEN*. Všimněte si také slova *cwm*, *coombe*¹⁶⁷ a příbuzných slov, pod nimiž se skrývá obraz uzavřeného údolí, zejména ve spojení s vodou, která z něj vytéká. Je možné, že v případě slova »womb«¹⁶⁸ – jde o zeslabenou podobu?

Srovnejte také nesčetná slova odvozená z kořene *cas*, která označují uzavřený a opevněný prostor. *Case* (schránka, kasa, kazeta, krabice, pochva), *castle* (hrad, hradiště), *chest* (bedna, hrudní koš), *cyst* (cysta), *chasm* (rokle, propast), *chaste* (cudný), *incest* – a tak dále¹⁶⁹.

Primárním radikálem celé této třídy slov je guturála¹⁷⁰. Pozorujme hebrejské atributy: Gimel, Luna; Chet, Rak, dóm Luny; Kaf, Kolo; Qof, Luna, XVIII, hrdlo, jícen. Zvuky takto vytvořené připomínají ještě jiná hrdla; tím prvním je kanálek pro dýchání a výživu, tím druhým kanálek sloužící k reprodukci a vyměšování.

¹⁶⁶ V konečném návrhu však vidíme kolem pevnosti pole žluté barvy, související spíše se Sluncem. – San.

¹⁶⁷ »Coombe« je »kotlinna na svahu hory«, »soutěska« nebo »rokle«, ale také stará anglická obilní míra (asi 145 hl). – San.

¹⁶⁸ »Dutina« nebo »děloha«. – San.

¹⁶⁹ Srovnej další podobná slova: *kasemata*, *kasta*, *kastelán* aj. – San.

¹⁷⁰ Hrdelnice (jaz.). – San.

SOUŽENÍ

PĚTKA DISKŮ

Pětka, Gebura v tarotové barvě Země, nám – podobně jako u ostatních barev – ukazuje rozvrácení elementů. Je to zdůrazněno vládou Merkura v Býku; tedy oněmi druhy energií, jež jsou si protikladné. Chce to velmi mocného Merkura, aby Býka porazil; a tak je tu přirozeným významem inteligence aplikovaná na práci.

Symbol ukazuje pět disků v podobě převráceného pentagramu, což je nestabilita v samotných základech hmoty. Účinek se rovná zemětřesení. Disky však zároveň představují i pět tatev; drží organismus pohromadě na té nejnižší úrovni, neboť jinak by byl naprosto zničen. Pozadí vypadá hrozivě, je tam odporná, žlutě skvrnitá rudá barva. Konečným efektem je intenzivní napětí; navíc tento symbol znamená dlouhotrvající nečinnost.

ÚSPĚCH

ŠESTKA DISKŮ

Šestka, Tiferet, stejně jako dříve představuje všestranné harmonické upevnění energie elementu. Této kartě vládne Luna v Býku, a to znamená, že během oné doby, kdy se kvapem blíží k dokonalosti (neboť Luna je v Býku povýšena, a dosahuje tu tedy nejvyšší formy), má tato podmínka tranzitní charakter.

Disky jsou uspořádány ve tvaru hexagramu, z něhož vidíme pouze kostru. Uprostřed se rozlévá červená barva, která září světlem světle růžového úsvitu, a vně jsou tři koncentricky uspořádané řady kruhů: zlatožlutý, lososově růžový a jantarově žlutý. Tyto barvy svědčí o tom, že Tiferet se na Zemi plně projevil; znovu se to potvrzuje formou, která je v popisu Esa matematicky vyložena.

Planety jsou uspořádány ve shodě se svými obvyklými atributy; vidíme je však jen jako disky ozářené Sluncem uprostřed.

Z tohoto Slunce byl učiněn idol v podobě Růže a Kříže; růže má čtyřicet devět okvětních lístků; je to hra sedmičky se sedmičkou.

NEÚSPĚCH

SEDMIČKA DISKŮ

Sedmička, Necah, má jako obvykle vysilující účinek, a ten se ještě zesiluje vlivem Saturnu v Býku. Disky jsou uspořádány do tvaru geomantické figury Rubeus; je to ta nejohavnější a nehrozivější ze všech šestnácti figur. (Srovnej Pětku Pohárů.) Atmosféra karty se podobá morovému dechu. V pozadí karty, které má představovat vegetaci a obdělávání půdy, je vše zpusťeno. Objevují se čtyři barvy Necahu, jsou však orámovány divokým indigem a načervenalou oranží. Samotné disky tu zastupují olovené disky Saturnu. Jsou narážkou na padělané peníze.

PROZÍRAVOST

OSMIČKA DISKŮ

Osmička, Hod, velmi ochotně pomáhá této kartě, protože reprezentuje Merkura v tom nejduchovnějším aspektu, a Merkur je v tomto znamení jak vládcem, tak také je v něm povýšen, a znamení Panny je s tímto dekanem spojeno a Sluncem ovládáno. Naznačuje inteligenci, která má milostivý účinek na materiální záležitosti, především na ty, které jsou blízké zemědělcům, umělcům a inženýrům.

Můžeme naznačit, že tato karta představuje obrat. Sedmička Disků je v tomto ohledu vůbec nejúplnějším prosazením hmoty – srovnej Atu XV – zde padá do nejnižšího bodu, a proto je tu nejvíce povýšena. Jak se zdá, tyto poslední tři karty připravují explozi, která má obnovit celý cyklus. Je třeba si všimnout toho, že Panna se tu prezentuje jako Jod, tajné semeno života, a také je to panenská půda očekávající falický pluh.

Zájem této karty je zájmem obyčejných lidí. Vláda Slunce v Panně poukazuje také na porod. Disky jsou seřazeny do tvaru geomantické figury Populus. Disky lze vykládat buď jako květy nebo ovoce velkého stromu, který je pevně zakořeněn v úrodné půdě.

V I řingu představuje Slunce v Panně 33. hexagram, *Thun*, ☶, což je »vysoká obloha«¹⁷¹. Lze jej vykládat jako »odchod do ústraní«; a komentář naznačuje, jak tohoto manévru nejlépe užívat. Velmi se to podobá podstatě Panny; jde o tajné uložení energie do ladem ležící země. Populus, kromě toho, představuje Lunu, která se stahuje do samoty, aby se připravila na konjunkci se Sluncem.

ZISK

DEVÍTKA DISKŮ

Devítka, Ješod, nevyhnutelně vrací síle rovnováhu při současném naplnění. Kartě vládne Venuše v Panně. Je výrazem štěstěny, která provází hmotné záležitosti, přízeň a popularitu.

Tři těsně u sebe ležící diský jsou seskupeny do vztyčeného rovnoramenného trojúhelníku; v určité vzdálenosti od něj leží prstenec šesti větších disků, které tvoří šestiúhelník. Naznačuje se tak tím rozšíření působení dříve ustaveného Slova – a to tak, že se smíchá »štěstěna a dobrý management«. Tři centrální diský představují magický vzor, který vidíme na předešlých kartách; ostatní však mají podobu mincí, poněvadž sestup do hmoty znamená postupné vyčerpávání původní vířivé energie. Tyto mince proto nesou magické obrázce příslušných planet.

Jako obecnou poznámku lze snad vyslovit to, že multiplikace symbolu energie vede vždy k degradaci jeho zásadního významu, a právě tak dochází k jeho komplikaci.

BOHATSTVÍ

DESÍTKA DISKŮ

Desítka, Malkut, představuje jako vždy naprosté vyčerpání energie. Je to velká a konečná proměna v pevné těleso. Síla je úplně vyčerpána a to má za následek smrt. Této kartě vládne Merkur v Panně, což má znamenat, že nabyté bohatství, jež zůstává ležet ladem, bude promrháno až do doby, kdy s ním bude naloženo tak, že přenese svoji moc na objekty jiným způsobem než pouhým hromaděním.

Diský, nebo (to, čím nyní jsou) mince, jsou seřazeny na Stromu Života, ale desátý je mnohem větší než ty ostatní; obrázek naznačuje marnost hmotného zisku.

Diský jsou popsány rozmanitými symboly merkuriálního charakteru, vyjma oné mince na Stromu, kde se nachází Hod (Merkur), která je označena cifrou¹⁷² Slunce. Naznačuje to jedinou možnost úniku ze slepé uličky, která vznikla vyčerpáním všech elementálních sil. V závěru musí dojít k naprosté stagnaci, nebýt toho, že i v hmotě vždy dlí vůle Otce, Velikého Architekta, Velikého Aritmetika, Velikého Geometra. V tomto případě bude tedy Merkur zastupovat Logos, Slovo, Vůli, Věčného Syna a Pannu Panen v každém významu tohoto symbolu. Tato karta je vskutku hieroglyfem regeneračního cvklu.

Z geomantických figur patří Merkur v Panně Conjunctio ☿♁. Význam této konjunkce je bez obalu vyjádřen přitahováním hrotem dolů obráceného (ženského) trojúhelníku, tajné značky jóni, ke vztyčenému (mužskému) trojúhelníku, který je zase tajným symbolem lingamu. Toto uskutečněné spojení, v němž se – propletení – nacházejí, tvoří geomantickou figuru ☿♁ Kozorožce; je to znamení, v němž dochází ke znovuzrození Slunce. Je to posvátný hexagram, symbol spojení makrokosmu a mikrokosmu, dokončení Velikého Díla, *Summum Bonum*, spojení Právě Moudrosti a Dokonalé Blaženosti. Sic sit vobis!

¹⁷¹ Nebo »povznesená nálada«. – San.

¹⁷² Poukaz na nedělitelné významy anglického slova »cipher«, tj. »cifra« a »šifra«. – San.

INVOKACE

(Přísaha napsaná během meditace Úsvitu)

Aiwazi! požehnej mé věrnosti k Tobě!
mé vůli, kterou inspiruje
tajné símě jemného, svobodného, stvořitelského Ohně!
Uhněť celé mé tělo podle svého,
vrať mi radostné dětství, které je vlastní božské, čarovné Zemi!
Rozpusť mé vytržení ve svém vlastním,
posvátná řež, díky které chytíme a usmíříme Duši Vody!
Napln měho ducha zářící, vroucnou a skvostnou myšlenkou na vytříbenost Jediného, vrženou k Nule, ke
Slovu Vzduchu!
Především ať se moje, svatebním poutem svázaná a kvintesenciální trest osvobodí od já
a shledá, že to Jáství se spojilo s Duchem Jsoucna.

ATU: MNEMONIKA

Ž
U
R
I
K
-
-
E
B
,
N
S
B
n
D

Pravda, smích, chtíč: Svatý Blázen Vína! Zahal trhlínu v šatu,
prostopášné šílenství je velebným osvětlením.

Slovo Moudrosti se proplétá tkanivem lží,
spojuje neproměnitelné Nekonečnosti.

Matka, měsíční panna, spoluhrač, nevěsta Panova;
anděl, nástroj boží pro každého muže.

Kráso, rozšiřuj svoji Říši! Pravda je mimo
dosah myšlenky: celistvost světa spočívá v Lásce.

Původce a tvůrce počátku, Císař a Král veškerenstva,
vzdejte mu hold jako vládci Jara!

Moudrost každému podle potřeby dávej
prostřednictvím Světla, dál ho vylévej, veliký Hierofante!

Každému své pochopení pravdivě odhalí
beze slov: váš styl, nesmrtelná Dvojčata a Milenci!

Hleď, válečný vůz! Vodami je zaléván
Svatý Grál, životem a rozkoší, Vínem a Krví!

Lev-Had bohy na svět přivádí! Tvůj trůn,
Bestie ve skoku, naše Paní Babalon!

Nejtajnější semeno na celé hadí pláni života,
Panic, Poustevník kráčí, mlčenlivý Strážce.

Hnáno svými trojjedinými energiemi, Kolo
Štěstěny se roztáčí: jeho náprava je nehybná.

Vyrovnání! Rytmus se prolíná každým aktem.
Divoký je tanec; však v naprosté rovnováze.

V Matce, v hlubinách oceánu bohočlověk
visí, lampa abysse aiónického.

Orel, Had, a Štír! Tanec
Smrti víří životem od tranzu k tranzu a zase zpátky k tranzu.

Solve, coagula! V.I.T.R.I.O.L. zjevil
tinkтуру, elixír a Kámen.

Io παν! po vrcholcích bůh-kozel
v divokém chtíči extáze nevázaně skáče.

Bellono, zaječ! Zbav kápí sokoly! Burácení
světů do sebe ve válce narážejících!

Nuit, naše Paní Hvězd! Osud
všechn tvojí je hrou, vznešeným experimentem!

Čarodějná luno, na tvůj potůček krve spuštěna jest
znamenitá věštecká bárka Brouka Půlnoci!

Slunce, náš Otec! Duše Života a Světa,
miluj a hrej si svobodně, svatost na pohled!

Nuit, Hadit, Ra-Hoor-Khuit! Aeon
Dvojčat! Jásejte, ó Empyrejští!

Nic se stává Vším, aby se překlenulo
Nic, ó dokonalé universum Panovo.

DODATEK A

VLASTNOSTI TAROTU: JEHO UŽITÍ V DIVINAČNÍM UMĚNÍ

VLASTNOSTI TAROTU

V závěru tohoto eseje máme za to, že se prokázalo, že tarotové karty jsou živými bytostmi, a je proto správné uvažovat o vztazích, k nimž dochází mezi studentem a těmito kartami.

Můžeme vzít do úvahy analogii debutantky, která je prvně uvedena na bále do společnosti. Je představena sedmdesáti osmi dospělým lidem. Předpokládejme, že je to velmi inteligentní dívka, vzdělaná ve společenských vědách, že snad ví všechno o postavení a obecných vlastnostech těchto lidí. Z toho se však ještě nedá usuzovat, že by někoho z nich opravdu znala; nedokáže říct, jak se k ní bude kdo chovat. Přinejlepším bude znát pár skutečností, z nichž snad může udělat nějaké závěry. Je například málo pravděpodobné, že se V.C. ukryje ve sklepě, aby si pak někdo myslel, že je v domě zloděj. A je nepravděpodobné, že by si biskup liboval v nějakém donebebijícím rouhání.

Student tarotu se nachází ve velmi podobné situaci. V tomto eseji, a také v příslušných popisech, je uvedena analýza obecných vlastností jednotlivých karet; nedospěje však k jejich správnému pochopení, nebude-li dlouhou dobu pozorovat jejich chování; dokáže pochopit tarot jen prostřednictvím zkušenosti. Pouhé prohlubování studia karet, jež bude vnímat jako objektivní věci, se mu začne jevit jako nedostačující; musí je používat; musí s nimi žít. A samozřejmě také ony musí žít s ním. Karta není od ostatních karet izolována. Reakce karet, souhra jedné s druhou, musí studentovi vejít zcela do krve.

Jak je tedy má používat? Jak má správně sladit jejich život se svým? Ideálním řešením je pozorování a rozjímání. Vede to však k zasvěcení tak vysokého stupně, že zde není možné tuto metodu popsat. Pro většinu lidí to buď není přitažlivé, nebo to ani není vhodné. Praktickou každodenní samozřejmostí je divinace.

Dále uvádíme tradičně formální metodu divinace za použití tarotu: je převzata z časopisu »*The Equinox*«, I. roč., č.8, a její otištěn autorizoval fráter O.M. Adeptus Exemptus.

1. SIGNIFIKÁTOR¹⁷³

Zvolte si kartu, která má zosobňovat *tazatele*, použijte raději svých vědomostí nebo úsudku o jeho charakteru, než abyste se spoléhali na jeho fyzické vlastnosti.

2. Vezměte karty do levé ruky. V pravé ruce podržte hůl nad kartami a říkejte: Vyzývám tě, IAO, který sesíláš HRU, velkého anděla, který má uloženo dohlížet na operace této Tajné Moudrosti; polož neviditelně ruku na tyto posvěcené karty umění, jimiž se nám má dostat pravého poznání skrytých věcí ku slávě tvého nevyšlovitelného Jména. Amen.

3. Podejte karty *tazateli* a vyzvěte ho, ať o otázce bedlivě přemýšlí, a pak ať sejme.

4. Vezměte karty, jak byly sejmuty, a držte je jako při rozdávání.

První operace

Podává zprávu o rozpoložení *tazatele* v době, kdy se s vámi radí.

1. Balíček leží před vámi, sejměte a dejte horní polovinu nalevo.

2. Sejměte každou hromádku zase směrem doleva.

3. Tyto čtyři hromádky představují zprava doleva IHVH.

4. Najděte *tazatele*. Je-li v hromádce pod písmenem Jod, vztahuje se otázka k práci, obchodu atd.; je-li v hromádce pod prvním He, pak se vztahuje k lásce, manželství nebo rozkoši; je-li v hromádce náležející písmenu Vau, vztahuje se k problémům, ztrátám, skandálům, hádkám atd.; pokud je v hromádce druhého He, vztahuje se k penězům, majetku a podobným, čistě materiálním záležitostem.

---

¹⁷³ Podobný význam lze najít v astrologii, kde tento pojem označuje planetu, která dle individuálních, astrologických domů ovládá dům jisté charakteristiky. – San.

5. Sdělte *tazateli* důvod jeho příchodu: pokud je to špatně, vzdejte se divinace.
6. Je-li to správně, vyložte na stůl karty z hromádky, v níž se nachází signifikátor, lícem navrch. Spočítejte karty ve směru, kterým se dívá. Započítat by se měla i ta karta, od které se začalo počítat. Za Rytíře, Královny a Prince připočítejte 4. Za Princezny přičtěte 7. Za Esa přičtěte 11. Malé karty pak sčítejte podle čísel. Co se týče trumfů, počítejte si 3 k těm, na nichž jsou zobrazeny elementy; 9 k trumfům s planetami, a 12 k trumfům se zodiakálním znamením. Vymyslete si »historku« o těchto kartách. Tato historka vypráví o počátku aféry.
7. Vytvořte páry z karet na obou stranách signifikátora, pak z těch, které leží mimo něj, a tak dále. Vyprávějte další »historku«, která by měla doplnit detaily vynechané v té první.
8. Pokud ani tento příběh není docela přesný, nenechte se odradit. Možná *tazatel* sám neví všechno. Ale hlavní rysy mají být formulovány přesně a s jistotou, jinak by se mělo s divinací přestat.

Druhá operace
ROZVÍJENÍ OTÁZKY

1. Zamíchejte, patřičným způsobem proveďte invokaci, a *tazatel* ať sejme jako předtím.
2. Rozdělte karty do dvanácti hromádek pro dvanáct astrologických nebeských domů.
3. Rozhodněte se, ve které hromádce by se měl nacházet signifikátor, např. v sedmém domě, pokud se otázka týká manželství, a tak dále.
4. Zkontrolujte zvolenou hromádku. Pokud tam signifikátor není, vyzkoušejte některý příbuzný dům. Při druhém nezdaru zanechte divinace.
5. Vyložte karty z této hromádky, počítejte a vytvořte páry jako předtím.

Třetí operace
DALŠÍ ROZVÍJENÍ OTÁZKY

1. Zamíchejte, atd., jako předtím.
2. Rozdělte karty do dvanácti hromádek pro dvanáct zodiakálních znamení.
3. Divinací najděte správné hromádky a postupujte jako předtím.

Čtvrtá operace
PŘEDPOSLEDNÍ ASPEKTY OTÁZKY

1. Zamíchejte, atd., jako předtím.
  2. Najděte signifikátora: položte jej na stůl; pomocí šestatřiceti karet pak kolem něj utvořte kruh.
  3. Počítejte a párujte jako předtím.
- (Všimněte si, že povaha každého dekanu je určována malými kartami, které se mu připisují, a dále symboly, které jsou uvedeny v *Liber DCCLXXVII*, str. 149-151.)

Pátá operace
KONEČNÝ VÝSLEDEK

1. Zamíchejte, atd., jako předtím.
2. Rozdělte karty do deseti hromádek podle struktury Stromu Života.
3. Rozhodněte se jako předtím, kde by měl být signifikátor; zde však nezdar nutně neznamená, že se divinace nepovedla.
4. Počítejte a vytvořte páry jako předtím.

(Všimněte si, že není možné říci, v které fázi divinace se projevu je přítomnost. Zdá se, že obvykle 1.opus naznačuje minulost otázky; ale není tomu tak vždy. Zkušenost je učitelem. Někdy může vhodnou dobu ke konzultaci naznačit nový proud pomoci z vyšších sfér. Mohu dodat, že tato metoda má mimořádnou hodnotu v materiálních záležitostech. Byl jsem schopen dopodrobna vyřešit nejsložitější problémy. O.M.)

Je zhola vyloučeno získat uspokojivé výsledky prostřednictvím tohoto nebo nějakého jiného divinačního systému, jediné pokud se dosáhne dokonalého Umění. Je to nejcitlivější, nejobtížnější a nejodvážnější odvětví magie. Nezbytné podmínky, spolu s obsáhlým srovnávacím přehledem všech důležitých metod, které se běžně používají, jsou podrobně popsány a rozebrány v knize »*Magick*«, kapitola XVII.

Zneužití divinace mělo víc než cokoliv jiného svůj díl odpovědnosti na špatné pověsti, která celý předmět magie obestírala v době, kdy si Mistr Therion vzal na starost úkol ji očistit. Ti, kdož nechali bez povšimnutí jeho varování a profanují dál svatyni transcendentálního umění, se nedočkají ničeho jiného než hanby, kterou budou doprovázet strašné a nenapravitelné pohromy, které je spolehlivě zničí. Prospero je Shakespearova odpověď na doktora Fausta.

OBECNÉ VLASTNOSTI TRUMFŮ PROJEVUJÍCÍ SE PŘI VYKLÁDÁNÍ

0.

VĚDĚT NIC!
VŠECHNY CESTY K NEVINNOSTI JSOU ZÁKONNÉ.
RYZÍ BLÁZNOVSTVÍ JE KLÍČEM K ZASVĚCENÍ.
TICHO PŘECHÁZÍ VE VYTRŽENÍ.
NEBUĎ ANI MUŽ ANI ŽENA, ALE DVA V JEDNOM.
BUĎ TICHÝ, DÍTĚ VE VEJCI Z BLANKYTU,
NEBOŤ TY MÁŠ RŮST, ABYS NOSIL KOPI A GRÁL!
PUTUJ SÁM, A ZPÍVEJ! V PALÁCI KRÁLE
JEHO DCERA OČEKÁVÁ TĚ.

V duchovních záležitostech znamená Blázen ideu, myšlenku, spiritualitu; to, co se snaží transcendovat zemi.

V materiálních záležitostech to může znamenat, je-li tu špatný aspekt, bláznovství, výstřednost nebo dokonce mánie.

Avšak esenci této karty je ona podstata, která představuje původní, vznešený a neočekávaný impuls nebo vliv, který přichází ze zcela neznámé strany.

Všechny takové impulsy jsou správné, jsou-li správně chápány; a dobrý nebo špatný výklad karty závisí vesměs na správném postoji *tazatele*.

I.

*Pravé Já je významem Ryzí Vůle:
poznat se svým vlastním způsobem.
Spočítej si dobře formuli své Cesty.
Tvoř svobodně; absorbuj radostně; rozděluj horlivě; spojuj dokonale.
Pracuj – Omnipotent, Omniscient, Omnipresent –
ve věčnosti a pro věčnost.*

Vědění, moudrost, obratnost, pružnost, lživost, zběhlost, šalba, zlodějství. Někdy okultní moudrost nebo moc, někdy rychlý impuls, »mozková vlna«. Může to znamenat i poselství, obchodní transakce, zprostředkování zpráv nebo inteligence v záležitosti, o kterou se právě jedná.

II.

*Cudnost znamená žít jen pro to Nejvyšší;
a Nejvyšší je Všechno; buď tím, čím je Artemis Panovi.*

*Čti si v Knize Zákona, a pronikni
závojem Panny.*

Do záležitosti začíná vstupovat čistý, exaltovaný a vznešený vliv. Odtud změna, novota, vzestup a pád, kolísání. Existuje tu však zodpovědnost, která má být vedena nadšením; člověk se má stát »náměsíčným«, leč zachovávat pečlivou rovnováhu.

III.

*Toto je harmonie universa, která Lásku
sjednocuje s Vůlí, aby stvořovala s porozuměním
k tomuto Stvoření: porozuměj své vlastní vůli.
Miluj a nech milovat. Jásej nad každou podobou Lásky,
a buď z ní u vytržení a žij z ní.*

Láska, krása, blaženost, rozkoš, úspěch, dokončení, štěstěna, vznešenost, elegance, přepych, lenost, nezřízený život, prostopášnost, přátelství, jemnost, radost.

IV.

*Rozlévej po sobě vodu: tak budeš
universu fontánou.
Najdi se v každé hvězdě.
Dokonej každou možnost.*

Válka, dobývání, vítězství, spor, ctižádost, původnost, přílišná domýšlivá sebedůvěra a megalomanie, hašteřivost, energie, ráznost, svěhlost, nepoddajnost, unáhlenost, nevrlost.

V.

*Obětuj ty sám Pannu poznání
a rozmluvě se svým svatým andělem strážcem.
Vše ostatní je léčka.
Buď atletem s osmi údy jógy: protože
bez nich nejsi vycvičen k žádnému boji.*

Neústupná síla, lopocení, vytrvalost, tichost, manifestace, vysvětlení, učení, dobrota srdce, pomoc z vyšších míst, shovívavost, organizace, mír.

VI.

*Orákulum bohů je dětským hlasem Lásky
ve tvé vlastní duši; naslouchej mu.
Nedbej hlasu sirén smyslů, či hlasu
fantomu rozumu: prodlívej v prostotě,
a naslouchej Tichu.*

Otevřenost inspiraci, intuice, inteligence, vnitřní zrak, dětskost, frivolnost, zamyšlenost odtržená od praktického uvažování, nerozhodnost, odporování sobě samému, povrchní spojení s ostatními, nestálost, protikladnost, triviálnost, »intelektuáliství«.

VII.

*Dítě Supa, Dva-v-jednom, sdělilo:
toto je chariot moci.
TRUŇK: poslední orákulum.*

Triumf, vítězství, naděje, vzpomínka, uspořádání, násilí v přetrvávajících tradičních idejích, »válečník odhodlaně do boje jdoucí«, nemilosrdnost, chtivost zničení, poslušnost, věrnost, autorita pod autoritou.

VIII.

*Udržuj v rovnováze jednu myšlenku proti druhé,
která je jejím přesným protikladem.
Neboť jejich snoubení je anihilací Iluze.*

Spravedlnost, nebo raději *justesse*¹⁷⁴, akt vyrovnání, odročení celého jednání ještě před soudem nebo během rozsudku; v materiálních záležitostech se může vztahovat k zákonnému stíhání nebo k žalobě. Ve smyslu sociálním se může týkat manželství nebo svatební smlouvy; v politice vyjednávání.

IX.

*Putuj sám; nes Světlo a svoji berlu.
A buď světlem tak jasným, že tě žádný člověk neuvidí.
Nedej se pohnout ničím vně či uvnitř:
zachovej mlčení při všech příležitostech.*

Osvícení z vnitřku, tajný impuls z vnitřku; praktické plány z toho odvozené. Vyvázání se z účasti na běžných událostech.

X.

*Následuj bezstarostně svoji štěstěnu, ať tě zavede kamkoliv.
Náprava se nehýbá: toho dosáhni.*

Změna štěstěny. (Obecně to znamená dobrou štěstěnu, protože fakt úradku znamená úzkost nebo nespokojenost.)

XI.

*Zmírňuj energii Láskou; ale ať Láska pohltí vše.
Uctívej jméno ———, čtyřrohé, mystické,
podivuhodné, a jméno Jeho Dómu 418.*

Odvaha, síla, energie a akce, *une grande passion*¹⁷⁵; uchýlení se k magii, užití magické moci.

XII.

*Ať tě vodstva, po nichž putuješ, nesmočí.
A přicházejí k břehu, vsaď
révu a jásej beze studu.*

Vynucená oběť, trest, ztráta, osudná nebo dobrovolná, soužení, porážka, neúspěch, smrt.

XIII.

*Universum je změna; každá změna je
účinkem aktu Lásky; všechny akty Lásky
obsahují ryzí Radost. Umírej denně.
Smrt je vrcholem jediného záhybu hada Života:
a hled' na všechny protiklady jakožto na nezbytné doplňky,
a jásej.*

Transformace, změna, dobrovolná nebo nedobrovolná; v obou případech logický vývoj stávajících podmínek, navíc možná náhlý a neočekávaný. Zdánlivá smrt nebo zničení, avšak takový výklad je iluzí.

---

¹⁷⁴ »Přesnost«, (fr.). – San.

¹⁷⁵ »Jediná velká vášeň«, nebo »jediné vznešené utrpení«, (fr.). – San.

XIV.

*Vylej vše, co máš, volně z vázy, kterou třímáš v pravé ruce,
a ani kapku nazmar. Což neдрžíš i v levé ruce vázu?
Transmutuj vše bezzbytku do obrazu své Vůle,
přiveď vše k pravému znamení Dokonalosti.
Rozpusť perlet' ve vinném poháru; pij,
a manifestuj moc této perleti.*

Kombinace sil, realizace, činnost založená na přesném propočtu, možnost úniku, úspěch po promyšlených tazích.

XV.

*Pravým okem stvořuj všechno pro sebe,
a levým přijímej vše, co je stvořováno jinak.*

Slepý impuls, neodolatelně silný a bezohledný, ambice, pokušení, posedlost; tajný plán, který se má provést; těžká práce, tvrdošijnost, neúprosnost, bolavá nespokojenost, vytrvalost.

XVI.

*Nech padnout pevnost svého individuálního Jáství,
aby tvá ctnost mohla volně prýštit z ruin.*

Hádka, boj, nebezpečí, ruina, zmaření plánů, náhlá smrt, útěk z vězení.

XVII.

*Věnuj všechnu energii na ovládnutí svého myšlení:
nechej ohněm strávit své myšlení jako fénixe.*

Naděje, neočekávaná pomoc, čistota vize, realizace možností; duchovní vhled se špatnými aspekty, omyl úsudku, snivost, zklamání.

XVIII.

*Dovol, ať tě světská iluze mine, nepovšimnutého,
kterak kráčíš od Půlnoci k Ránu.*

Iluze, podvod, zmatek, hysterie, dokonce šílenství, snivost, falešnost, omyl, krize, »nejtemnější hodina před úsvitem«, stát na okraji důležité změny.

XIX.

*Dávej své světlo všemu bez pochyb;
mraky a stíny pro tebe nic neznamenají.
Mluv a mlč, posiluj a uklidňuj,
blíženecké podoby tvé hry.*

Sláva, zisk, statky, triumf, radost, otevřenost, pravda, nestoudnost, arogance, marnost, projevení; uzdravení, ale někdy i náhlá smrt.

XX.

*Budiž každý akt aktem Lásky a Uctívání.
Budiž každý akt jako Fiat Boha.
Budiž každý akt pramenem zářící Slávy.*

Konečné rozhodnutí s ohledem na minulost, nový běh s ohledem na budoucnost; vždy představuje definitivní rozhodnutí.

XXI.

*Zacházej s časem a všemi podmínkami osudu
jako se sluhy své Vůle, kteří jsou určeni k tomu,
aby ti universum předvedli ve formě tvého Plánu.
A ještě: požehnání a chvála proroku
půvabné Hvězdy.*

Podstata samotné otázky, syntéza, konec záležitosti, může to znamenat i odklad, opozice, tvrdošijnost, netečnost, shovívavost, vytrvalost, houževnatá nepoddajnost v obtížích. Vyjasnění celé záležitosti.

DODATEK B

SOUVISLOSTI

Svatá kabbala je systémem třídění bytostí, mimovolných hnutí, myšlenek, monád, atomů, vln, svazků energie, idejí nebo čehokoliv, jak tomu chce člověk říkat; je to také systém, který nám pomáhá zapamatovat si vztahy, jež mezi nimi panují, mluvit o nich, a také s nimi zacházet.

Jednotkami tohoto systému jsou čísla: obecně máme na mysli »přirozená čísla«; neexistuje však žádný důvod k tomu, abychom vyloučili takové matematické pojmy, jako jsou: $\sqrt{-1}$, ϵ , π , Ψ , θ , $\aleph$, σ , Ω , a tak dále.

Každá jednotka je živou ideou nebo osobností; v podstatě se k sobě tak či onak vztahují všechny ideje.

Tak tedy číslo 93 se vztahuje k číslu 31, které je jeho násobkem; 13 se vztahuje k 1, odtud hebrejské slovo AChD, které lze vykládat jako »Jednota znamená Jeden«. Hořec se vztahuje k obloze, protože obojí je modré; a modrá se vztahuje k Jupiteru, Venuši a Luně, tedy k číslům, které jsou pro tyto planety posvátné: 4, 7 a 9, protože modrá je barvou všech tří planet, ať už v jedné či druhé škále.

Všechna slova jsou tedy jaksi konotací každého dalšího slova nebo čísla; otázkou pouze je najít správnou kategorii, aby se postulovaly vztahy mezi nimi.

Tyto souvislosti, jako například HVD, Nádhera, Elohim, Gibor, Kokab, Merkur, Samael, fialový purpur, Anubis, Tahuti, Thoth, oranž, višňová červeně, žlutohnědě skvrnitá běloba, Odin, Loki, Hermés, Hanuman, hermafrodit, šakal, Monokeros de Astris, moly, Anhalonium lewinii, opál, Svatý Duch, storax, jména a veršiky užívané v Rituálu, pravdivost, oktagon, Palatium Serenitatis, áron, rakije, svaddisthana, sakkya-ditti, svůdci, Jarmat al Firdaus, a nespočetné další ideje: všechny patří k číslu 8.

Tyto »souvislosti« nejsou náhodné; v některých případech existuje racionální spojení, přímé nebo nepřímé, v ostatních případech vyplývá relace z přímého pozorování.

Protože všechny možné ideje jsou navzájem ultimátně integrální, je očividně nemožné dát dohromady kabbalu, která by v sobě vše zahrnovala; to samé platí pro infinitní série, pro divergentní série, pro diferenciály, a pro »expandující universum« jedné moderní fyzikální teorie.

Tabulky, které jsou zde otištěny a použity jako východisko pro podobu a barvy sedmdesáti osmi karet, představují řádně vyzkoušená a ověřená pravidla a postupy; harmonie výsledku svědčí o exaktnosti metody a je potvrzením správnosti svaté kabbaly.

KRÁTKÉ VYSVĚTLENÍ UVEDENÝCH ATRIBUTŮ S DEVÍTI ILUSTRACEMI

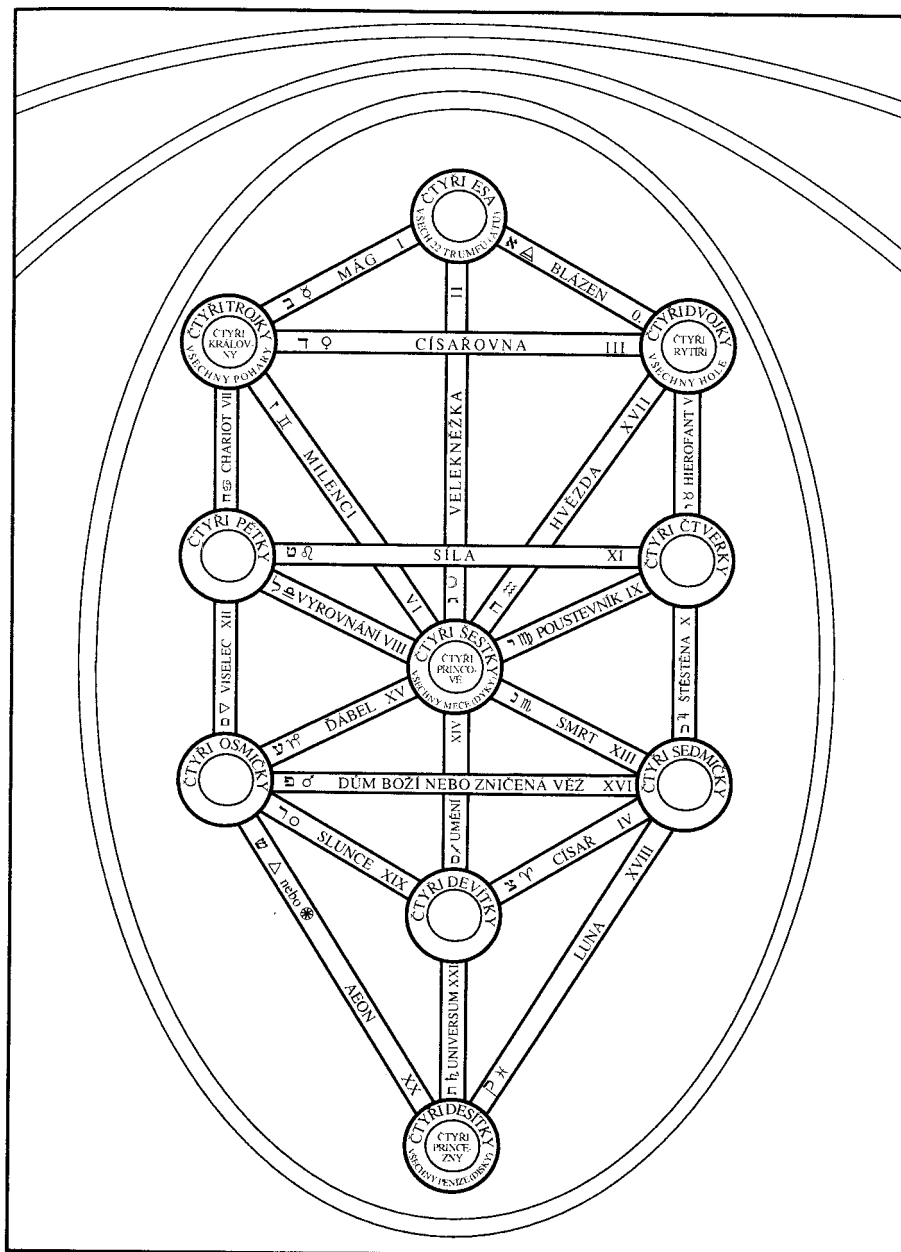
SEZNAM ILUSTRACÍ

1. Strom Života s atributy sefirot a cest.
2. Tarot na Stromu Života.
3. I t'ing na Stromu Života.
4. Hermův caduceus.
5. Čísla planet.
6. Elementy a jejich symboly.
7. Elementální zbraně.
8. Sfínx.
9. Základní příznivé stavy planet.

1. ILUSTRACE – ZÁKLADNÍ POSLOUPNOST

Tato ilustrace vysvětluje tradiční teorii struktury universa, která byla akceptována pro účely výpočtů v knize, která se nazývá *Tarot*. Elipsa, parabola a hyperbola zobrazují tři Závoje Negativna; deset kruhů se vztahuje k deseti číslům desítkové soustavy; jejich všeobecný duchovní a morální význam je vepsán po okrajích kruhu. Nezbytnost a oprávněnost tohoto systému je vyložena v »Neapolském uspořádání«, a mluví se o tom podrobně i v textu úvodní poznámky. Linie, které spojují tyto kruhy, představují dvaadvacet čísel hebrejské abecedy s aktuálními významy jejich názvů a numerických hodnot. Zešíroka se o tom mluví rovněž v textu tohoto eseje.

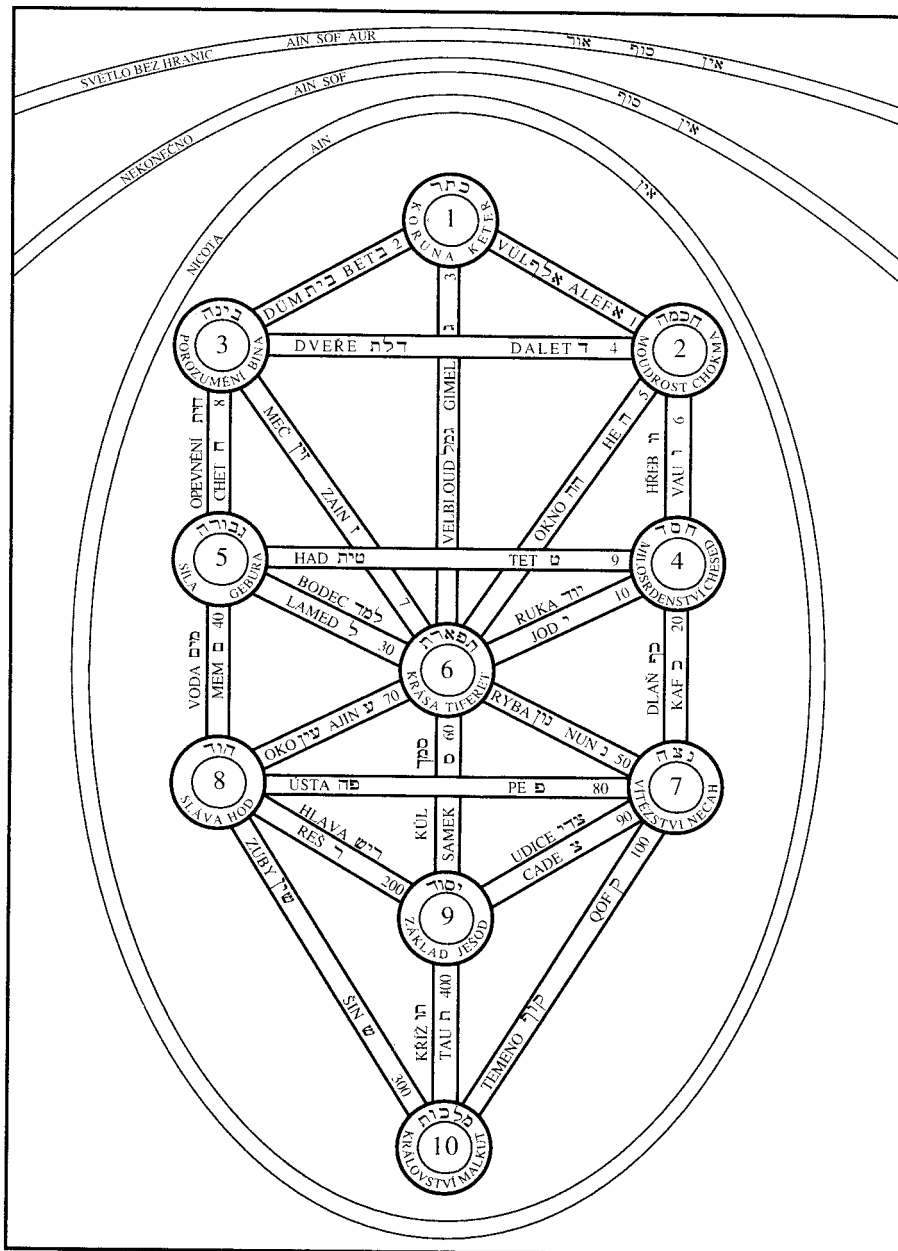
Tento obrázek je třeba studovat po celou dobu velmi soustředěně, až jej duch začne vnímat zcela automaticky jako základ všeho uvažování o předmětu tarotu právě tak, jako jsou písmena abecedy a jejich kontrastní pořadí brána za základ všeho našeho myšlení co se týče slov a jejich výslovnosti. Dokud není zvládnut tento úkol jako první, mohou se v tarotu jakékoliv maličkosti stát zdrojem stálých problémů; každý symbol této knihy nám musí být tak důvěrně znám, aby dokonale zapadl do nevědomé myšlenkové sféry. Intelektuální poznání musí tak splýnout se substancí ducha, že se nakonec stane instinktem.

2. ILUSTRACE – VŠEOBECNÉ ATRIBUTY TAROTU

Za předpokladu, že máme první ilustraci v maličku tak, jak je to vyžadováno, nebude tento obrazec představovat žádné těžkosti. Deset čísel se zjevně vztahuje k Malým kartám, Esa k číslu 1, Dvojky k číslu 2, a tak dále. Karty s figurou se připisují číslům 2, 3, 6 a 10, a podle svého postavení zastupují tyto ideje: Otec, Matka, Syn, Dcera. Dvacet dva trumfů se vztahuje k dvaadvaceti Cestám.

Stejné obecné poznámky, které se objevují v popisu první ilustrace, uvádíme také zde; tuto ilustraci je však třeba studovat zvlášť. Nemělo by se s ní zacházet jako s tabulkou, na kterou se pro informaci podívám, jakmile jsem na pochybách; je nutno vstřípit si ji do paměti předtím, než se přikročí k detailnímu studiu tarotu.

3. ILUSTRACE – ČÍNSKÝ KOSMOS

Tato ilustrace se uvádí pro objasnění souhry desetinásobného systému sefirot se čtyřnásobným systémem tetragrammatonu, neboť čínsky systém, ačkoliv se zakládá výlučně na principu jednoduchého přičítání a odečítání, je zcela v souladu s naší vlastní kabbalou.

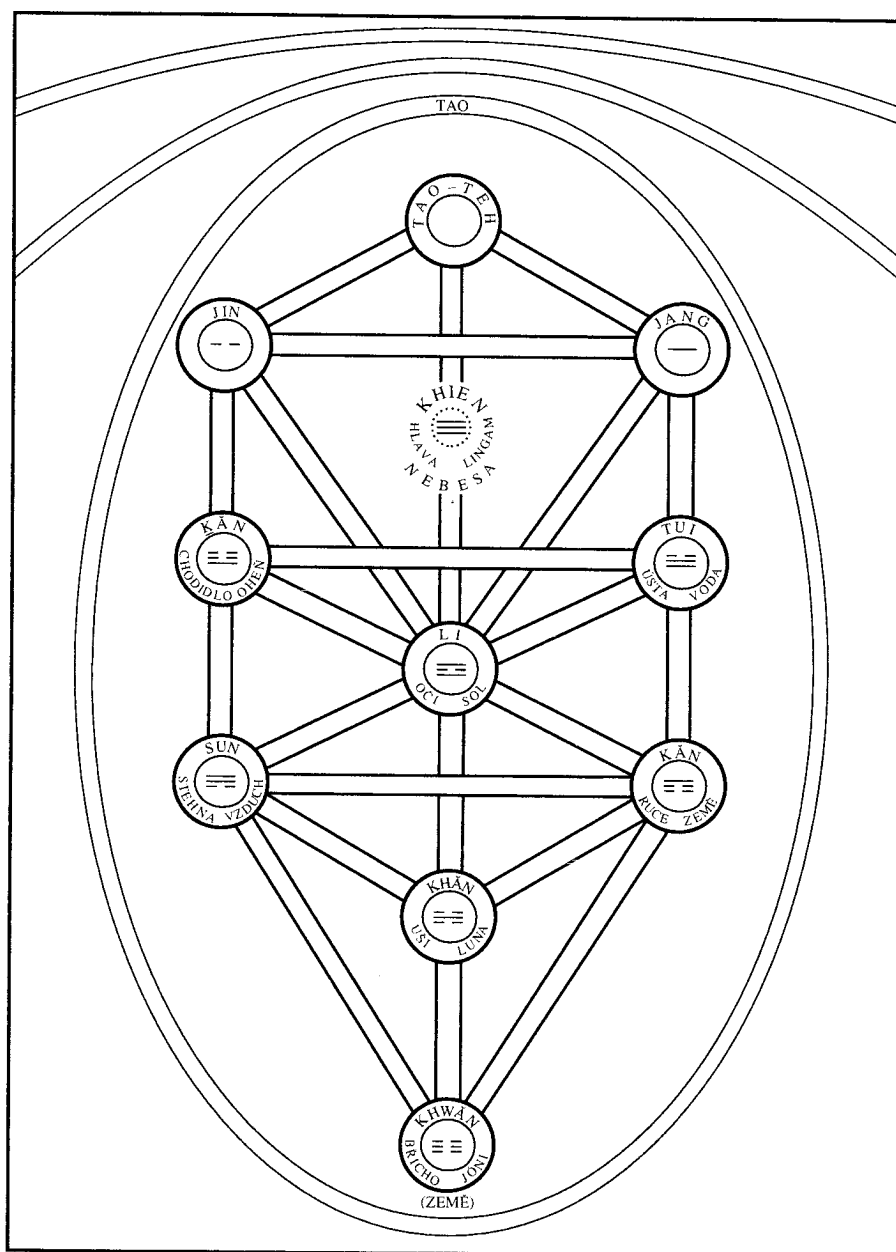
Původ Kosmu je tedy vysvětlen. *Tao* je přesným ekvivalentem Ain nebo Nicoty podle naší kabbaly, je tedy třeba jej chápat jako rovnocennou a nezbytně se naplňující fázi manifestace. Této koncepci se v průběhu doby dostává více objektivitu, takže jak *Tao*, tak i jeho skrytý korelát – *Teh*, jsou zcela pozitivním způsobem vyjádřeny jako *Jang* a *Jin*, které přesně odpovídají lingamu a jóni. Jsou-li zahaleny, stávají se populárními symboly Otce a Matky.

V makrokosmu se nabízí souvislost se Sluncem a Lunou; a při dalším sestupu do hmoty dostáváme na straně věcí mužského rodu Oheň a Vzduch, na ženské straně Vodu a Zemi.

Původní koncept *Tao*, který rozvíjí *Teh*, je shrnut pod názvem *Thai Ki*. *Jang* a *Jin* se nazývají *I* anebo *Jao*. Jakmile se zkombinují dva najednou, obdržíme čtyři figury, nazývané *Hsiang*, které je možno porovnávat s tetragrammatonem, a toto stádium vývoje je v čínské ideji tak tajné, že se o těchto formách prakticky nic neříká. Objevují se jasně jen tehdy, vezmou-li se tři kombinace *Jang* a *Jin* najednou, jak to vidíme ve spodní části tohoto obrázku.

Všimněme si, že těchto podob je osm; nazývají se *Kwa*. Dvě z nich jsou z hlediska čistoty vyvážené, *Khien* a *Khwan*, v první je zastoupen třikrát *Jang*, ve druhé třikrát *Jin*. Potom dochází v dokonalé rovnováze k prvnímu kazu: jde o *Li*, Slunce, a *Khan*, Lunu. V prvním jsou dva *Jang*; mezi něž je vklíněno *Jin*, a v druhém se nacházejí dva *Jin* s vklíněným *Jang*.

Zbývající čtyři trigramy jsou naprosto nevyvážené; každý je však vyvážen svým protějškem. Vyvážené, i ty zpola vyvážené, se tedy nacházejí ve vyváženém prostředním sloupci; ostatní, reprezentující čtyři elementy, se nacházejí v obou krajních sloupcích.

Khien, nebe, se nachází na místě Daatu, který znovu získává síly nebeských triád. Všimněme si, že nemá žádného skutečného místa na Stromu, což naznačuje, že dochází k projevu materiální iluze.

Na místě Chesedu, který v naší kabbale zastupuje Vodu, nacházíme *Tui*, které představuje Vodu i v čínském systému. Na místě Gebury, což je náš Oheň, je *K'an*, v čínském systému Oheň. Na místě Necahu, který je v naší kabbale Zemí, je *K'an*, který je i Zemí na úrovni čínské. Konečně co se týče sefiry Hod, která představuje v našem systému vzdušnou a merkuriální kvalitu, máme tu *Sun*, čínský trigram Vzduchu.

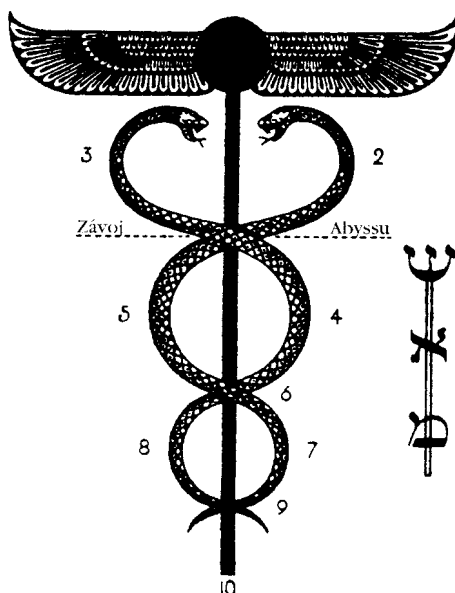
Čínský systém je proto v každém případě ekvivalentem naší kabbaly, a nejzajímavější je sledovat, že se blíží ideji našeho vlastního systému zasvěcování stejně, aniž by se dovolával nějaké jiné formulace, než právě dyády.

4. ILUSTRACE – CADUCEUS

Tato ilustrace zobrazuje Strom Života, Kosmos jako Hůl, nebo stvořitelskou sílu Merkura, který je vyváženou energií, jež stvořila iluzi existence.

Všimněme si, že obrys tohoto symbolu nám ukazuje *tři matky písmen* z hebrejské abecedy: Šin, Alef a Mem, a to ve třech příslušných partiích.

Významem tohoto symbolu je hlavně to, že tarot představuje v první řadě *Knihu Thothovu* nebo *Tahutiho*, což je egyptský Merkur. Pro pochopení této knihy je třeba se naučit, jak instinktivně a automaticky transmutovat jednoduchý symbol do složitého a zase zpátky; protože jen tak je možné si uvědomit jednotu a rozmanitost, které představují řešení kosmického problému.

5. ILUSTRACE – ČÍSLA PLANET

Tato ilustrace umístí uje na Strom Života sluneční systém. Saturn je na místě nejsoucí sefiry Daat, jenže ta shrnuje vlastnosti tří sefir nad Ayssem. Dogmatickým rysem je to, že v podstatě na Stromu neexistuje; je to problém toho, který hledá pravdu, proniknout obskurnost Saturnu a objevit v něm nebeskou triádu v podobě, která odpovídá jeho vlastní představě díky své pozici ve slunečním systému.

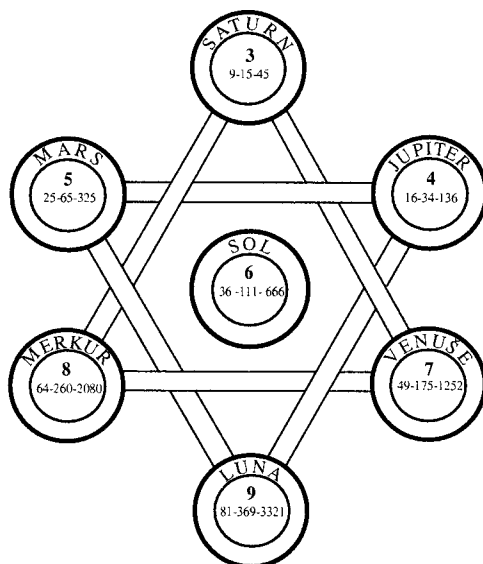
Desátá sefira, která se vztahuje k Zemi, se na tomto obrázku neobjevuje, protože toto číslo zastupuje Nefeš, zvířecí duši člověka, krystalizaci ducha, a v tetragrammatonu Dceru nebo poslední He.

V tomto vydání je věnována pramalá pozornost nesmírně rozsáhlé a zatemňující nauce křesťanské éry. Byla prezentována různě: jako nauka o dědičném hříchu, o Pádu, o Smíření; část této nauky je v legendách o ztraceném Slovu, o vdově a synu vdovy; o padlé, osamělé a lamentující dceři – a tak dále. Všechny tyto nauky se zakládaly na ignorantství doby, která připouštěla, že slunce je každý večer zničeno, a že musí být každé ráno zase oživeno kněžskými pletichami.

»Formule umírajícího boha«, jak se obvykle nazývá, opravdu existuje, představuje však ono údobí lidského vývoje, které nyní již patří minulosti, pokud se týče zevní teologie. V psychologii má jakousi symbolickou platnost; například věnuje-li se člověk novému úkolu jakéhokoliv významu, je začátek docela

zábavný – toto je perioda Isidina; jakmile začíná být úkol zdlouhavý a kříží se plány, jde o periodu Apofise; když pak je znenadání předmět zvládnut a člověk se dostává k triumfálnímu závěru, je to perioda Osiridova.

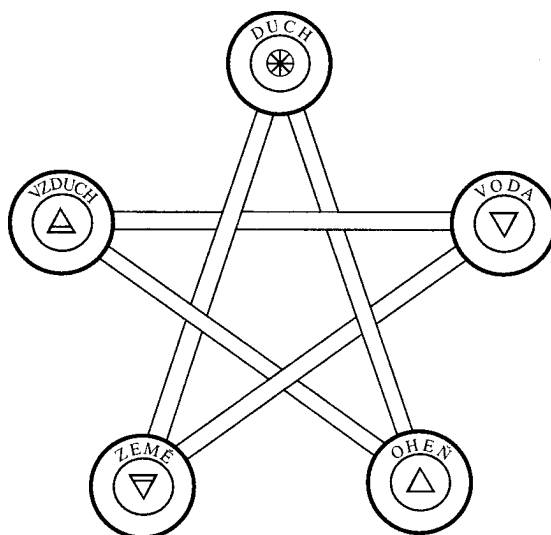
Ovšem celá tato formule závisí na neznalosti zákonů přírody; žádná katastrofa ve skutečnosti neexistuje. *Natura non facit saltum*; každá změna probíhá v dokonalém řádu, nenucenosti a harmonii. V současnosti stojí před lidstvem velký úkol, který má vykonat, a tedy se s ním podle okolností čínorodě vyrovnat, tudíž předejít iluzi katastrofy tak, že se eliminuje moment překvapení. Samozřejmě má ještě daleko větší význam eliminovat onu předsudky naplněnou touhu, která znamená pro vůli jed, »protože ryzí vůle, nezkalená úmyslem, osvobozená od chtivosti výsledku, je každým způsobem dokonalá«¹⁷⁶.

Věci se jen zhoršují, přeje-li si člověk, aby v tarotovém balíčku nebyla žádná Desítka Mečů, nebo aby Pětka Holí nenásledovala Čtyřku a nezbavovala ji rovnováhy.

6. ILUSTRACE – ELEMENTY A JEJICH SYMBOLY

Tato ilustrace na první pohled silně zneklidňuje, protože ji nelze přímo spojit se Stromem Života.

Nejlépe bude vyložit problémy *ab ovo*. Máme čtyři elementy; a ačkoliv jsou sladěné, vyvážené a jsou donuceny k oběhu, nacházíme v jejich dokonalosti vzájemně si odporující nesoulad. Tato čtyři čísla není možné seřadit do 'magického čtverce' tak, aby všechny strany a diagonály dávaly v součtu stejné číslo. Dvojka je jediné číslo, u kterého to platí. Taková je matematická formulka vyjadřující poučku pro to, co dostalo název »prokletá dyáda«.

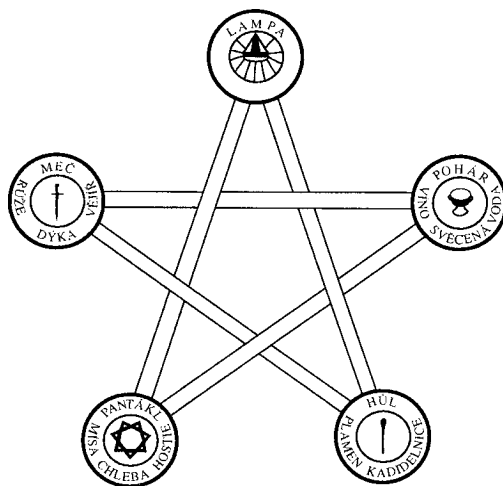
¹⁷⁶ AL, I:44.

Před adepta byl tedy postaven problém vrhnout se na tuto nesmiřitelnou dualitu, jejíž limita je obehnána hradbami a vodním příkopem proto, že je navíc ještě mocninou. Jakmile proto byla původní dualita Ohně a Vody překonána zavedením třetího elementu, který se stejným dílem účastní obou podstat, a tím je Vzduch, byl zaveden také pátý element, a pentagram se pak stal symbolem spásy. V křesťanské kabbale je to symbolizováno včleněním písmene Šin do středu tetragrammatonu, čímž se má vyjádřit element Ducha, který ovládá čtyři strnulé a protikladné elementy, a uvádí je do souladu. Jméno Jehovah, IHVH, se tedy stává IHŠVH, což je *Jehesuah*, Ježíš. To je kabbalistická metoda, která vyjadřuje nauku o Ježíši jakožto Vykupiteli. Tato metoda je detailně vysvětlena formulí INRI, která je jako nápis umístěna na Kříži, a rozkládá se na písmena Jod Nun Reš Jod, představující na nebi Pannu, Panenskou Matku, Isis; Štíra, Draka Apofise, Ničitele; a Slunce, Osirida, jehož zabili, a který vstal z mrtvých. Iniciály těchto tří božských bytostí tvoří tedy nejstarobylější jméno Jehovy, IAO. Tímto způsobem dávní zasvěcenci vyjádřili své pochopení nad skutečností, že universum je konečkonců dokonalé, i kdyby snad bylo třeba malých úprav; ale jak jsme již dříve vysvětlili, tato nauka je určena slabším bratrstvům; totiž těm, která trpí iluzí nedokonalosti; dává jim to možnost najít si vlastní cestu k nekonečnému Světlu.

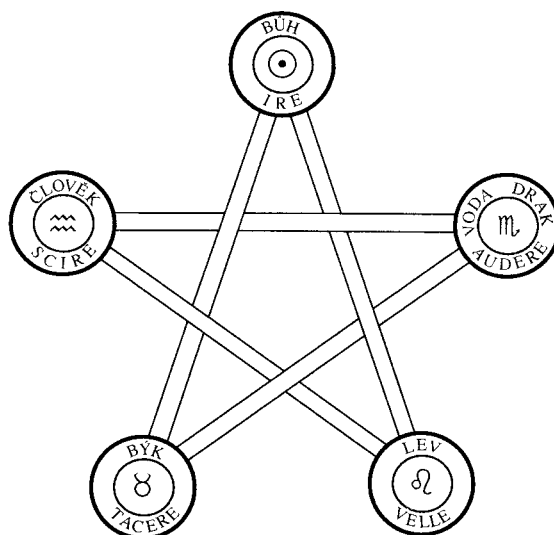
7. ILUSTRACE – ELEMENTÁLNÍ ZBRANĚ

Tato ilustrace zobrazuje atributaci čtyř tarotových barev čtyřem elementům. Pátý element Ducha představuje lampa, a ta se v tarotu vztahuje k dvaadvaceti trumfům. Člověk by si měl povšimnout této souhry symbolů, neboť celek planetárních, zodiakálních a elementálních symbolů je sám o sobě obsažen v paprscích této Lamy. Všimněme si, že tato a následující ilustrace sděluje nové objevy, k nimž došel Mistr Therion: je to završení tradice.

8. ILUSTRACE – SFINX

Tato ilustrace zobrazuje čtyři cheruby, kteří stojí u trůnu Všemocného; vidíme zde ústřední zodiakální znamení čtyř elementů: Lva, Štíra, Vodnáře a Býka. Cherubínské znamení znázorňuje v každém elementu nejmocnější a nejvyváženější podobu tohoto elementu. Jim jsou přidělena jména čtyř ctností adepta, těch, které mu dávají možnost překonat odpor elementů: *chtít, odvážit se, vědět a mlčet*. Jejich harmonickým působením je v bytosti adepta formulován pátý element Ducha. Je to vnitřní bůh, slunce, které je z lidského pohledu středem vesmíru, který má zvláštní schopnost pohybovat se. Základní vlastností tohoto božství je schopnost *kráčet*; svobodný pohyb prostoru a času a všech ostatních možných podmínek. V egyptském hieroglyfickém systému byla tato schopnost *pohybu* vyjádřena řemínkem sandálu, který svojí hieroglyfickou podobou představuje crux ansata, Růži a Kříž, a ty zase naopak vyjadřují formuli Lásky pod Vůlí, tajemství dosažení cíle.

9. ILUSTRACE – ZÁKLADNÍ PŘÍZNIVÉ STAVY PLANET

Tato ilustrace zobrazuje skutečné symetrické dovršení siderálně-solárního systému. Astronomické objevy Herschelu (Uranu), Neptuna a Pluta uzavřely desetinásobné schéma sefirot, a umožnily Mistru Therionovi založit astrologii ve vztahu k ceremoniální magii na dokonale vyváženém základu.

Je to pozoruhodné svědectví triumfu magie, že všechny militantní národy přijaly, ať už podle zásluhy či nikoliv, magické symboly a gesta.

Velká Británie a U.S.A. mají »Thumbs up!«¹⁷⁷ – Znamení Khemu: falus; znamení »V« – znamení Apofise a Týfóna.

Sovětský svaz má kladivo a srp – to jest Jupiter a Saturn; pentagram.

Třetí říše si osvojila svastiku.

Itálie má liktorské svazky prutů se sekyrou, *fascēs* – *fascinum*.

Japonsko má »vycházející slunce«.

Francie odvrhla *fleur-de-lys*¹⁷⁸ (falus) a profanuje pentagram v podobě Légion d'Honneur¹⁷⁹, — ?

ZÁKLADNÍ PŘÍZNIVÉ STAVY PLANET			
<i>Exaltace planet</i>		<i>Planety vládnucí</i>	<i>Znamení zodiaku</i>
☉	19°	♂	♈ 28
☽	3°	♀	♋ 16
♁	3°	♀	♌ 17
♃	15°	☽	♍ 18
♅	21°	♀	♎ 22
♀	15°	♀	♏ 20
♁	19°	☉	♐ 19
♀	14°	♂	♑ 24
♁	3°	♃	♒ 25
♂	28°	♅	♓ 26
♁	19°	♅	♈ 15
♀	27°	♃	♉ 29

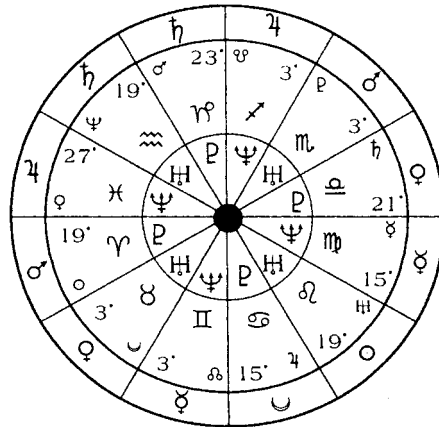
Herschel (Uran) ovládá 4 cherubínská znamení: Neptun vládne 4 všeobecným znamením, a Primum Mobile zahrnuje 4 základní znamení.

Planeta je v pádu, je-li v protikladu svému povýšení; a nastává u ní úbytek síly, nemešká-li v onom znamení, kde je povýšena.

¹⁷⁷ »Gesto palce vztyčeného vzhůru na znamení úspěchu«. – San.

¹⁷⁸ Stylizovaný květ lilie v královském erbu Francie. – San.

¹⁷⁹ Francouzský řád Čestné legie. – San.

<i>Názvy a čísla vytištěná na tarotových kartách</i>	<i>Hebrejská abeceda</i>	<i>Hebrejské názvy čísel a písmen</i>	<i>Numerická hodnota</i>	<i>Atributace</i>	<i>Český ekvivalent</i>	<i>Číselná škála</i>
0. Blázen	א	Alef	1	♈	Vůl (Pluh)	11
I. Mág	ב	Bet	2	♉	Dům	12
II. Velekněžka	ג	Gimel	3	♊	Velbloud	13
III. Císařovna	ד	Dalet	4	♋	Dveře	14
IV. Císař	ה	Cade	90, 900	♌	Udice	28
V. Hierofant	ו	Vau	6	♍	Hřeb	16
VI. Milenci	ז	Zain	7	♎	Meč	17
VII. Válečný vůz	ח	Chet	8	♏	Opevnění	18
VIII. Vyrovnání	ט	Lamed	30	♐	Bodec na pohánění volů	22
IX. Poustevník	י	Jod	10	♑	Ruka	20
X. Štěstěna	כ	Kaf	20, 500	♒	Dlaň	21
XI. Chtíč	ל	Tet	9	♓	Had	19
XII. Viselec	מ	Mem	40, 600	♈	Voda	23
XIII. Smrt	נ	Nun	50, 700	♉	Ryba	24
XIV. Umění	ס	Samek	60	♊	Kůl	25
XV. Ďábel	ע	Ajin	70	♋	Oko	26
XVI. Věž (Válka)	פ	Pé	80, 800	♌	Ústa	27
XVII. Hvězda	ק	He	5	♍	Okno	15
XVIII. Luna	ר	Qof	100	♎	Temeno	29
XIX. Slunce	ש	Reš	200	♏	Hlava	30
XX. Aeon	ת	Šin	300	♐	Zuby	31
XXI. Universum	י	Tau	400	♑	Tau (egyptské)	32
.	י	Tau	400	♒		32 bis
..	י	Šin	300	♓		31 bis

ČTYŘI BAREVNÉ ŠKÁLY				
	<i>Rytíř</i>	<i>Královna</i>	<i>Princ</i>	<i>Princezna</i>
11.	světlá mdlá žlut'	blankytná modř	smaragdově modrá zeleň	smaragdová, kropenatá zlatem
12.	žlutá	purpurová	šedivá	indigo žíhané fialovou
13.	modrá	stříbrná	chladně bledá modř	stříbrná, žíhaná blankytnou modří
14.	smaragdová zeleň	blankytná modř	zeleň raného jara	baronetská růže či třešňově rudá
28.	šarlatová	rudá	barva zářícího plamene	řeřavá červeň
16.	oranžově červená	tmavé indigo	velmi teplá olivová	sytá hněď
17.	oranžová	bledě fialová	nová žlutá kůže	šedočervená, inklinující k anilínově fialové
18.	žlutá jako jantar	kaštanová	jasná bohatá rudohnědá	tmavá zelenkavá hněď
19.	žlutá (nazelenalá)	tmavý purpur	šedá	červenavý jantar
20.	zelená (nažloutlá)	sivá jako břidlice	zelenošedá	švestková
21.	fialková	modrá	sytě purpurová	jasně modrá žíhaná žlutou
22.	smaragdově zelená	modrá	tmavě modrozelená	mdlá zeleň
23.	tmavomodrá	mořská zeleň	tmavě olivově zelená	bílá, kropenatá purpurem
24.	zelenomodrá	mdlá hnědá	velmi tmavá hnědá	sinavě indigově hnědá
25.	modrá	žlutá	zelená	tmavě olovená modř
26.	indigo	černá	modročerná	chladně tmavošedá blíží se černé
27.	šarlatová	rudá	benátská červeň	jasně červená prozářená azurem či smaragdem
15.	fialková	nebeská modř	modravě fialová	bílá, tingovaná purpurem
29.	karmínová (ultrafialová)	žlutá barva usně žíhaná stříbřitě bílou	průsvitná růžově hnědá	barva kamene
30.	oranžová	zlatožlutá	sytě jantarová	jantarová, prozářená rudou
31.	řeřavě oranžově šarlatová	rumělka	šarlatová, žíhaná zlatou	rumělka, žíhaná karmínem a smaragdem
32.	indigo	černá	modročerná	černá, prozářená modrou
32.bis	citrónová žlut', olivová, rudohnědá a černá	jantarová	tmavohnědá	černá, žíhaná žlutí
31.bis	bílá, splývající s šedou	hluboce nachová, blízká černé	7 prizmatických barev (fialová vně)	bílá, rudá, žlutá, modrá, černá, (tato vně)
1.	třpytivá	bíle třpytivá	bíle třpytivá	bílá, žíhaná zlatou
2.	pravá jemná modř	šedá	modře perlet'ová šed', podobná perleti	bílá, žíhaná rudou, modrou a žlutou
3.	karmínová	černá	tmavě hnědá	šedá, žíhaná růžovou
4.	hluboce fialová	modrá	hluboce purpurová	hluboký azur, žíhaný žlutou
5.	oranžová	šarlatově červená	jasně šarlatová	rudá, žíhaná červení
6.	jasná, růžově růžová	žlutá (zlatá)	sytě lososová	zlatý jantar
7.	jantarová	smaragdová	jasně žlutozelená	olivová, žíhaná zlatou
8.	fialková	oranžová	rudě rudošedá	žlutohnědá, žíhaná bílou
9.	indigo	fialková	velmi tmavě purpurová	citrónová žlut', žíhaná azurem
10.	žlutá	citrónově žlutá (S), olivová (V), rudošedá (Z) a černý (J) ondřejský kříž	jako ve škále královny, ale zlatá barva žíhaná černou	černá prozářená žlutou

Tarotové karty s figurou			
<i>se sférami jejich nebeské nadvlády = HOLE</i> Rytíř Holí. Vládne od 20° ♀ až po 20° ♄ – včetně části Herkula Královna Holí. 20° ♄ až 20° ♃ Princ Holí. 20° ♃ až 20° ♁ Princezna Holí. Vládne jednomu nebeskému kvadrantu kolem severního pólu.	<i>se sférami jejich nebeské nadvlády = POHÁRY</i> Rytíř Pohárů. Vládne od 20° ♃ až 20° ♄ – včetně většiny Pegasa Královna Pohárů. 20° ♄ až 20° ♃ Princ Pohárů. 20° ♃ až 20° ♀ Princezna Pohárů. Vládne dalšímu kvadrantu.	<i>se sférami jejich nebeské nadvlády = MEČE</i> Rytíř Mečů. Vládne od 20° ♄ až po 20° ♀ Královna Mečů. 20° ♄ až 20° ♃ Princ Mečů. 20° ♃ až 20° ♁ Princezna Mečů. Ovládá třetí kvadrant.	<i>se sférami jejich nebeské nadvlády = DISKY</i> Rytíř Disků. Vládne od 20° ♁ až 20° ♄ Královna Disků. 20° ♄ až 20° ♃ Princ Disků. 20° ♃ až 20° ♁ Princezna Disků. Ovládá čtvrtý nebeský kvadrant kolem Keteru.

Názvy a atributy			
<i>u tarotové barvy Holí (Kříže, Žaludy)</i>	<i>u tarotové barvy Pohárů (Srdce)</i>	<i>u tarotové barvy Mečů (Špády, Listy)</i>	<i>u tarotové barvy Penízků, Disků nebo Pantáklů (Kule, Káry, Bubny)</i>
.....	.....	.....	 0
Kořen sil Ohně	Kořen sil Vody	Kořen sil Vzduchu	Kořen sil Země 1
♂ v ♃ Nadvláda	♀ v ♃ Láska	♃ v ♀ Mír	♄ v ♃ Změna 2
♁ v ♃ Ctnost	♃ v ♃ Hojnost	♃ v ♀ Žal	♂ v ♃ Dílo 3
♀ v ♃ Dokončení	♃ v ♃ Nadbytek	♄ v ♀ Příměří	♁ v ♃ Moc 4
♃ v ♁ Spor	♂ v ♀ Zklamání	♀ v ♃ Porážka	♃ v ♄ Soužení 5
♄ v ♁ Vítězství	♁ v ♀ Rozkoš	♃ v ♃ Věda	♃ v ♄ Úspěch 6
♂ v ♁ Odvaha	♀ v ♀ Smilství	♃ v ♃ Marnost	♃ v ♄ Neúspěch 7
♃ v ♄ Rychlost	♃ v ♄ Netečnost	♄ v ♀ Vměšování	♁ v ♄ Prozíravost 8
♃ v ♄ Síla	♄ v ♄ Radost	♂ v ♀ Krutost	♀ v ♄ Zisk 9
♃ v ♄ Útlak	♂ v ♄ Nasycenost	♁ v ♀ Zkáza	♃ v ♄ Bohatství 10

TROJNÁSObNÁ TROJNOST PLANET			
Ψ Spirituální ☉ Lidské (intelektuální)* ☽ Smyslové (tělesné)	jáství (ego)		<i>Prostřední pilíř</i> Ψ Spirituální ☉ Lidské ☽ Automatické vědomí
☿ Spirituální ♃ Lidské (intelektuální)* ♂ Smyslové (tělesné)	vůle jáství		<i>Pilíř milosrdenství</i> ☿ Kreativní ♄ Otcovský ♀ Vášnivý modus činnosti na ne-já
♃ Spirituální ♀ Lidské (intelektuální)* ♁ Smyslové (tělesné)	vztah k ne-já		<i>Pilíř přísnosti</i> ♃ Intuitivní ♂ Volní ♀ Intelektuální modus sebevyjádření

* Namísto »intelektuální« můžeme říci »vědomý«.

TROJNOSTI ZODIAKU		
Oheň	Oheň Ohně	blesk – rychlé násilí prvního útoku.
	Vzduch Ohně	slunce – rovnoměrná síla energie.
	Voda Ohně	duha – slábnoucí spiritualizovaná reflexe obrazu.
Voda	Oheň Vody	děšť, prameny, atd. – rychlý vášnivý útok.
	Vzduch Vody	moře – rovnoměrná síla putrefakce.
	Voda Vody	rybník – stálá spiritualizovaná reflexe obrazů.
Vzduch	Oheň Vzduchu	vítr – rychlý útok (všimněte si ideje rovnováhy jako u ustáleného směru větru).
	Vzduch Vzduchu	oblaka – stálí dodavatelé vody.
	Voda Vzduchu	vibrace – celek nehybný, spiritualizovaný, připravený na reflektování Ruachu (duch).
Země	Oheň Země	hory – nátlak (pocházející od gravitace).
	Vzduch Země	roviny – neměnně životodárná;
	Voda Země	pole – klidná, spiritualizovaná k plození vegetativního a zvířecího života.

V každém případě základní znamení představují zrození živlu, cherubínská znamení pak jeho život, a pohyblivá znamení jeho přechod směrem k ideální formě, která je mu vlastní; tj. k Duchu. Právě tak Princezny představují v tarotu trůny Ducha.

ŽIVOUČÍ TRIÁDY	
Tři Bohové I A O	0. Duch Svatý.
	I. Posel.
	IX. Tajné Semeno.
Tři bohyně	II. Panna.
	III. Choť.
	XVII. Matka.
Tři Demiurgové	X. Otec Veškerenstva 3 v 1.
	IV. Vládce.
	V. Syn (Kněz).
Děti Horus a Hoor-Pa-Kraat	VI. Dvojčata vynořující se.
	XIX. Slunce (hrající).
	XVI. Korunované a dobývající Dítě se vynořuje z dělohy jako v ALP.
Jóni gaudens (Ospravedlněná žena)	XI. Grál; chariot Života. – (spíš tedy půjde o VII. – pozn. zariatnatmik)
	XIV. Oplodněná děloha uchováající život.
	VIII. Sexuálně spojená.
Zabití Bohové	XI. 156 & 666.
	XII. Vykupitel na vodách.
	XIII. Srdce přinášející vykoupení, které zabíjí XV.
Lingam-jóni-stélé (Kněz, Kněžka, ceremonie)	XV. Erektovaný & radostný.
	XVIII. Čarodějnice: jóni nehybná a vyčkávající.
	XX. Bůh a Člověk jako dvojčata od Nuit a Hadit.
Pantákl celku	XXI. Systém.

CHVÁLA TAROTU aneb EVOKACE ΘΩΘ

San

Motto: »Kdopak si z vás něco dělá?« řekla Alenka (zatím už dorostla do své velikosti). 'Vždyt' jste pouhé karty'.

Tu se všechny karty vznesly do vzduchu a potom se zase na ni snášely – leknutím i zlostí zavřískla a strásla je ze sebe, a tu shledala, že leží na břehu s hlavou opřenou o sestřin klín a sestra jí opatrně smetá z obličejů suché listy, které jí tam ze stromů napadalo.

— Lewis Carroll: »Alenka v kraji divů... a za zrcadlem«.

Pro každého člověka, tedy nejen Mága, je důležité mít všech $\triangle \nabla \otimes \triangle \nabla$ pohromadě. Tím spíš to platí o 5 barvách tarotu. Jinak by se totiž mohlo stát, že se mu celá magická stavba zhroutí jako domeček z karet. Nestačí být eso. Karty nás provázejí celým životem. Jsou to živé bytosti. Vědí o nás více než my sami. Mají nás přechtené jako podvodník cizí list. Vidí do nás jako kartářka při vykládání karet, když z nich věští.

Aleister Crowley se věnoval tarotu celý život, a přiznává, že mu pomohl výrazně pokročit vpřed s ohledem na hlubší poznávání skrytých souvislostí mezi věcmi a událostmi. Je to jeden z nejdokonalejších kabbalistických systémů, který má západní civilizace vždy po ruce.

Vyložme tedy karty na stůl.

Pro ty, kdož chtějí tarot prakticky využívat, může mít jistou nezanedbatelnou cenu uvést z Liber 777 jeden rukopis, jež napsal Frater P., kterým za pomoci tarotu vysvětluje písmena hebrejské abecedy přes slabiky.

MYSTICKÝ VÝKLAD PÍSMEN ABECEDY

(Viz tarotové karty, a medituji o nich.)

ALP.	Předpoklad, že bláznovství zanikne, je bláznovství.
BIT.	Kejklivá a Tajemství universa.
GML.	Svatý Anděl Strážce přišel sebeuctíváním a rovnováhou.
DLT	Brána k rovnováze universa.
HH.	Matka je Dcera; a Dcera je Matka.
VV.	Syn je (jen) Syn. (Tato dvě písmena zjevují pravou nauku Zasvěcení, jak je uvedena v Liber 418; je protikladem k protestantským exoterickým naukám.)
ZIN.	Odpověď orákula je vždy Smrt.
ChIT.	Válečný vůz s tajemstvím universa.
TIT.	Ta, která ovládá tajemnou sílu universa.
IVD.	Tajemství Brány Zasvěcení.
KP.	Ve vírech je Válka.
LMD.	K Bráně rovnováhou a sebeuctíváním!
MIM.	Tajemství je skryto mezi Vodami, které jsou nahoře, a Vodami, které jsou dole. (Symbol archy obsahující tajemství života zrozeného pod mračny v náručí Potopy.)
NVN.	Zasvěcení je střeženo na obou březích smrti.
SMK.	Sebekontrola a sebezasvěcení vede k ovládnutí Kola.
OIN.	Tajemstvím zrozování je Smrt.
PH.	Pevnost Nejvyššího. (Všimněte si dobře P, nejnižší protější cesty.)
CDI.	Uvnitř Hvězdy je Brána do Svatyně.
QVP.	Iluze svědčí o nepořádném zasvěcení.
RIŠ.	Ve Slunci (Osiris) je tajemství Ducha.
ŠIN.	Vzkříšení je skryto ve Smrti.
ThV.	Universum je hexagramem.

671 je součet písmen Alef=1, Ajin=70, Reš=200, Tau=400. Permutace těchto 4 písmen poskytuje několik výchozích bodů k meditaci. (Není snad prvním slovem vhodným k úvahám právě slovo AORTA?) Vyberte z balíčku příslušné 4 karty s těmito písmeny a začněte kombinovat a čist ideje v nich skryté.

671 je číslo Zákona, je to TÓRA.

671 je TROA, Brána.

671 je ATOR, Paní cesty písmene Dalet.

671 je ROTA, Kolo.

$6 \times 7 \times 1 = 42$ je Přisedících Mrtvých a počet písmen velikého jména BOHA strašlivého a silného. Pro méně chápavé dodejme, že je to i tento Svět, Země Malkutu.

Toto významné číslo označuje identitu Augoeidovu se samotnou Cestou («Já jsem ta cesta, pravda i život») a ukazuje nám Taro jako klíč; a také to, že samotný Zákon není nic jiného než tohle. Proto je vnější společnost A.:A.: korunována tímto »pozná ním a rozmluvou se Svatým Duchem Strážným«.

Toto číslo je také číslem rituálu Neofyta (viz Liber XIII).

1041=ŠAMTŠ; čtyři písmena elementů a pátý je Duch: »Tohle je 4: existuje pátý, který je neviditelný, & v něm jsem já jako dítě ve vejci« (AL, II.4 9). (741 je číslo 4 žvlů. AMTŠ.)

* * *

Život je plný zákrut a nástrah. Jestliže přestane člověk rozlišovat a je fascinován jen jediným, může to skončit tím, že prohraje v kartách celé jmění. Ale s tarotem se naučíte i to, jak mít pro každý případ v rukávu trumf. Každý úřad má své alchymistické účinky. Tarot má výjimečnou funkci jak při zasvěcování Neofyta, tak i pro rozvíjející se »poznání a rozmluvu se Svatým Andělem Strážným« u Mága.

V životě pomůže i umět si namíchat karty; je to podfuk, který potěší hlavně Herma, a jistě na vás vlídně shlédne i oko Thothovo. Ostatně takové »podfouknutí« je čistě merkuriálního rázu, které se blíží situacím zažívaným s »duchem v láhvi«. Ale abyste si nefoukali, myslete na to, že karty jsou na počátku rozdány bez nás, a Velký Croupier učinil tajnou dohodu se skřítkem z ostrova Ierne. Tak je váš list i vaším údělem. Hled'te Ho ale přetrumfnout, neboť jinak při výzvě, abyste vynesli trumfy, budete chyceni jako při betlu nebo durchu, a tak musíte mít z pekla štěstí, abyste Ho obehrali.

Pro ty, kdož jsou Milovanými, přináším evokaci R.C.

Evokace R.C. zjevuje nejskrytější souvislosti mezi Malými kartami a trumfy. Růženec položený na Kříž odpovídá kosmologickému pojetí universa, jak jej vykládá Bratrstvo R.C., totiž jako konjunkci toho, co je nahoře, s tím, co je dole, a alteraci těchto významů.

Ramena Kříže symbolizujících Tělo a Ukřížování Žvlů mají být utvořena z Malých karet, Růženec Sedmibolestný z trumfů. Vytáhni z nich trumf a jednu kartu patřící 4 barvám tarotu, medituj a transcenduj do výchozího bodu, kde započíná vědomí a rozpust v nevědomí. Anděl to zpracuje a předá zpět. Muž může urychlit tyto procesy Velikou Žní Aeonu, již sklídí ve chvílce – odpovídající plesnutí karty o stůl – výsledky své práce a ještě i těch před ním. Žena tuto žeň sdílí jen skrze Velkého Prostředníka. Trumf představuje vyšší impuls Ryzí Vůle, a ta je jen Jedna, a karta z čtvera tarotových barev představuje výsledek v Ašiahu. Pomni, že tato Tvář je dvojí a jejím vlastníkem samotný Janus. 0=2.

Přebij jednu kartu druhou, jednu možnost druhou možností. Arci, & nezapomeň na to eso v rukávu! Arci, to eso v rukávu...

* * *